

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Setè període

Sèrie P - Número 100

Dimecres, 25 de novembre de 1998

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 66, segona reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1999

Declaració institucional

amb motiu del Dia Internacional contra la Violència envers les Dones

Declaració institucional

sobre la decisió de la Cambra dels Lords britànica de revocar la immunitat sobirana del dictador
Augusto Pinochet

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i cinc minuts.

1. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1999
(Tram. 200-00054/05) (Continuació.) (9:05)

Esmenes a la totalitat

DEPARTAMENT D'ECONOMIA I FINANCES, DESPESES DIVERSOS DEPARTAMENTS I DEUTE

— Esmenes núm. 55, 58, 60, 63, 276 i 277, a la totalitat (S)

Torn a favor: Sr. Carnicer i Vidal.

6857

— Esmenes núm. 56, 61 i 64, a la totalitat (ERC)

Torn a favor: Sr. Huguet i Biosca.

6861

— Esmenes núm. 57, 59, 62 i 65, a la totalitat (IC-EV)

El Sr. Guillot i Miravet les dona per defensades.

6864

Torn en contra conjunt: Sr. Serratusell i Sitjes (CiU).

6865

Posició del G. P. Popular: Sr. Fabregat i Vidal.

6868

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart.

6869

Votació de les esmenes al Departament d'Economia i Finances (10:29): rebutjades per 25 vots a favor, 65 en contra i 2 abstencions.

6869

DEPARTAMENT D'ENSENYAMENT

— Esmenes núm. 66 i 70, a la totalitat (S)

Torn a favor: Sr. Cadevall i Soler.

6869

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

— Esmenes núm. 67 i 71, a la totalitat (ERC).

Torn a favor: Sr. Bargalló i Valls.

6871

— Esmenes núm. 58 i 72, a la totalitat (IC-EV)

Torn a favor: Sra. Tolosana i Cidón.

6874

— Esmenes núm. 69 i 73, a la totalitat (M)

Torn a favor: Sr. Bosch i Garcia.

6877

Torn en contra conjunt: Sra. Sanabra i Vilarroya (CiU).

6877

El president es reincorpora al seu lloc.

Torn en contra conjunt: Sr. Jané i Bel (CiU).

6880

Posició del G. P. Popular: Sr. Francàs i Porti.

6881

Votació de les esmenes al Departament d'Ensenyament (12:07): rebutjades per 43 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

6882

2. Declaració institucional amb motiu del Dia Internacional contra la Violència envers les Dones (11:30)

El secretari primer, per acord de la Junta de Portaveus, llegeix el text de la declaració.

6882

1. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1999
(Tram. 200-00054/05) (Continuació.) (11:35)

DEPARTAMENT DE CULTURA

— Esmenes núm. 74, 78, 82, 84, 86, 91 i 95, a la totalitat (S)

Torn a favor: Sr. Dalmau i Ribalta.

6883

— Esmenes núm. 88 i 99, a la totalitat (S)

Torn a favor: Sr. Terradellas i Redon.

6884

— Esmena núm. 102, a la totalitat (S)

Torn a favor: Sr. Bustos i Garrido.

6885

— Esmenes núm. 89, 100 i 103, a la totalitat (ERC)

Torn a favor: Sr. Benach i Pascual.

6886

— Esmenes núm. 75, 79, 92 i 96, a la totalitat (ERC)

Torn a favor: Sr. Bargalló i Valls.

6888

— Esmenes núm. 76, 80, 93, 97 i 104, a la totalitat (IC-EV)

Torn a favor: Sr. Riera i Gassiot.

6890

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

— Esmenes núm. 83, 85, 87, 90, 101 i 105, a la totalitat (M)

El Sr. Bosch i Garcia les dona per defensades.

6894

— Esmenes núm. 77, 81, 94 i 98, a la totalitat (M)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Olivares i Usac.	6894
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Salvatella i Suñer (CiU).	6894
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sra. Panyella i Balcells (CiU).	6896
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Rull i Andreu (CiU).	6897
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Escartín i Sánchez.	6898
<i>Votació de les esmenes al Departament de Cultura (14:07):</i> rebutjades per 40 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.	6899

La sessió se suspèn a les dues del migdia i nou minuts i es reprèn a les tres de la tarda i quatre minuts.

<i>En absència del president, dirigeix el debat el vicepresident primer.</i>	
DEPARTAMENT DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL	
— Esmenes núm. 106, 109, 111, 114, 116, 118, 120, 122, 124, 126, 128, 130 i 132, a la totalitat (S)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Figueras i Siñol.	6899
— Esmenes núm. 107, 110, 112, 115, 117, 119, 121, 123, 125, 127, 129, 131 i 133, a la totalitat (ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Benach i Pascual.	6903
<i>El president s'incorpora al seu lloc.</i>	
— Esmenes núm. 108, 113 i 134, a la totalitat (IC-EV)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Mayol i Beltran.	6907
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sra. Borràs i Solé (CiU).	6910
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Fernández i Burgui (CiU).	6913
<i>El Sr. Benach i Pascual (ERC) intervé per contradiccions.</i>	6915
<i>El Sr. Fernández i Burgui (CiU) intervé per aclariments.</i>	6915
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Bonet i Palau.	6915
DEPARTAMENT DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES	
— Esmenes núm. 135, 139, 143, 147, 150, 154, 155, 157, 161, 165, 167, 168, 169, 172, 173, a la totalitat (S)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Manuel Nadal i Farreras.	6915
— Esmenes núm. 137, 141, 149, 152, 156, 159, 166, 171, 175 i 251, a la totalitat (IC-EV)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Boada i Masoliver.	6920
— Esmenes núm. 145 i 163, a la totalitat (IC-EV)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Gimeno i Sanz.	6924
— Esmenes núm. 138, 142, 146, 153, 160 i 164, a la totalitat (M)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Tugues i Boliart.	6924
<i>Torn a favor:</i> Sra. Olivares i Usac.	6927
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
— Esmena núm. 144, a la totalitat (ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Benach i Pascual.	6928
— Esmenes núm. 148, a la totalitat (ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Ferrer i Gironès.	6928
— Esmenes núm. 136, 140, 151, 158, 162, 170 i 174, a la totalitat (ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Portabella i Calvete.	6929
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Curto i Forès (CiU).	6932
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Micaló i Aliu (CiU).	6934
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Fabregat i Vidal.	6936
<i>Votació de les esmenes a la totalitat del Departament de Sanitat i Benestar Social (19:17):</i> rebutjades per 41 vots a favor, 68 en contra i 2 abstencions.	6937
<i>Votació de les esmenes a la totalitat del Departament de Política Territorial i Obres Públiques (19:18):</i> rebutjades per 44 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.	6937
3. Declaració institucional sobre la decisió de la Cambra dels Lords britànica de revocar la immunitat sobirana del dictador Augusto Pinochet	
<i>El secretari segon, per acord de la Junta de Portaveus, llegeix el text de la declaració.</i>	6937

6856

1. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1999
(Tram. 200-00054/05) (Continuació.)

DEPARTAMENT D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA

— Esmenes núm. 176, 180, 184, 188 i 192, a la totalitat (S)

Torn a favor: Sr. Vilalta i Oliva.

6938

— Esmenes núm. 177, 181, 185, 189 i 193, a la totalitat (ERC)

Torn a favor: Sr. Benach i Pascual.

6941

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

— Esmenes núm. 178, 182, 186, 190 i 194, a la totalitat (IC-EV)

Torn a favor: Sr. Gimeno i Sanz.

6944

— Esmenes núm. 179, 183, 187 i 191, a la totalitat (M)

Torn a favor: Sr. Tugues i Boliart.

6947

El president es reincorpora al seu lloc.

Torn a favor: Sra. Olivares i Usac.

6949

Torn en contra conjunt: Sra. Pallé i Torres (CiU).

6950

El Sr. Gimeno i Sanz (IC-EV) intervé per contradiccions.

6953

Posició del G. P. Popular: Sr. Fabregat i Vidal.

6953

Votació (21:11): rebutjades per 32 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

6954

La sessió se suspèn a les nou del vespre i tretze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 66.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El president

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1999 (Continuació.)

Correspon el debat del pressupost i esmenes a la totalitat del Departament d'Economia i Finances. D'acord amb l'ordre ja establert, el primer grup a intervenir és el Grup Socialista. Té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer per un temps màxim de trenta minuts.

El Sr. Carnicer i Vidal

Sí, senyor president, afegeixo en aquest torn en contra o en defensa de l'esmena de retorn del Departament d'Economia, també els de la secció 21, que són Diversos Departaments, i els de la secció 17, que és el Deute.

Bé, amb la serenitat que dóna parlar a la cambra a aquestes hores de la matinada, que podríem dir, si més no, des de l'horari parlamentari, anem a enfocar les dades del Departament d'Economia i Finances, que, per ser el responsable del mateix pressupost i també per ser el responsable de l'activitat econòmica del conjunt del Govern, hauria de ser una mica el model de pressupost per a altres departaments.

Com que tampoc el nostre Grup interpreta que aquesta circumstància no es dóna, és per això que plantegem aquesta esmena de retorn, i per defensar-la comentarem algunes de les partides i així també algunes de les circumstàncies generals del pressupost que fan referència, diguem, segurament més a les altres seccions que he comentat.

Bé, i el primer que sorprèn en analitzar el pressupost del Departament d'Economia és l'increment de les despeses de personal. Un pot mirar les despeses de personal i, escolti, s'incrementen d'un 13%, i és un pèl alt això, no? És un pèl alt pensant que els salaris nominals pugen un 1,8%. Perquè què justifica que hi hagi un increment del 13% en les plantilles de personal? Hi ha dos elements, des del nostre punt de vista, que segurament expliquen aquell increment. Per una banda, una correcció d'una mala previsió del 1998 en temes de Seguretat Social. Aquesta va ser una pràctica que el nostre Grup ja va denunciar en el pressupost de l'any passat, que s'havien infravalorat les partides de Seguretat Social; bé, es fa la correcció d'aquesta infravaloració, i així veiem com les despeses de la Seguretat Social, de l'any 98 a l'any 99, pugen gairebé un 30%.

Però, a més a més, un increment de cent persones en la plantilla del Departament. Per què? Per fer què? El conseller ahir ens va explicar que, en personal, tothom anava a menys, excepte —estic parlant de memòria— Ensenyament, excepte els Mossos d'Esquadra i Justícia, crec que va dir. Va citar aquests tres casos en què hi havia increment de plantilles. Un d'aquests casos... A més a més d'aquests casos n'hi ha d'altres, i un d'ells és el Departament d'Economia. Cent persones, més que l'increment que hi ha a Justícia, i, en canvi, el conseller no l'esmenta. No sé si és un problema de mala consciència o és un problema d'intentar amagar-nos un increment de personal, la justificació de la qual cosa no sabem i, en tot cas, jo suposo, espero, que el ponent del Grup de la majoria ens donarà algun tipus d'explicació.

Com també espero que ens la doni de l'increment de 454 milions de pessetes en el concepte de Diversos Departaments on diu: «escolti, és per a possibles endarreriments que es puguin produir en el pagament de personal». A part que no entenem el concepte i que també desitjaríem que l'expliqués, és un nou increment en les partides, en les despeses de personal del Departament d'Economia i Finances. Per tant, primera objecció: l'increment de les despeses de personal a què és deguda?

Segona objecció. Béns i serveis. Diuen: «no, escolti, aquí no passa res; baixen un 7%». Per tant, restricció, control, tot el que vostè vulgui. Mentida. No és veritat. Què passa? Que el que disminueixen són els lloguers, disminueixen un 63% els lloguers, que, per cert, també desitjaríem que ens ho expliquessin. Perquè què passa? Canviem la casa, d'anar a lloguer a comprar algun edifici? Si és així, on són els recursos de l'adquisició de nous edificis? Perquè, en inversions, trobem 178 milions de pessetes per a l'adquisició de nous edificis. Però, en canvi, en lloguers rebaixem la partida de 140 milions. Evidentment, no hi ha correspondència. No pot ser que per disminuir 140 milions de pessetes en lloguers, amb 178 milions de compra d'edifici en tinguem prou. En tot cas, o hi ha alguna cosa més, o pagarem l'edifici amb un ajornament, amb ajornaments, o és que estàvem pagant un volum excessiu de lloguers.

Si traiem aquesta partida, «Béns i serveis» creix un 12%. Per tant, de nou, descontrol de la despesa; de nou, increment excessiu del funcionament de despeses corrents, i aquestes no són aquelles despeses que el conseller ahir ens deia: «no, és que no tota la despesa corrent és dolenta», és cert, és cert. Hem d'admetre que aquesta és una afirmació en què podem estar d'acord. Però, miri, la despesa corrent del Departament d'Economia i Finances hauria d'estar molt justificada, per entendre que no entraria en aquell sac de despesa burocràtica, de despesa descontrolada.

Perquè, a més a més de la despesa del mateix Departament, amb un ús que ja comença a ser sospitós, també a diversos departaments, ens trobem que hi ha una partida de despeses tributàries i gestió de personal que passa de 500 a 1.000 milions. Es dobla. Per tant, igual que passava amb personal, a més a més del mateix Departament, agafem el concepte de diversos departaments i, de nou, aquí, apareix un raconet en què el

6858

Departament situa alguns recursos per tirar d'ells, seguiment, si els fa falta.

Per tant, segona objecció en el mateix sentit que la primera, a més a més, tampoc en el capítol de béns i serveis es nota que hi hagi hagut voluntat de control, voluntat de reduir les despeses.

I en el Departament acabaria comentant les despeses d'inversions. No perquè aparegui res de nou, no perquè s'incrementin, a part del tema que ja hem esmentat de l'adquisició de nous edificis, sinó perquè, diríem, hi ha una manca total d'idees importants. Miri, les dues partides més importants, equips de procés de dades i la compra de programes informàtics, tenen la mateixa partida que l'any passat: 75 milions 199.000 pessetes i 90 milions, respectivament. Quantitats idèntiques, exactes a l'any passat. Que tornarem a comprar els mateixos programes? O és que no s'ha fet el que s'havia de fer i es farà ara? Fa allò la impressió d'aquella gestió pressupostària tan lamentable, de la gestió totalment burocratitzada, de la gestió amb manca total d'idees, amb incapacitat de generar noves propostes i noves formulacions. I si, a més a més, afegim que en aquest camp de la informàtica és previsible, encara que amb el desacord del nostre Grup, que es produeixi una petita revolució, la de la privatització del Centre Informàtic de la Generalitat, expliqui-m'ho, expliqui'm per què, abans, amb el Centre Informàtic s'havien de gastar unes quantitats i ara, sense el Centre Informàtic, en què, en principi, s'ha fet l'*outsourcing* de tota la gestió informàtica de la Generalitat, ens tornem a gastar els mateixos diners, els mateixos recursos. Què passa? Què ha passat? Home, que han fet la fotocòpia de l'any passat. Que ni s'ho han rumiat. I que això ho faci el Departament d'Economia i Finances és lamentable. Perquè vol dir que no hi ha una reflexió al darrere de què és el que és realment necessari i del que no és necessari.

És per això que quan els diem que el Departament hauria de ser el mirall, hauria de ser el punt en què el conjunt d'altres departaments de la Generalitat es poguessin reflectir o, si més no, que el conseller es pogués autoproposar com a exemple, a l'hora de dir als altres: «mireu què faig jo; feu vosaltres el mateix», en el moment de controlar les despeses no ens sembla que amb aquest pressupost el conseller Mas hagi pogut fer aquest tipus de reflexions.

En els altres organismes dependents del Departament hi trobem algunes curiositats, per a les quals també em sembla que seria bo que hi hagués explicacions. A l'Institut d'Estadística apareix una nova partida d'ingressos que no hi era l'any passat. 280 milions provinents de l'INE, de l'Institut Nacional d'Estadística. Escolti, en aquest moment estem tramitant la Llei d'estadística. I la Llei d'estadística preveu la possibilitat que hi pugui haver contactes i col·laboracions amb l'INE. Però, escolti, 280 milions de pessetes, que és, pràcticament, tot l'increment que té l'INE. Això què vol dir?, que ja tenen un contracte amb l'INE? Vol dir que ja tenen algun tipus de compromís amb l'INE perquè l'INE, doncs, els traspassi tasques per valor de 280 milions de pessetes a l'Institut d'Estadística? No ho sé. Jo, en tot cas, en els contactes que hem tingut amb la penonència, no se'ns ha dit pas així; se'ns ha dit que és

una perspectiva que s'obre, que està oberta, que es vol fer, que a nosaltres a més a més ens sembla bé, fins i tot ens semblaria bé que arribéssim al límit, que l'Institut d'Estadística pogués substituir l'INE a Catalunya, però, és clar, del fet que a nosaltres ens sembli bé, que a vostès els sembli bé, al fet que hi hagi ja una concreció pressupostària de 280 milions de pessetes que aportarà l'INE i que ja diuen amb què els gastarem, és provocar un dèficit, perquè vostès se'ls gastaran, vostès faran les despeses i les inversions que tenen previstes i després ja veurem si això de l'INE es concreta o no es concreta, perquè tenim la impressió que –allò que diuen– «el més calent és a l'aigüera».

Altra curiositat: l'Institut Català de Crèdit Agrari, també en el concepte d'ingressos. Apareix una partida, si més no, curiosa: 1.100 milions de pessetes provinents del DARP, del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, per amortitzar l'endeutament dels incendis de 1994. Ja era hora! Ja era hora! Segurament això és una mica reflex del debat que vam fer al seu dia sobre el tema dels incendis, en què vam dir: «Escolti'm, encara deuen milions del 94, eh? Se'n recorden?» Doncs, ara, que haurem de començar a afrontar les despeses dels incendis del 1998, s'ha despertat el Departament i ha dit: «Calla, calla, paguem tot el que devem del 94, perquè almenys no ens ho puguin dir més.» 1.100 milions de pessetes del 94, transferències del DARP a l'Institut Català de Crèdit Agrari, concepte a més a més explicitat així en els pressupostos: «Amortitzar deutes dels incendis derivats de 1994».

Com veuen, hi ha tot un conjunt d'elements que justifiquen les esmenes que puntualment hem presentat al Departament d'Economia i als instituts. De l'Institut Català de Finances, que seria la darrera de les entitats que hi ha en aquest Departament, segurament... No em voldria centrar tant en les dades estrictament pressupostàries, perquè en una entitat financera sempre tenen unes estructures diferents, sinó –més enllà d'això– en l'ús que el Govern fa de l'Institut Català de Finances. Des d'aquesta mateixa tribuna ja hem denunciat en diferents ocasions, i ahir en el debat sobre les esmenes a la totalitat ja es va fer, es va tornar a fer, que el Govern està utilitzant l'Institut Català de Finances per pagar els seus endarreriments; per pagar les subvencions d'esports quan no hi arriba –diu: «Escolti, vagin allà a l'Institut; demanin un crèdit; nosaltres ja el tornarem quan puguem»–; per pagar les subvencions de Benestar Social –en el meu municipi fa pocs dies l'Ajuntament va haver d'aprovar un crèdit de 100 milions de pessetes per pagar la subvenció per a una ampliació d'una residència d'avis–; per pagar subvencions de cultura –fa poc, en una resposta del conseller de Cultura, a la llista de subvencions atorgades l'any 1998 hi havia al costat un senyal dient «ICF, ICF, ICF...», la meitat de les subvencions anaven pagades via ICF–; se'ns anuncia un programa de renovació de biblioteques a finançar per l'ICF, i ahir mateix el conseller anunciava també uns programes derivats de subvencions de l'habitatge a pagar per l'ICF.

Per tant, l'Institut Català de Finances està perdent la virtualitat per a la qual va ser creat. L'Institut Català de Finances va ser creat com un instrument del Govern per

promoure polítiques al país relacionades amb l'endeutament, relacionades amb el finançament d'activitats productives i d'activitats..., en el sentit de promoure, d'incrementar l'economia del país; està perdent aquesta finalitat per començar a ser la caixa *b* del Govern; se'n recorden de la caixa *b*? No el KGB, la caixa *b*, allò que moltes empreses tenien i que algunes encara tenen; menys, jo penso que és veritat que menys empreses cada cop, però que és allà on tenen les empreses aquell diner que està menys controlat, per dir-ho així. Doncs, bé, l'Institut Català de Finances comença a ser això, perquè l'Institut Català de Finances està fent aquelles funcions que el Govern és incapaç de fer des del punt de vista de la seva incapacitat per gestionar de forma financerament adequada tots els seus recursos. Per tant, els he fet ja el llistat dels elements concrets que dificulten el suport, i evidentment donen suport a l'esmena en contra que ha presentat el nostre Grup.

Una altra de les esmenes que he acumulat en aquest torn està relacionada amb l'endeutament. No m'hi estendré massa perquè va ser un dels temes estrella d'ahir, però ahir tots els grups ens vàrem centrar en si 2,2, si 1,7, si 2,3 bilions d'endeutament, per tant ens vam centrar més en l'aspecte de dir: «Escolti, l'endeutament total, l'endeutament total del Govern, a quin nivell es situa?» Jo crec que va quedar clar: a l'entorn dels 2 bilions, i hi sumarem una cosa o no la hi sumarem i ens n'anirem llavors al ventall de l'1,7 al 2,3. Per tant, una certa consciència de l'entorn en què ens movem ja hi és; però, en canvi, potser no vam insistir massa tots plegats en un element adicional. El Govern diu: «Però, bé, per tot plegat, el 1998 faig un gran esforç i només m'endeuto de 22.000 milions addicionals.» És clar, aquesta és una de les grans inexactituds del discurs del conseller Mas, perquè no és que s'endeuti només de 22.000 milions addicionals; en aquests pressupostos el deute adicional que hi ha és de 100.000 milions; és a dir cinc, vegades més del que el conseller Mas ha dit en rodes de premsa, ha dit des d'aquesta tribuna i ha dit a qualsevol persona que se l'ha volgut escoltar aquests dies. Els 22.000 milions corresponen únicament i estrictament a l'Administració de la Generalitat des del punt de vista administratiu.

Però, és clar, afegim-hi aquí 23.000 milions dels organismes comercials, 5.000 milions –6.000, pràcticament– de les entitats de dret públic, 21.000 de les societats mercantils, 24.000 de la Corporació de Ràdio i Televisió; tot plegat són 100.000 milions de pessetes. És clar, diu: «Ens endeutem menys que l'any passat.» Home, no, miri, no és veritat, l'any passat eren 100.000 milions igual, l'únic que l'any passat s'endeutava una mica més l'Administració de la Generalitat, una mica menys la Corporació i una mica més les empreses i una mica menys els organismes comercials; per tant, jugaven. Doncs, miri, el que han fet ara és agafar 10.000 milions de deute menys a l'Administració de la Generalitat i anem-los passant cap als altres. La centrifugació del deute. Ahir se'ns deia: «No, no, escolti, estem menys centrifugats.» No és veritat, la centrifugació del deute és molt més elevada aquest any que l'any passat. La relació deute total - deute de la Generalitat l'any passat era 1 a 3, aquest any és 1 a 4. Per tant, molta més centrifugació del deute, molt més enfosquiment en la

generació de les dades del Departament d'Economia i Finances.

I si ho volen, afegim-hi un element adicional, a això: quina és l'entitat que s'endeuta més en aquest pressupost? Doncs, és la Corporació. La Corporació Catalana de Ràdio i Televisió té un increment del deute previst l'any 1999 de 24.000 milions de pessetes; la quarta part del deute es genera a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. A la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió estem demanant crèdits per pagar els salaris; a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió s'està fent..., jo no voldria dir la irregularitat des del punt de vista jurídic, però sí des del punt de vista econòmic, la irregularitat més grossa que es pot plantejar, que és demanar crèdits per pagar sous i salaris; està fent la bola cada vegada més grossa. La Corporació arribarà a finals de l'any 99 –com ho recordava ahir el meu company, el senyor Ferran– amb gairebé 100.000 milions de pessetes de deute, i això ho fem amb tota la tranquil·litat del món, incomplint contractes programa, incomplint qualsevol element que signifiqui racionalitzar la despesa. La Corporació farà un pet i llavors ens en sentirem tots.

En tot cas, recordar també –perquè ve a tomb– que aquestes són les dades pressupostàries; després la realitat, desgraciadament, acostuma a ser sempre pitjor, i la prova ens la recordava també el president del nostre Grup ahir, el senyor Nadal, quan ens deia: «Miri, l'endeutament de l'Administració de la Generalitat en sentit estricte, 1998, 30.000 milions de pessetes previstos en el pressupost. Realitat el mes de juny: 86.000.» Com acabarà? Doncs, no ho sé, ja ho veurem, però segur que acabarem per damunt, i segur que de nou vostès hauran incomplert les previsions del pressupost, de nou hauran manipulat l'articulat de la Llei de pressupostos, que intenta constrènyer, i amb les nostres esmenes ho fem més i vostès no ho accepten, i després fan aquesta trampa de passar del curt al llarg i d'anar fent, anar allargant el tema del deute i convertint-lo en un espantall que cada vegada és més gros.

Una darrera referència sobre aquest tema, i també perquè els serveixi de situació. Som la comunitat més endeutada de l'Estat en termes de pessetes per habitant, som la segona en termes de PIB, som la tercera en termes de pressupostos... Vull dir, poden haver-hi diferents ràtios. Sempre estem, però, en el *top* de la llista, que es diu. En tot cas, en el que sí que som també els primers és en l'increment del deute. L'increment del deute en l'últim any, en el cas de la Generalitat, és d'un 14% –això seria només tancant-ho amb les dades del Banc d'Espanya–, mentre que el del conjunt, la mitjana de les comunitats autònomes seria del 10%. És a dir, tenim el discutible guardó de ser l'única comunitat que està endeutada per damunt de la mitjana i que a més a més l'increment, any a any, ha estat també per damunt de la mitjana. Per tant, la nostra situació en el primer lloc d'aquesta discutible llista està totalment garantida.

I finalment passaria, senyor president, a comentar quelcom dels ingressos. En el tema –es va comentar ahir, però algun tema segurament adicional...–, segurament, dels ingressos s'ha convertit en l'element més emblemàtic el comentari de com va l'evolució del 30%

6860

de l'IRPF. Jo crec que ahir el conseller va fer –i s'ha d'agrair– un cert exercici de dir que, segurament, en el moment de fer les previsions del que havia de ser el rendiment del model de finançament pactat amb el Partit Popular s'havien passat; es van passar d'eufòrics en aquell moment, i segurament ara estan disposats a admetre aquesta rectificació en nom de la nova conjuntura política, en nom que de nou tenim unes eleccions aquí davant i que això els permet fer algun exercici de malabarisme com el que va fer el president Pujol dilluns passat. En tot cas, el que sí és cert és que l'any 1997 vostès van ingressar 44.000 milions menys dels previstos en el sistema de finançament per IRPF, que l'any 98 probablement n'ingressaran 34.000 menys dels previstos i que l'any 99, tot i que fan un exercici –diríem– més acurat en el moment de les previsions, continuen inflant les previsions, les continuen inflant fins al punt que calculem entre 15.000 i 20.000 milions de pessetes per damunt del que serà factible aquest any. Tot i així, fins i tot no compleixen les previsions que hi ha en el mateix pressupost de l'Estat, on, com ja ve essent tradicional, el Govern del PP preveu que els enviarà una quantitat i vostès preveuen que en rebran una de superior.

Per tant, el tema del model de finançament sembla que pugui haver entrat ja en una fase d'*acoso y derribo* per part seva, però que, en tot cas, sí que el model en si mateix ha quedat tocat de mort en el moment que en el Consell de Política Fiscal i Financera vostès ja van aprovar, juntament amb el PP, una clàusula que es legalitza amb la Llei d'acompanyament de pressupostos de l'Estat, on tot el tema de corresponsabilitat fiscal desapareix, on tornem a entrar en un model garantista, en un model de participació i punt.

Però, és clar, els ingressos no es deriven solament, tan sols, dels ingressos derivats de l'IRPF; els ingressos també tenen altres components, com són els ingressos propis. I em voldria centrar uns minuts en aquest tema, perquè una de les reivindicacions amb la qual nosaltres no estem en desacord –potser en fem formulacions diferents, però repeteixo que no hi estem en desacord–, una de les formulacions que vostès fan és la de dir: «Hem d'incrementar el paper de l'Agència Tributària» o «Hem d'aconseguir que hi hagi una agència tributària catalana» –nosaltres parlem d'un consorci–, però en qualsevol cas que la recaptació dels impostos nosaltres la passem a controlar de manera més important. Mirin, no està malament, això, però, és clar, llavors haurien de donar proves que som capaços de fer-ho ben fet; haurien de donar proves que vostès, la recaptació, la porten correctament; haurien de donar proves que quan els ciutadans confiem en l'Administració de la Generalitat perquè recapti els impostos tinguem la tranquil·litat que ho farà de forma correcta.

Fa poc, bé, cada any..., cada any la inspecció de l'Estat, la inspecció del Ministeri d'Economia fa un informe sobre la gestió dels tributs cedits. Cada any fa un informe –és un totxo voluminós– en què expressa la seva opinió de com va la recaptació dels tributs cedits en cada una de les comunitats. Doncs miri, l'informe del 97 explica què ha passat a Catalunya amb la recaptació de l'impost del patrimoni. Els mecanismes de l'Agèn-

cia Tributària permeten que, quan cada un de nosaltres fem la nostra declaració de renda i la nostra declaració de patrimoni, es faci una comprovació. Una comprovació de la coherència de les dades i, fins i tot, de la relació entre ambdues declaracions. I en aquells casos en què l'Agència Tributària considera que s'ha introduït una declaració que no és suficientment correcta es genera el que es diu una declaració en paral·lel.

Doncs bé, l'any 1996, per revisar en el 97, l'Agència Tributària va generar –estic parlant de memòria– al voltant de deu mil declaracions paral·leles a Catalunya. Bé, més ben dit, crec que en va generar sis mil, però que n'hi havia quatre mil d'endarrerides que, conjuntament, van fer deu mil declaracions paral·leles a Catalunya. Aquestes declaracions paral·leles s'envien a l'Administració tributària que gestiona l'impost del patrimoni, que en aquest cas és la Generalitat, perquè les revisi i, a partir d'aquí, actuï com consideri adient.

Sap què va fer l'Administració tributària de la Generalitat? Doncs va agafar les deu mil declaracions paral·leles i les va llençar totes deu mil a la paperera. No en va revisar ni una –ni una. Això ho diu l'informe de l'Administració tributària. Escolti, i diu: «I Catalunya» –diu– «no va revisar cap declaració. Va rebutjar les deu mil declaracions perquè havia fet l'any anterior un sondeig estadístic i va dir i considerar que no valia la pena.» Ni una revisió de les declaracions paral·leles de l'impost del patrimoni. Home, és bastant fort. Jo no crec que d'aquí es derivi un volum de recursos importants. Tot i que alguna comunitat està traient –i torno a parlar de memòria–..., Múrcia, segons el mateix informe, va aconseguir recaptar, a partir d'aquí, 1.000 milions de pessetes; València, entre 2 i 3.000. Bé, en tot cas, són recursos importants. I si reclamem més recursos per a Catalunya, també hem de demostrar que volem ser eficaços amb la gestió dels que ja són els nostres recursos, i que volem ser curosos amb la gestió d'aquests recursos i en reclamar aquells recursos que siguin necessaris.

Per tant, no podem ser pràcticament l'única comunitat que ha rebutjat totes, totes les declaracions paral·leles que s'han fet de l'impost del patrimoni. I la inspecció de l'Estat en les seves conclusions finals diu: «Caldria reclamar de Catalunya que revisés aquestes declaracions paral·leles.» I només ho diu per Catalunya, perquè les altres –ho faran més bé o ho faran més malament, però–, si més no, es prenen seriosament aquesta possibilitat que les declaracions paral·leles en l'impost del patrimoni generin alguns recursos i aportin algunes solucions.

Per tant, també, en aquest camp, en el camp de la gestió tributària, el nostre Grup té seriosos dubtes de com s'ha portat la gestió des del Departament d'Economia i Finances. I aquest és un camp que cada cop serà més important, perquè l'impost del patrimoni és important, l'impost de successions ho és més encara, en aquest moment, però és que, a més a més, tenim el 30% de l'IRPF, que haurem de gestionar nosaltres. I si, a més a més, encara volem reclamar –i hi estem d'acord, ho repeteixo, que el nostre Grup en l'essència pot estar-hi d'acord, encara que en formulacions caldria discutir-ho–, volem reclamar la gestió del conjunt d'impostos,

Punt 1

la recaptació del conjunt d'impostos, també, doncs, en aquest sentit, nosaltres hauríem de demostrar ser molt més curosos, ser molt més seriosos a l'hora de plantejar les nostres possibilitats.

Amb això, doncs, dono per defensades les esmenes que el nostre Grup ha presentat al Departament d'Economia i Finances, així com a la secció de Diversos Departaments –que crec que és la 21– i a la del Deute de la Generalitat.

Gràcies, senyor president.

El president

Que és la 17. Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Huguet, per un temps màxim de vint-i-cinc minuts.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. D'entrada parlarem d'algunes xifres del Departament; Departament que té poc pes, des d'un punt de vista pressupostari; però, en fi, per analitzar una mica com ha anat variant des de l'últim exercici fins a la proposta que ens fan aquest any.

Passen els pressupostos de 5.027 milions de pessetes a 5.589, amb un creixement de l'11,2%. L'any passat va pujar un 4,5%. Per tant, hi ha un increment de pujada. Dintre del Departament, el capítol 1 continua pujant. L'any 93 era de 2.724 milions, en aquests moments ens trobem ja als 3.778 milions, amb un increment respecte a l'any anterior del 13,1%. Els alts càrrecs que pujaven l'any passat un 2,3, pugen un 2,7; és a dir, sembla que hi ha un increment, en relació amb els alts càrrecs. I, en el capítol 2, que l'any 97 baixava un 8,9, el 98 pujava un 8,4, torna a baixar a un 7,3; doncs, en principi, és positiu. El que passa és que això segurament va lligat amb el pas dels edificis de lloguer a propietat. En el capítol 4 les transferències baixen d'un 1,6 el 97, 9,9 el 98 i pugen 1,8 el 99. El capítol 6 continua pujant. I diversos articles que m'he entretingut a mirar, el tema d'«Indemnització per raó de servei», que pujava el 14% l'any passat, aquest any puja un 18%. Algunes partides d'aquestes que molts cops són, en fi, de despesa corrent, doncs, «Premsa», «Comunicacions», etcètera, estan més o menys estancades. Per exemple, entre elles, la partida dedicada a «Estudis i treballs» queda estancada; és una baixada que hi va haver ja fa anys. I, per tant, doncs, en línies generals no hi ha grans novetats, amb algunes pujades més aviat de despesa corrent, en relació amb els anys anteriors.

Per tant, el que a mi m'interessava, potser no són tant els aspectes quantitius del Departament com una mica la funció i la gestió que té encarregada aquest Departament en els àmbits pressupostaris de política econòmica i, d'alguna manera, de control de racionalització a l'Administració. I començaré pels instituts i acabaré pel Departament.

D'entrada, l'Institut d'Estadística disminueix el seu pressupost i sembla que caldria que un institut com aquest tingués més dotació –això per descomptat. A l'Institut Català de Finances aquest any hi ha un incre-

ment; l'any 98 puja un 13% fins a 28.000 milions de pessetes, i enguany passa a 32.000 milions de pessetes, i puja un 17%. Els ingressos patrimonials baixen de 4.300 a 3.800 milions de pessetes. Els actius financers passen de 8.000 a 4.000. Els passius financers i operacions d'endeutament per valor de 24.500 milions de pessetes, quan l'any passat eren 16.000 milions. Mentre la remuneració del personal puja un 8,5. I, en definitiva, la qüestió és què se'n fa d'aquest pressupost a l'Institut Català de Finances?

Nosaltres hem sigut crítics en relació amb el paper d'aquest Institut. Aquest any, degut al pacte d'ocupació, hi ha una partida de 25.000 milions, aproximadament, per a crèdits a les pimes. Les notícies que tenim nosaltres en aquests moments és que tot just s'ha utilitzat un 5% d'aquest crèdit. Hi ha una sensació que està mal divulgat, que no està ben difós aquest acord del Pacte per l'ocupació. I, una mica, sempre estem en el mateix, és a dir, si fa uns anys l'Institut Català de Finances va rebre crítiques, fundades, per una alegria excessiva a l'hora d'utilitzar els crèdits, després s'ha passat, potser, al camp contrari, on, sense tampoc trencar amb un perill de clientelisme que, a vegades, s'apunta des d'alguns àmbits, ara pràcticament és tan difícil, excepte en aquesta última partida que veurem –ho repeteixo– com s'aplica, perquè de moment no s'està utilitzant excessivament; però era tan difícil, diguem-ne, accedir els crèdits a l'ICF com els de la banca normal. Per tant, diguem-ne, la funció que hauria de fer, que és impulsar l'economia productiva d'una forma més fàcil del que ho fan els bancs habituals, doncs, no es cobreix.

M'arriben queixes, també, de la insensibilitat de l'Institut en relació amb l'economia social. És a dir, el tema cooperatives i el de treball associat o el tema de societats anònimes laborals, que sembla ser com si se les condemnés a col·locar-les només en relació amb el Departament de Treball, quan són empreses. I, per tant, haurien de tenir accés d'una forma fàcil a totes les prestacions que dona aquest Institut de Finances. I més quan es té en compte que moltes d'aquestes empreses surten dels treballadors, a vegades en situació de crisi; per tant, que contribueixen clarament al manteniment del lloc de treball. Per una certa..., una línia una mica erràtica per part de l'Institut Català de Finances, jo crec que això és una cosa que s'hauria de constatar.

I entrant en aspectes ja de la Conselleria en general, aquesta Conselleria té tres vessants: la política econòmica, la pressupostària i la política financera. D'entrada –potser em repeteixo, però per desgràcia com que els pressupostos són bastant fotocòpia, doncs, un toca repetir-se, no?–, una Conselleria d'Economia que li toca fer política econòmica i que li manquen instruments importants, perquè aquest Estatut és el que és i hi ha una sèrie de traspessos pendents en l'àmbit econòmic, doncs, ja comencem amb una conselleria que no té a les mans tots els instruments.

Entenc, evidentment, que instruments que a la millor no serien pròpiament de la seva, però sí de l'àrea econòmica en general. És a dir, aquí falta un cert el lideratge de la Conselleria d'Economia en relació amb el conjunt d'àrees econòmiques. L'estructuració que han fet vostès és aquesta. En altres governs, a altres

6862

bandes, Economia i Finances lidera una mica el conjunt de conselleries de l'àrea econòmica. I, en tot cas, el que està clar és que hi ha una llista de competències pendents, elaborades per la mateixa Comissió de traspassos, que continuen encallades des de fa..., jo aquest discurs, més o menys, l'he repetit quatre anys seguits, és a dir, està encallat. Des del tema de programa industrial al tema de Pla d'actuació tecnològica, Pla de normalització industrial, possibles traspassos en temes d'infraestructures, Institut Nacional de Seguretat Social, etcètera. Una sèrie de competències que estan a la llista oficial elaborada per la Comissió de traspassos que no hi ha manera de desencallar. Per tant, doncs, tots aquells instruments que sí que serien durs, instruments vàlids per implicar, per decidir política macroeconòmica a Catalunya no els tenim.

Quant a les funcions pressupostàries, és evident que hi ha alguns aspectes que pertocuen a la transparència del control pressupostari, que tant el diputat Martí Carnicer com jo mateix en aquesta cambra hem introduït una sèrie de proposicions, aprovades algunes d'elles, d'altres rebutjades, de cara a augmentar la transparència, de cara que la documentació sigui àmplia, de cara que aquesta documentació –i això sí que es va aconseguir–, parcialment, es presentés de forma informatitzada. Però, és clar, jo aquí tinc al davant el text de la Proposició que vam fer, és relacionar totes les dades i textos existents a l'esmentat Projecte de Llei de pressupostos. Això no s'està complint del tot. És a dir, rebem des de fa tres anys, és cert, amb disquet, diguem-ne, rebem el que serien les inversions i les despeses i els ingressos; però, en canvi, no hi ha el consolidat. Aquí diu: «Relació de dades i textos», i no hi ha les memòries. En l'Informe financer i econòmic, crec que les dades que es donen allà a vegades són d'utilitat i seria bo tenir-les, poder-les crear informàticament i, d'alguna manera, si entenem aquesta Resolució al peu de la lletra, això no s'està complint. I, per tant doncs, entenc que la Conselleria no acaba de complir aquesta demanda, aquesta Resolució que va prendre el Parlament. De la mateixa manera, una resolució posterior es va aprovar que en l'informe financer es fes una certa previsió dels quatre anys futurs, és a dir, previsions pressupostàries..., en fi, grans línies estratègiques de la Generalitat en els quatre anys futurs. Això no s'ha complert, en aquest any. I això és una resolució aprovada a mitjan any passat.

Per tant, jo crec que hi ha un problema de gestió en el Departament –aquesta clarament, doncs, tècnica–, que no s'està complint en funció de les demandes d'aquest Parlament. Val a dir que de possibilitats de millorar la transparència n'hi ha moltes més. Segurament, si és que aquesta legislatura ja està acabada, en la propera farem algunes iniciatives en aquesta direcció. Perquè queda molta feina a fer per facilitar la feina als diputats, que és la nostra feina, que és controlar i impulsar; no complicar-nos la vida havent de buscar, diguem-ne, d'una forma complicada els números. Per tant, doncs, aquí hi ha un aspecte que està pendent, en fi, que la Conselleria actuï d'una forma més eficient.

Pel que fa –ahir ho discutíem també– al tema ja més del pressupost pròpiament dit, no? Parlàvem del deute, parlàvem de les liquidacions..., en fi, tot i que és pos-

siblement una mica repetitiu, no em fa res, doncs, tornar-ho a considerar breument. Dèiem, i s'ha dit també diverses vegades, que continua, doncs, aquesta política d'endeutament; l'endeutament net consolidat disminueix enguany només un 6%; un 4% el 98, un 30% el 97 i un 4% el 96; per tant, lluny de la baixada oficial que es diu, corresponent al deute net de la Generalitat estricta, que aquest sí que està valorat en 24%. Llavors, per tant, l'endeutament de la Generalitat continua sent no tan sols el més elevat en termes *per capita* de totes les comunitats autònomes, sinó també el que més ha crescut en l'actual legislatura, això continua sent així. Per altra banda, és evident que les arrels d'aquest endeutament –ho dèiem ahir i ho dèiem repetidament– cal buscar-les tant en un mal sistema de finançament, que finalment sembla que es reconeix que existeix, com la política d'escàs control de la despesa, eh? És evident que, per exemple, Catalunya és la comunitat no foral que més ha incrementat anualment el seu deute en el darrer període, des del 1993; que l'endeutament brut, l'any 98, previst era 70.000 milions de pessetes, un 4% sobre els pressupostos; enguany és de 82.000, un 4,3%; que, per tant –també ho dèiem ahir–, si féssim cas d'estimacions, agafant el deute a llarg, afegint-hi el de curt i factures pendents i tot això, doncs, ens anem..., superem els dos bilions, eh?, és a dir, pràcticament, 1.600.000 pessetes per família catalana, no?, que està endeutat el país.

Els interessos i amortitzacions pugen en el pressupost consolidat 165.000 milions de pessetes, és a dir, unes 27.000 pessetes per habitant l'any 98, i aquest any, 178.000 milions de pessetes, que, malgrat la baixada del 9,5% dels interessos, gràcies al manà del descens del tipus del Banc d'Espanya, continua pujant, és a dir, si l'any passat estàvem en aquestes dues partides, interessos i amortitzacions..., significaven 27.000 pessetes per habitant, aquest any estem a 30.000 pessetes per habitant, o sigui, anem pujant. I continua, tot i que ha baixat –ho reconeixiem ahir– relativament, la periferització del deute cap a empreses públiques, no? És a dir, ha baixat globalment, però continua sent notable, perquè portàvem anys ja d'una sobrecàrrega d'endeutament de la majoria d'empreses públiques de la Generalitat.

Pel dèficit, una mica el mateix problema, la contenció actual al dèficit ha estat possible gràcies també a la centrifugació cap al sector públic empresarial. Al 99, el sector administratiu pot oferir un dèficit no financer de 10.000 milions de pessetes, però és a costa de tenir un dèficit no financer de 85.000 milions en el sector d'empreses públiques. És a dir, continuem centrifugant, no? I en aquest sentit, doncs, quan ahir se'ns plantejava, i en fi, ja veurem en què es concreta tot això –si és una maniobra estrictament electoralista, que seria molt lamentable–, en què es concreta, doncs, aquesta oferta d'acord sobre el finançament. Crec que, per desgràcia –diguem-ne–, vostès ja arriben tard a això, perquè ja no només és un acord sobre el finançament el que cal, eh?, sinó que és un acord per un tomb en la gestió, eh?, en la seva gestió, un acord per reformar l'estructura mateixa de la Generalitat, per reformar aquesta administració superposada que vam denunciar i sempre que puc torno a denunciar, una reforma de l'estructura d'orga-

nismes autònoms, una revisió del paper del sector empresarial i un establiment d'un programa de reducció del seu deute, un augment de la transparència de criteris comptables i reducció de la creativitat en la comptabilitat, i un establiment d'un programa quadriennal d'inversions i de reducció de l'elevat endeutament del sector administratiu. Per tant, crec que la cosa està prou complicada com perquè només amb un acord sobre finançament això se solucioni. Perquè, és clar, si ens arriben més diners i els administren tan malament com els que tenim, malament rai, malament rai. Per tant, doncs, lamentablement, a hores d'ara, ja no és només un problema de canvi en el model de finançament, sinó canvi en el model de gestió, eh? Aquest és el problema que s'ha de plantejar en aquests moments.

Respecte a les liquidacions, doncs, tampoc m'hi entenc molt; és a dir, any darrere any, sembla que la Conselleria, doncs, quan hi ha una sèrie de partides que es van repetint les mateixes desviacions, sembla que ja no s'hauria de tornar a produir el problema, no? És a dir, ja no és un problema de manca de previsió sinó que, en tot cas, seria una voluntat de maquillatge, i crec que això no és correcte, no? No és correcte. L'any 97 es va preveure un endeutament, per exemple, de 78 milions, i va resultar ser de 233.000 milions en el cas del deute, però hi ha altres capítols: els ingressos. En els ingressos hi ha vuit partides on hi ha una desviació demostrada de prop del 20%. Vuit partides: 107.000 milions en deu anys, eh?, en un trajectòria ja, fins i tot, agafant un període llarg, doncs, sistemàticament, les partides aquestes, de mitjana, es desvien a un 20%, eh? Especialment significatives són les taxes del joc del bingo, transferències de capital per cobrir inversions de seguretat social, etcètera.

Després, despeses. En despeses, a la liquidació del pressupost del 97, l'increment de la despesa s'ha concentrat en els capítols 4, «Transferències corrents», i 7, «Transferències de capital», i 9 «Passius financers». Aquest és el lloc on hi ha hagut més desviació. L'increment real de la despesa és de 294.000 milions, un 40% dels quals correspon al deute. En cas de la inversió, que passa a 87.000 milions, a 116.000 definitius, dels quals només 81.000 s'executen..., perdó, són obligacions reconegudes. És a dir, per sota de les previsions inicials hi ha un grau d'execució d'un 70%. El mateix passa amb el capítol 7, on hi ha un grau d'execució del 75%, i no cal dir que el capítol 9 també té aquests problemes de desviació. Hi ha capítols que són absolutament infumables, des del punt de vista que es vagin repetint les desviacions: partides de lloguers, per exemple, quina justificació té que es vagin repetint desviacions? Les quotes de Seguretat Social: sempre hi ha una franja que es pot moure, però no en el nivell que es produeixen desviacions del 20%. Això no té cap lògica pressupostària. Per tant, en fi, aquí jo crec que no es fan bé els deures, o potser els responsables polítics manen que no facin bé els deures. Jo no dic que siguin els funcionaris, ni tan sols els alts funcionaris de la Conselleria, no és que siguin responsables d'aquesta qüestió, sinó que aquí hi deu haver directrius polítiques perquè això es faci així. Perquè, en fi, un tècnic ho faria bé, això, eh? Doncs, jo crec que no és un problema de capacitat sinó de directrius polítiques. Per tant, aquí ens trobem amb

una qüestió que, en fi, cada any anem repetint i no hi ha manera.

I amb relació amb un dels objectius de la Conselleria que està, en fi, en aquella memòria d'objectius i de programes, és racionalitzar l'Administració. Jo per això deia que em temo que l'organigrama d'aquest Govern no acaba de funcionar. Aquesta Conselleria hauria de tenir autoritat i sembla que no en té. És clar, si tingués autoritat, amb un objectiu com el de racionalitzar l'Administració podria posar mà a aquesta superposició burocràtica que s'està produint sistemàticament a l'organigrama de la Generalitat. Superposició burocràtica: instituts publicitaris, instituts pantalla que creen despesa corrent i no donen ni un, ni un servei, ni una prestació més, real, per als ciutadans. Un increment, en general, de totes les conselleries en despeses corrents —hores extres de personal, béns i serveis, etcètera—, i el mateix drama dels consells comarcals, que, en fi, són unes institucions que estan una mica que no fan ni deixen fer. És a dir, diguem-ne, amb poques pessetes i que les poques que tenen, bàsicament, s'inflen a partir de funcionaris.

És a dir..., i en això cauen per desgràcia també en el camí d'alguna diputació, eh? Vull dir que en aquest sentit a banda i banda, diguem-ne, el problema és similar, però això no és excusa, eh?, no és excusa. Perquè, és clar, són administracions, precisament, sense control directament democràtic, perquè tant les diputacions com els consells comarcals són institucions de segona elecció, per tant, amb menys control democràtic que a les que hi ha una elecció en primera instància; institucions que no tenen ingressos propis, que va pràcticament tot per transferència. És a dir, són institucions fantàstiques. Fantàstiques per dilapidar, no? Perquè, és clar, no hi ha control, diguem-ne, i tot ve per transferències: no hi ha risc, no hi ha responsabilitat fiscal, doncs, fantàstic. Són les típiques institucions que aniran creixent en la burocràcia perquè aquí hi ha aquests dos elements que fan que no tinguin aquests condicionants que d'altres elements tenen, havent de passar per les urnes directament cada quatre anys. I en fi, això jo crec que des d'Economia i Finances, que si representés una Conselleria amb autoritat, jo crec que haurien d'entrar a sac en aquestes qüestions de fons de l'estructura, eh? Per tant, no és només un problema de finançament, senyors de la majoria, sinó un problema de gestió. Han heretat i no han canviat un model de gestió burocràtica, sinó que l'han complicat.

I aquí també un dels objectius de la Conselleria que jo m'he mirat atentament és, en fi, assegurar el pagament —diguem-ne— puntual dels béns i serveis adquirits per l'Administració. I continuem estant, tot i que hi ha hagut alguna millora lleugera, amb un índex de morositat molt alt. És a dir..., i quan hi ha aquesta morositat a l'hora de pagar, evidentment, passa que això acaba revertint en despesa. Perquè això és conegut, tots els subministradors de béns i serveis carreguen les factures ja preveient que això ho cobraran un any, dos anys tard del previst. Per tant, això ho acabem pagant els ciutadans amb els nostres impostos. I això, evidentment, des d'Economia i Finances és un objectiu que la Conselleria té i que entenc que no se'n surt. No sé si..., jo no

crec que sigui per manca de voluntat, jo suposo que és això. Potser falta autoritat política en relació amb el conjunt de l'Administració catalana.

I amb això arribem a un punt que ahir, en principi, jo no vaig voler... –perquè entenia que el debat era un altre, era un debat més polític–, no hi vaig voler entrar, que era el tema del finançament. El finançament, doncs, per fi –per fi–, després d'anys de negar-ho, doncs, ha vingut a considerar, com Esquerra deia des de fa temps, en solitari, pràcticament, o amb alguna companyia, que portava a un camí sense sortida, a un cul de sac. Bé, l'any passat ens qüestionaven que hi hagués un fracàs en el tema del traspàs del 30%, i després les xifres han fet bo el nostre pronòstic, no? De fet, dóna la sensació que no hi ha hagut mai un model de finançament propi per part del Grup de la majoria, i que fins ara justificava un model que s'havia, en el seu moment, doncs..., era el tema d'anar trencant els impostos a trosos i anar fent la política aquesta minimalista de traspàs d'impostos, que més o menys s'abanderava des del sector del socialisme a Catalunya, i bé, s'ha vist que això ha acabat en un lloc que no té sortida.

L'any passat jo recordo que aquí dèiem: «Hi ha uns estudis que parlen d'un impacte negatiu de 47.000 milions.» Es va dir: «Això no està assegurat, no està clar...» Finalment, sembla que estem rondant els 40.000, deia el Martí Carnicer abans; estic d'acord amb ell. Per tant, a la pràctica es demostra que aquests estudis anaven ben encaminats. És a dir que, bé, que estem davant d'un problema que finalment es posa a la taula dient que és real. I és real per una senzilla raó. És a dir, la manca d'inversió persistent que ha provocat el mal sistema de finançament, més la redistribució de la inversió de l'Estat. Això significa que podríem considerar un deute històric acumulat en aquests vint anys o divuit anys d'autonomia, que es podria valorar, en aquests moments, entre 5 i 7 bilions si haguéssim gaudit d'un sistema de pacte fiscal a Catalunya: 5, 7 bilions que s'han deixat d'invertir, que s'han deixat de rebre degut a un model de finançament que es va pactar a la transició, que es va repactar a mitjans dels anys vuitanta i que es va tornar a repactar a començaments dels noranta. Vull dir, han tingut tres ocasions d'or, i totes tres malbaratades. És clar, amb aquestes pessetes es poden fer moltes coses, no? Moltes coses; és a dir, podríem haver eixugat el deute, podríem bastir un pla d'ocupació seriós, un pla de suport a les pimes, un pla de suport a la unitat familiar, un pla d'infraestructures per acostar-se als nivells europeus, fer front al tema de la LOGSE, fer front al tema de la sanitat, el desplegament del sistema primari, que està totalment retardat, moltes coses podríem fer.

No cal que es digui. I en això fins ara la gent s'ha anat, bé, acontentant, perquè és un país tranquil aquest, no?, perquè encara hi havia el referent del franquisme de dir: «Home, és clar, abans estàvem pitjor.» Però, és clar, van pujant generacions, cada cop més. Ja hi ha un 40% de població que va nàixer en democràcia, no? És clar, llavors, la gent ja no té aquests referents, no? I això segurament explica el malestar ciutadà creixent. I això possiblement és el que els ha fet moure a vostès a canviar de política..., de discurs –no de política, de discurs. I ara diuen: «Sí, ara toca, ara pacte fiscal.» Molt bé, benvin-

guts, benvinguts al pacte fiscal perquè hi guanyarem tots, no? Perquè, és clar, quan mires les xifres... Recaptacions de tributs a Catalunya en els anys 95-97: el 20% de l'Estat; 23 d'IRPF, 23% de l'IVA. En aquests tres anys, la recaptació al conjunt dels impostos ha crescut un 19%; en aquest mateix període els pressupostos de la Generalitat només creixen un 11%. Ja es veu, aquí hi ha un *décalage*. Mentre els impostos extrets de Catalunya en aquests tres anys, quatre anys, creixen un 19%, els pressupostos de la Generalitat creixen un 11%. Escolti, en comptes d'anar endavant, anem endarrere, com els crancs. Objectivament parlant, anem endarrere com els crancs. Si ni tan sols atrapem el creixement de la pressió fiscal sobre Catalunya. Això què vol dir? Que això s'ho queden uns altres.

Per tant, doncs, el sistema de finançament no està solucionat. Crec que aquest any, per primera vegada, posen vostès en la memòria financera algunes dades comparatives que els agraeixo i que seria bo que anessin i milloressin en properes edicions de l'informe financer, perquè crec que és bo comparar, sobretot si és que realment ens creiem que engegarem una etapa de mobilització i conscienciació a favor del pacte fiscal, i són vostès els primers interessats, haurien de ser, en la màxima transparència, i potser a hores d'ara em votarien a favor d'una proposta que vaig fer de continuar els estudis de la balança de pagaments i una sèrie d'altres aspectes, perquè, és clar, sense informació, difícilment podrem avançar.

Per tant, tot el que siguin estudis –hi ha un llistat en els objectius, doncs, ampli– crec que s'hauria de potenciar en aquest període i ampliar per facilitar aquesta transparència i, per tant, doncs, fer que aquest element cabdal en aquests moments, ja fa temps, del finançament de Catalunya pugui, almenys des de la Conselleria, subministrar no només als diputats sinó a la població les dades i les informacions necessàries perquè la gent es conscienciï d'aquest problema.

Vostès, evidentment, no faran altres coses, és problema nostre, de conscienciar, que també, com vaig dir ahir, no només es necessita en aquests moments canvi de finançament sinó canvi de model de gestió; però això, evidentment, vostès segurament no ho faran, ja ens en cuidarem nosaltres.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. És per donar per anunciada la defensa de les nostres esmenes a la totalitat.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Josep Serratell, del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. Serratusell i Sitjes

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, segurament, si algú fes una enquesta sobre els gustos, les aficions dels diputats i diputades, probablement sortiria un alt percentatge de gent a qui agrada la música clàssica –penso–, i probablement també passaria que molts de nosaltres, diríem, en aquesta suposada enquesta, que escoltem el concert de la Filharmonica de Viena, a primer d'any, que d'alguna manera, doncs, és un concert que es repeteix en un període, diguem, doncs, d'any a any, com es repeteix el debat pressupostari, any a any.

Bé, el que és cert és que en els discursos que hem sentit, en aquest cas dels dos grups de l'oposició, atès que el tercer grup ha donat per defensades les seves esmenes, s'ha anat reiterant, com bé reconeixia el senyor Huguet, tota una sèrie de temes perquè igual que ens passa, com deia, en el concert de primer d'any, si s'hi fixen, hi ha un mateix fil argumental en el concert, i el que varia, a vegades, són les peces, en funció del director, o el que varia, diguem, és en funció de la temporada.

És clar, per què li dic això? Li dic això perquè, ahir, l'honorable conseller, quan presentava els pressupostos, ens indicava quines eren les principals directrius, quins eren els principals eixos que inspiren els pressupostos de la Generalitat d'enguany; però, si repassésim, d'alguna manera, altres presentacions pressupostàries, vostès veurien que sempre, sempre, la prioritat del nostre Govern, del Govern de la Generalitat, ha estat bàsicament la mateixa, el que passa és que s'ha anat adaptant, igual que el concert de primer d'any, a la situació macroeconòmica del moment i a la situació de l'entorn econòmic del moment. Però aquesta vocació de consolidar i aprofundir en tot el que fa referència a l'economia productiva, aquestes referències les hi trobaran sempre.

El que fa referència a aprofundir en l'estat del benestar, que no reiteraré perquè el conseller ho va explicar molt bé ahir, aquest contrapunt en les despeses socials, el trobaran sempre. La política d'unes inversions creixents que, a la vegada, han generat –perquè, és clar, vostès parlen d'endeutament però jo no els ho repetiré, perquè si no els va convèncer el conseller, no els convencerà aquest diputat– el tema de l'endeutament, vinculat, necessàriament, a un mal model de finançament i a una política d'inversions, necessària per al nostre país, perquè, és clar –ahir ho va explicar molt bé el conseller–, és a dir, com, el perquè de l'endeutament. El perquè de l'endeutament vostès el saben perfectament: bàsicament, perquè aquest país s'ha transformat, ha tingut una seriosa transformació en els darrers anys, i aquesta transformació en gran part s'ha degut a una política important d'inversions que, atesa la migradesa del nostre sistema de finançament, doncs, hem hagut d'anar bàsicament –com ahir va explicar molt bé el conseller– a l'endeutament.

Però, bé, repeteixo, és a dir, una mica fent aquest símil, vostès trobaran una mateixa línia argumental en la postura del Govern any rere any, modelada, actualitzada en funció de les circumstàncies macroeconòmiques de l'entorn i en funció de les circumstàncies del moment.

Ara els he de confessar que he perdut un altre argument que volia fer servir –l'he perdut, diguem-ne, en el camí–, que volia fer servir per referir-me a la intervenció de l'oposició. I, tornant una mica al símil de la música clàssica, els volia dir –permetin-me, almenys, que els ho digui, encara que, ho repeteixo, he perdut l'argument– que el discurs de l'oposició em recordava els tres tenors. És clar, evidentment, avui només n'han actuat dos; el tercer tenor, per les raons que siguin, segurament absolutament justificades, doncs, no ens ha pogut acompanyar. No, però no ho deia en sentit pejoratiu; al contrari, ho deia en sentit positiu, en el sentit de dir: «Escolti, no ho sé, quin dels tres ho fa més bé, perquè és evident que, doncs, bé, ja fa anys que es dediquen a aquesta activitat de fer les esmenes a la totalitat del Departament d'Economia i Finances; ho fan bé, ho fan amb els seus arguments, ho fan sòlidament i, per tant, anava a dir, no sé quin dels tres ho fa més bé».

Per tant, senyor Huguet, no ho deia en tot pejoratiu; al contrari, ho deia en to positiu. Però, és clar, aquest argument avui no el puc utilitzar perquè el senyor Novella, que normalment, doncs, sol fer-ho molt bé també, doncs no ens ha pogut acompanyar, segurament per causes més que justificades.

En qualsevol cas, hi ha una cosa que fan els tres tenors, malgrat que ho fan molt bé: que també repeteixen, repeteixen arguments, repeteixen cançons i, fins i tot, a vegades canten tots tres alhora, eh? Bé, en aquest cas, repeteixo, doncs, aquest argument, que jo portava per dir que d'alguna manera, doncs, no he pogut utilitzar..., doncs, el deixo aquí.

Però centrem-nos una mica en la situació dels pressupostos que presenten el Departament i els organismes autònoms, amb la qual cosa donaré resposta a les diverses qüestions que vostès han anat posant sobre la taula a les diverses preguntes o dubtes que vostès tenen.

Mirin, comencem, si vostès em permeten, començaré tal com estan plantejades les esmenes; és a dir, començaré parlant en primer lloc del Departament per anar després al tema dels organismes autònoms.

El senyor Martí Carnicer deia: «a veure, vostès m'han d'explicar una cosa: vostès haurien d'explicar aquest increment del capítol 1, de les despeses de personal, perquè si globalment s'ha dit i repetit per part del conseller que el creixement mitjà quant a personal del capítol 1 seria de l'1,8, el creixement, després amb les derives pot anar al 2, 2,5...» I si vostè diu: «i si el creixement mitjà del capítol 1 a nivell pressupostari és del 5,7, expliquin-nos per què el creixement d'aquest capítol és del 13,17, aproximadament, en el Departament». I, de fet, vostè mateix ha donat alguna resposta; vostè ha dit: «bé, hi han cent persones més i ens haurien d'explicar per què».

Doncs, miri, efectivament, aquest creixement del 13,7 ve justificat, ve explicat, bàsicament, per dues coses: l'increment d'aquestes cent persones, que no és un increment net quant a nombre de persones –i aquí el contesto–, sinó que, per política interna de gestió pressupostària, el Departament ha considerat que algunes persones que exercien aquestes funcions en altres de-

6866

partaments i que –ull!, compte!– físicament continuaran en aquests altres departaments, passin a dependre, orgànicament i des d'un punt de vista pressupostari, del Departament. Concretament això ha afectat d'una forma clara i concreta personal de l'ICASS i personal de Sanitat –Servei Català de la Salut, bàsicament. Per tant, aquestes cent persones, ho repeteixo, físicament estaran on estaven, exercint una funció fiscalitzadora i de gestió, però s'ha entès, per criteris del Govern, que han de passar directament al mateix Departament quant al seu cost laboral. Per altra banda, també li he de dir que està previst enguany realitzar una sèrie de convocatòries d'inspectors financers, tributaris i interventors, per aprofundir en aquesta funció fiscalitzadora i, evidentment, aquestes no són unes places, diguem, unes places a ocupar precisament barates.

Anem al capítol 2, que també s'hi han referit tant el senyor Huguet com el senyor Martí Carnicer. El senyor Martí Carnicer ens diu cada any, i diu bé, en el sentit de dir: «el Departament hauria de ser el mirall quant a gestió, hauria de ser la conselleria que, d'alguna manera, doncs, donés aquest punt referencial», que al nostre entendre dóna, i jo el que no li puc admetre –cordialment, senyor Carnicer– és acceptar, perquè no és així, que fem una fotocòpia del que va passar l'any passat, que és un altre argument que vostès solen donar; però jo sincerament no l'hi puc acceptar perquè no és així.

Miri, vostè ha dit: «expliqui'ns una mica com va el capítol 2»; jo li explicaré també a vostè, que és un bon coneixedor del sistema pressupostari del Departament, que ha encertat molt bé quan ha dit, diguem, que el decrement global, que és d'un 7,3 en el capítol 2, bàsicament ve justificat perquè l'edifici del carrer Fontanella 6-8, que és la seu de la Delegació Territorial d'aquest Departament, que en l'exercici anterior l'ocupava en règim de lloguer, ha estat adquirit pel Departament mitjançant la figura, a vegades criticada però que jurídicament aquí hi és, del cens emfitèutic; això implica que l'import corresponent a aquests pagaments s'ha minorat del capítol 2, de despesa corrent, però suposa un increment del capítol 8, i suposa un increment del capítol 8, d'inversions (*veus de fons*) –perdó, del capítol 6, té raó; del capítol 6, d'inversions– i suposa un increment del capítol 6 en allò que fa referència a la part que correspon a l'anualitat del cens i que, concretament, és de 175,89 milions de pessetes enguany.

Quant a la resta, quant a la resta, com vostès deuen haver vist, hi ha moltes partides que disminueixen dins el capítol 2: el decrement aquest que he dit del 67,12%, que acabo d'explicar, però no augmenten la major part de les partides: «Publicitat», «Reunions», «Formació», «Altres despeses diverses», «Transports»... I n'hi ha algunes d'altres, que vostè deia: «sí, però n'hi ha algunes que augmenten més»; miri, el «manteniment de l'immobilitzat material» incrementa un 33,46, d'acord amb aquest ajust que se'ns demana moltes vegades, que vostès abans criticaven, de la infradotació. Bé, com que realment cal ajustar les partides pressupostàries a la realitat de l'execució, doncs això s'ha procurat fer aquí i això justifica en part alguns increments, diguem, que vénen a donar raó, per altra banda, a alguns dels arguments que vostès havien esgrimit fins ara. De totes

maneres, a veure, no ens alarmem massa perquè, per dir-li l'increment més alt que es produeix: «material informàtic no inventariable», 108,57% d'increment. I això, dius: «carai!, bufa!», no? Aquest increment, que així, dit en termes relatius, doncs, és realment important, doncs és, a l'hora de la pressupostació, un increment de 4 milions de pessetes.

Per tant, sempre cal jugar una mica amb els dos factors i que en molts casos, com en aquest, vénen donats per un increment d'activitat i, a més, també, per aquesta voluntat, que vostès mateixos reclamen, d'ajustar les partides pressupostàries.

Bé, pel que fa a la resta, en allò que fa referència, diguem, al Departament, jo diria que bàsicament aquí s'ha quedat el senyor Martí Carnicer també una mica en el detall que ens ha fet l'il·lustre diputat senyor Huguet.

A veure, he de parlar, encara que sigui amb brevetat, del tema de l'Institut Català d'Estadística. A veure, l'Institut Català d'Estadística, vostès saben que cada any, per decret, el Govern presenta i aprova un programa anual d'actuació estadística que recull les activitats que han de donar compliment a la Llei del Pla estadístic, vostès ho saben. El Programa anual d'actuació estadística, d'acord amb aquest Pla estadístic de Catalunya, que ara estem en el pla 97-2000, estableix cada any la relació d'activitats estadístiques consolidades i la descripció d'aquestes activitats, i exactament el que el mateix Institut pensa fer. El Govern comunicarà al Parlament de Catalunya el programa anual d'actuació estadística del 99 com així ho ha fet sempre, sempre, en els anys anteriors, i així ho farà respecte als següents.

Aquest Decret de programa d'actuació estadística del 99, per altra banda, com no pot ser d'una altra manera, s'adequarà a la Llei dels pressupostos de la Generalitat. El pressupost que té l'Institut d'Estadística de Catalunya per al 99 es de 1.294 milions de pessetes i servirà per finançar al voltant de setanta-vuit activitats estadístiques encomanades a aquest Institut que, per altra banda, els he de dir –i penso que el senyor Huguet abans s'hi referia– que és un institut que potser a vegades utilitzem poc, perquè té un gran rigor en el treball, un conjunt de dades molt interessants i molt importants, i ens agradaria que fos, d'alguna manera, més punt de referència perquè els asseguro que fa un treball excel·lent que val la pena remarcar.

Unes paraules, però, també amb relació a les altres esmenes, a l'Institut Català de Crèdit Agrari –concretament s'hi ha referit d'una manera especial el senyor Martí Carnicer– per aclarir algunes de les partides. Ell ens parlava dels 900 milions de pessetes, que ara els en parlaré. Si em permeten, però, fent una exposició globalitzada d'aquest Departament, segurament donaré resposta a algunes de les inquietuds o de les preguntes que el senyor Martí Carnicer i el senyor Huguet formulaven.

Miri, l'Institut Català de Crèdit Agrari té previst, l'any 99, finançar inversions en el conjunt dels sectors agraris, ramader i pesquer, per un import al voltant dels 2.280 milions de pessetes, amb un augment del 2,47% respecte al que es va pressupostar l'any 98. Els recur-

sos s'obtidran de l'endeutament a llarg termini –1.035 milions de pessetes–, del reintegrament del capital de préstecs concedits que són reintegrats –865 milions de pessetes– i dels rendiments obtinguts dels préstecs concedits: 323 milions de pessetes. I també, encara que en una part més minsa, dels ingressos dels dipòsits en comptes –aproximadament, 17 milions de pessetes– i dels interessos de demora percebuts, que s'estima que voltaran els 25 milions de pessetes.

A més –i ara contesto una mica el que em demanava l'il·lustre diputat senyor Carnicer–, el pressupost incorpora la liquidació a l'Institut, per part del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de l'amortització i de les despeses financeres de tres operacions d'endeutament concertades per l'Institut amb entitats financeres per tal d'efectuar pagaments per compte del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per als ajuts contra la pesta porcina clàssica –concretament 4.050 milions de pessetes–, per als danys dels incendis del 94 –900 milions de pessetes– i per als ajuts a la reforestació dels boscos afectats pels mateixos incendis, amb un import de 200 milions.

Totes tres operacions financeres, així com la seva finalitat i la consignació pressupostària a càrrec del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca –amb caràcter plurianual en el cas dels ajuts concedits per paliar els efectes de la PPC–, van ser aprovades pel Govern de la Generalitat mitjançant acords presos el 25 de novembre del 97 i el 22 de setembre del 98.

Així, els imports del capítol 7, d'ingressos, 200, 900 i 450 milions, obeeixen a aquesta finalitat, i tenen com a contrapartida la liquidació de les entitats financeres en el capítol 9 de despeses, per un import global de 1.550 milions de pessetes.

Espero, amb aquesta explicació, haver donat compliment al que em demanava el senyor Martí Carnicer, amb el benentès que cal entendre l'Institut Català de Crèdit Agrari també com una eina instrumental que, en moments determinats, el Departament d'Agricultura utilitza legítimament per ser més àgils, perquè els instituts, precisament, permeten això, com vostès saben, que estan sotmesos, diguem-ne, al control, sí, però a un menor rigor pressupostari de gestió.

Deixo per al final els comentaris que s'han fet en relació amb l'Institut Català de Finances per dir-los, fonamentalment, que la voluntat de l'Institut Català de Finances és seguir incrementant la seva activitat creditícia més en la línia d'increment de préstecs i menys en la línia d'increment d'aval. Per què? Bé, perquè entenem que, d'alguna manera, el que hem de fer és això; és a dir, no deixar de prestar avals, perquè s'han de fer, però la voluntat és seguir incrementant, d'alguna manera, els préstecs directes.

És clar, aquí sí que em voldria aturar en un comentari que crec que ha fet l'il·lustre diputat senyor Huguet quan es referia a l'Institut Català de Finances, i ell diu: «Oh, és que l'any passat ja hi va haver una partida de 25.000 milions de pessetes», diguem-ne, «per al foment a l'ocupació, i que ha estat infrautilitzada». Bé, d'això no li pot imputar vostè la culpa a l'Institut Català de Finances; ell, l'Institut Català de Finances, com

a tal, té la dotació pressupostària suficient. La utilització o no-utilització depèn d'altres magnituds, en cap cas imputables al mateix Institut.

Per altra banda, també, senyor Huguet..., és clar, aquí, de vegades, és allò de dir «segons com entonem la cançó». Resulta que abans érem excessivament permissius; i això feia que hi hagués una morositat no-sé-què... I ara hem passat de ser massa permissius a massa rigorosos. Aleshores, és clar, com es llegeix, això? Com es llegeix, perquè, és clar, aquest any vostè no m'ha parlat de la morositat, com feia altres vegades. És clar, doncs, parlem-ne, també, parlem de la morositat, perquè aquesta era una mica l'entonació que sentíem en altres debats pressupostaris.

Miri, jo tinc aquí les dades referides als estats financers provisionals el 30 del IX d'enguany, i els que teníem en el mateix període de l'any anterior. Miri, la cartera de préstecs d'enguany: 40.130 milions de pessetes; actius dubtosos, 2.200. L'any passat, cartera de préstecs: 35.000 milions de pessetes, és a dir, 5.000 milions menys; actius dubtosos, 3.000. I ara, amb 5.000 milions més, hem rebaixat pràcticament 800 milions de pessetes la previsió de dubtós cobrament. És clar, parlem-ne, també, no? És a dir, o una cosa o l'altra. El que no se'n pot dir és: «No, ara són massa permissius; no, ara són massa rigorosos!», perquè, en definitiva, el capteniment, tant del Departament d'Economia i Finances com del mateix l'Institut Català de Finances, ha sigut sempre el mateix: servir els sectors productius i els sectors socials amb la màxima rigorositat.

Aquí, simplement dir-los això: la voluntat que hi ha és incrementar els préstecs a través, diguem-ne, de la figura de contractació de 24.500 milions de pessetes –amb un detall que ara no els llegiré– amb unes operacions d'endeutament a llarg termini d'aquests 24.700 milions de pessetes que portaran la capacitat d'endeutament viu de l'Institut Català de Finances al voltant del 83.600 milions, entenen que també aquí hem d'inserir els 25.000 milions de pessetes del Pacte per l'ocupació.

Quant als avals, hi ha un manteniment del límit màxim autoritzat, és a dir, no es pensa, diguem, créixer en aquesta partida –25.250 milions de pessetes–, i es manté la línia hospitalària amb el límit màxim autoritzat per al 98, de 16.000 milions de pessetes; la línia de Benestar Social ja obté un increment de 350 milions de pessetes fins a un import total de 3.000 i, per tant, també, senyor Huguet, l'Institut Català de Finances compleix les seves funcions en l'àmbit no només econòmic, financer i d'activitat productiva, sinó també en l'àmbit social.

Quant al pressupost de despeses, vostès no hi han entrat, i jo tampoc hi entraré, perquè potser el més important, com s'ha dit, és el capteniment global d'aquests departaments.

És clar, jo ara m'he de referir, encara que sigui molt breument –una vegada fetes les esmenes a la totalitat i el posicionament en contra a les seves esmenes– una mica a altres temes que vostès toquen, però que jo, és clar, em queda no gaire temps, encara me'n queda una mica, però que, ho repeteixo, difícilment els convenceré; no ho va fer, sembla –a mi sí que em va convèncer–, l'ho-

6868

norable conseller, no ho va fer l'il·lustre company senyor Codina... És clar, vostès em parlen de l'endeutament, em parlen del dèficit, em parlen del finançament... Jo, més del que se'ls va dir, difícilment ho podré fer, però, bé, almenys algunes paraules sí que m'agradaria tenir respecte a això, no?

A veure, senyor Martí Carnicer: per una banda, vostè parla de l'endeutament, i per l'altra em diu: «Sembla que va quedar clar en el debat que vam mantenir amb el conseller». A mi em va quedar clar, i jo espero que a vostès també els quedés clar. Però, és clar, tornen a repetir allò de «molt endeutats», i ahir recordo que el conseller, a última hora, en un torn de rèplica a la intervenció d'una diputada del Grup Parlamentari Popular, ho deia, i ho deia, a més, amb absoluta raó: «Què vol dir "molt endeutats"?» És a dir, aquests termes així dits i així expressats, si no els relaciones amb alguna cosa, queden aquí. Molt endeutats amb relació a què? Jo, el que sí que li puc dir, d'entrada, amb relació a aquest punt, és que nosaltres considerem que hi ha una bona gestió de l'endeutament. I per dir això, em referiré fonamentalment a dos índexs que em sembla que ahir, precisament, no recordo si l'honorable conseller els va utilitzar en el decurs del debat o no, però són dos índexs molt interessants, i que reflecteixen aquesta bona gestió de l'endeutament. És a dir, el cost de l'endeutament de la Generalitat és un punt inferior al de l'Estat, i tres punts inferior al principal ajuntament de Catalunya. I fixin-se que, precisament en relació amb l'Estat, diríem que és una mica anormal que passi això, perquè és evident que la mateixa magnitud del deute que gestiona l'Estat –molt més gran que el de la comunitat autònoma– faria que, en condicions normals, s'obtinguessin millors condicions.

I, per altra banda, és evident que el *rating* que pot obtenir l'Estat com a tal ha de ser també, per lògica, pel seu volum, més alt que el que pot obtenir la Generalitat. I, en canvi, passa el que li dic: un punt inferior a l'Estat, tres punts inferiors a l'Ajuntament de Barcelona. Per tant, bona gestió de l'endeutament.

Per altra banda, l'endeutament..., és clar, a part de fer aquesta comparació en relació amb el total que va fer el conseller, i que no repetiré, per què, l'endeutament? Ja els ho he dit abans: a veure, aquest país ha experimentat un progrés notable en les seves inversions, i aquestes inversions s'havien de finançar. I el finançament de l'endeutament és bàsicament un finançament d'inversions. Jo recordo que en un dels debats pressupostaris es parlava: «Escolti, aquest endeutament no s'ha evaporat; hi ha pedres, hi ha carreteres, hi ha totxes, hi ha escoles, hi ha serveis d'atenció social, hi ha hospitals», etcètera. Per tant, aquesta és l'explicació del nostre endeutament, perquè l'alternativa ahir la deia el conseller: què havíem de fer, quedar paralyzats? Guaiti, no en tindríem cap, d'endeutament. Ara no estariem en el país que nosaltres aspirem a tenir i que és el que ens ha obligat a fer una política, si vostès volen, agressiva, però és que és la política que havíem de fer, com a partit nacionalista que som.

Bé, per tant, jo, en el tema de l'endeutament els puc dir molt poques coses més, perquè, ja ho dic, no crec que

sigui capaç d'aconseguir de vostès una comprensió més gran o una entesa més gran que la que ja va intentar explicar el conseller.

I, no ho sé, unes paraules, potser, també... Hem parlat de l'endeutament, vostès m'han parlat del dèficit, i ja ho vam explicar també, l'honorable conseller ho va explicar. A veure, quantes administracions poden dir que en el conjunt de la seva activitat generen un estalvi corrent? Poques! I que han de recórrer menys a l'endeutament per finançar inversions, perquè tenen una part de les inversions finançades de l'estalvi corrent? Poques! Vull dir, per tant, malgrat una situació de dificultat pressupostària, malgrat un entorn difícil, malgrat un finançament difícil, resulta que som capaços de generar estalvi pressupostari per «apalancar», en part a través del mateix estalvi, les inversions.

I quant a l'endeutament, és clar, aquí, es poden fer anar moltes xifres i jo no les repetiré. Sí, deixin-me repetir una cosa que l'altre dia el conseller explicava, simplement perquè veig que em queda ja poc temps, però me'n queda, i amb això acabaria. Mirin, l'any 98 –98, és a dir, enguany, i després els parlaré del 99–, quant a l'endeutament a llarg termini, el nou deute, el 98, previsió: 70.000 milions de pessetes; amortització entorn d'aquest deute, 40.000 milions de pessetes. Per tant, l'endeutament nou, viu, necessari, 30.450 milions de pessetes. Previsions pressupostàries del Govern? Nou deute per a l'any 99, 82.000 milions de pessetes, però amb una amortització de 59.000 milions, la qual cosa ens dona un endeutament nou, viu, de 23.000 milions. Això, diu: «això és increment d'endeutament». Sí que és increment d'endeutament, però amb un 25% menys que el que va representar l'any 98, i per fer front al que hem de seguir fent front, a aquesta política d'anar construint dia a dia el nostre país, i que és la política que justifica fonamentalment la nostra mateixa vocació com a partit nacionalista. Res més.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Amb molta brevetat, solament per anunciar que el nostre posicionament és un vot en contra de les esmenes a la totalitat que s'han presentat al conjunt del Departament d'Economia i Finances.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que ocupin els seus escons, que procedirem a votar. Perdó, sí. Perdó, el Grup Mixt té dret a posicionar-se; per tant, si em demana la paraula el diputat senyor Benet Tugues, la té.

El Sr. Tugues i Boliart

Per anunciar l'abstenció del Partit per la Independència, senyor president. *(Veus de fons. Pausa.)*

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Si les senyores diputades i els senyors diputats ocupen els seus escons, iniciàriem la votació de les esmenes a la totalitat al Departament d'Economia i Finances. *(Pausa.)*

Demano a les diputades i als diputats que es preparin per col·locar les seves targetes en els llocs corresponents per fer la votació.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes al Departament d'Economia i Finances han sigut refusades per 25 vots a favor, 65 en contra i 2 abstencions.

Iniciem el debat de les esmenes a la totalitat del Departament d'Ensenyament.

En primer lloc, pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Magí Cadevall, per un temps màxim de 20 minuts. *(Remor de veus.)*

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci perquè l'orador pugui intervenir.

El Sr. Cadevall i Soler

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, altres anys teníem, també, aquí el senyor conseller d'Ensenyament. La senyora Flora Sanabra en una brillant interpel·lació sobre les noves tecnologies va obtenir del senyor conseller d'Ensenyament la promesa que donaria a cada Grup Parlamentari *(el conseller d'Ensenyament entra al Saló de Sessions)* –el saludo senyor conseller d'Ensenyament, que estava al·ludint a una promesa seva–, que donaria a cada Grup Parlamentari un ordinador connectat a una xarxa de dades, a una base de dades, del Departament d'Ensenyament. Li hem d'agrair l'esperança de tenir tanta informació en el futur, però, en el present, potser no som tan afortunats i no ens donen informació suficient en el pressupost. Fins i tot, jo m'atreveixo a dir que el pressupost és enganyós i no es correspon amb la realitat, i els en citaré tres mostres.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

La primera és el tema dels concerts educatius. Pressuposten, any rere any, quantitats, almenys 10.000 milions de pessetes per sota, que això vol dir entre un 15 i un 20%, per tant, tant en xifres absolutes com en percentatges, molt important, per sota del que saben que gastaran. I per què saben que gastaran més del que pressuposten? I no em diguin que és una partida oberta: els pressupostos haurien d'informar quan no hi ha una causa externa imprevisible. Ho saben perquè saben que és una partida captiva, una partida compromesa, una partida que amb un percentatge molt important es paga amb periodicitat mensual, perquè la part més important és el pagament delegat als professors. Però re-

sulta que, per a l'any que ve, han pressupostat 71.952 milions de pessetes, que és similar a la liquidació del 96 –per tant, seria quatre pressupostos endarrere–, però inferior a la del 1997 –tres pressupostos endarrere– i inferior a la liquidació prevista per al 98. Perquè si agafem la liquidació semestral i el criteri de l'any passat, multiplicant per dos i incrementant un 2%, que és el que va passar l'any passat respecte a la liquidació del primer semestre, ens en anem a més de 80.000 milions.

Per tant, jo penso que no volen explicitar la política de concerts que fan. No volen que el Parlament i la societat de Catalunya discuteixi la política de concerts de Convergència i Unió, perquè saben que el Reglament dóna més importància al debat de pressupostos que a la presentació de les liquidacions. I, en canvi, vostès fan la política real a través de les liquidacions dels pressupostos, no a través del pressupost.

Una altra mostra: inversions. El juny del 98, el senyor conseller d'Ensenyament i el president Pujol, em sembla recordar, van fer una gran roda de premsa dient que feien un encàrrec a GISA de quaranta-cinc noves obres, i també trenta-nou projectes addicionals –ja sé que n'eren cinquanta, però onze estaven repetits i, per tant, aquestes quaranta-cinc obres tampoc les podien començar d'immediat si no tenien el projecte; però, bé, agafem aquests trenta-nou projectes addicionals. Si fan una roda solemne de premsa el juny, és de suposar: «bé, el 98» –per això ens informen– «faran el projecte i el 99 faran la inversió». Però resulta que cap –si no m'he equivocat– ni un d'aquests trenta-nou centres que havia anunciat el projecte solemnement el juny del 98 figura en l'annex d'inversions. I no només el senyor conseller d'Ensenyament o els diputats i les diputades de la majoria diuen: «no, és que les obres que fa GISA no surten en l'annex de pressupostos», sinó que em sembla que ahir ho va repetir el senyor conseller Mas.

Bé, jo he dir que tenim una amarga experiència de les construccions que no tenen quantitat en l'annex d'inversions dels pressupostos. Fins i tot, tenim amargues experiències de les esmenes territorials del Partit Popular aprovades, que algunes d'elles, que es van aprovar l'any passat, no s'han començat encara les obres en tot el 98. Però, ara suposem que això fos veritat. Si fos veritat que obres importants no figuren en el pressupost, aleshores, jo em pregunto: «De què serveix el pressupost que presenten?»

Una tercera mostra –que em sembla que també ens hi hauríem de fixar més del que ens hi fixem– són, senyores i senyors diputats de Convergència i Unió, les memòries del Departament d'Ensenyament. Agafaré una mostra que són els concerts. Llegeixo literalment: «Quin és l'objectiu d'aquest programa?» –diu– «L'objectiu dels concerts educatius per al finançament dels centres docents privats és garantir el dret a l'educació obligatòria gratuïta.» Bé, jo pregunto, senyor conseller d'Ensenyament: Vostè creu que són gratuïts els centres concertats? És clar, potser dirà en alguna futura roda de premsa, com va passar amb el tema de l'atenció als alumnes amb dificultats educatives especials, dirà: «és que els centres privats usen tàctiques sibil·lines», com si el senyor conseller i el Departament d'Ensenyament no poguessin detectar aquests casos.

6870

Miri, senyor conseller, els centres privats anuncien aquestes quotes il·legals per Internet. No és una cosa que desconeixi el Departament d'Ensenyament. Jo li puc passar aquest paper que jo mateix he tret consultant a Internet. Un centre privat demana com a aportació econòmica –sense afegir voluntària ni re–, per a educació primària i educació secundària obligatòria, 22.950 pessetes el mes, deu mensualitats. No creu, senyor conseller, que unes 230.000 pessetes l'any per curs escolar és un preu molt car per tenir el servei d'un ensenyament obligatori i gratuït? Jo diria que això és –econòmicament, quant al servei no– com el tema de la multipropietat, que et donen, et fan l'obsequi d'una participació, però el que en realitat et donen és l'obligació de pagar. Bé, a partir d'aquí, val la pena que seguim discutint? Potser el que hauria de fer és, en aquest moment, baixar de l'escò. (*Remor de veus.*) Però, en fi, jo faré el pugui amb els papers i amb els disquets que m'han donat, a l'espera de tenir connexió amb la base de dades del Departament d'Ensenyament.

No faré comparacions amb altres comunitats autònomes. Jo penso que és el que hem de fer: comparar. Nosaltres som un partit de govern. Volem presentar una alternativa. Creiem que d'aquí a pocs mesos la podem tirar endavant. Per tant, jo penso que el que hem de fer és dir quines serien algunes d'aquestes alternatives. Jo penso que les prioritats –algunes d'elles, no pretenc ser exhaustiu, i crec que aquest és un tema que s'hauria de mirar de consensuar–, doncs, són fer intenses polítiques d'educació compensatòria, perquè anem a la dualització del sistema educatiu. La societat moderna –tot hom ho diu– té un perill d'una nova dualització; però, sota la seva direcció, senyor conseller d'Ensenyament, el sistema educatiu de Catalunya s'està dualitzant, i cada vegada més.

Pensem que una prioritat hauria de ser impulsar una nova política de concerts, tendint a fer un sol sistema just i solidari de centres sostinguts amb fons públics, respectant dintre de la normativa l'ideari dels centres privats o l'autonomia dels centres públics. Una altra hauria de ser dotar els centres docents de despeses de funcionament que fomentin la seva autonomia i per atendre els alumnes amb necessitats educatives especials. Una altra, garantir l'aplicació de la nova formació professional, donar una oferta apropiada de cursos de garantia social, ampliar l'oferta pública d'escoles bressol i accelerar les inversions dels centres, també els de prioritat 2 i 3 que havien promès que estarien acabats a final de l'any 2000.

Com són tractats aquests temes, els pressupostos, pel Govern de Convergència i Unió? Quant a educació compensatòria, jo reconec que hi ha un increment en aquests pressupostos d'un 4,6% de les despeses de personal docent. Però em temo, veient el pressupost, les memòries i la pràctica anterior, que hi ha un increment generalitzat. Estan fent la política de «cafè per a tots». Aquesta política no és la que convé avui a Catalunya, al sistema educatiu de Catalunya. No s'atenen adequadament l'educació secundària obligatòria, que és el punt clau en aquest moment per a l'èxit del nou sistema educatiu, i no s'atenen adequadament els projectes d'educació compensatòria.

Sobre el funcionament dels centres docents, que és una altra de les nostres prioritats. Miri, aquí el pressupost dóna un increment –fixin-se què és això en tot el Departament d'Ensenyament– de 35 milions per a despeses de funcionament de centres docents públics; això significa el 0,3%. És un increment ridícul, encara que l'any passat hi va haver un increment –havia estat molts anys congelat–, i això és insuficient, l'increment i la quantitat, per desenvolupar l'autonomia dels centres i per realitzar projectes adaptats, projectes educatius, adaptats a l'entorn.

Política de concerts. Ja n'he dit alguna cosa. Vostès han fet, i segueixen fent, una política indiscriminada de concerts. Concerten amb centres elitistes. Concerten amb centres que discriminen per raó del gènere. Concerten amb centres que no són gratuïts, com es veu a través d'Internet. Concerten amb centres que no són necessaris per a l'escolarització, perquè tres mesos abans a un centre li deneguen el concert dient: «Motiu: No és necessari per a l'escolarització.» I tres mesos després li atorguen el concert. És que en una època de descens de la població escolar sorgeixen grans necessitats ràpides en tres mesos d'escolarització?

És clar, què ha provocat aquesta política de concerts? Un increment important. Del 95 al 97 –i cito aquests dos anys, perquè són els últims de què tenim la liquidació– han incrementat 16.000 milions, les liquidacions, la qual cosa suposa en dos anys un increment del 24% d'aquesta partida.

Parlem de la subvenció a parvuls que en aquest moment són 3.252 milions? Això sí que és una política de «cafè per a tots». Vostès donen una subvenció sense cap contraprestació de veritat –no hi ha aquí ni teòricament cap obligació de gratuïtat– a tots els parvularis dels centres concertats, des del centre de Ciutat Vella de Barcelona, que ho necessita més i és més solidari –perquè, senyor conseller, existeixen també centres concertats solidaris– fins al centre més elitista. Aquesta política de «cafè per a tots», és la política de la dreta. Perquè això incideix a anar caminant cap a aquesta dualització del sistema escolar de Catalunya.

Nosaltres, senyores i senyors diputats de Convergència i Unió, els demanem el concert que garanteixi la gratuïtat de tots aquells parvularis de centres que estan fent un esforç de solidaritat. I per posar un exemple, els centres concertats de Manlleu que solidàriament atenen tota la diversitat que té la seva ciutat. No tenen, aquests centres –ens han informat–, un concert complet per al parvulari, perquè és aquesta política igual per a tothom.

La formació professional. No recull, el pressupost, partides que permetin realitzar el mapa de la formació professional. És més, jo diria que en el seu organigrama vostès col·loquen la formació professional al costat del transport escolar i del menjador escolar.

De la garantia social, jo no sé què en diria, no sé què n'haig de dir, perquè és una verdadera provocació. Per segon any segueixen posant una partida oberta de 1.000 pessetes per un tema tan important com és la garantia social, perquè aquells alumnes que no tenen el certificat de secundària no es trobin amb un carreró sense sortida. Evidentment, sé que –i ho han explicat aquí al

Parlament i en rodes de premsa— hi ha programes substituïts de la garantia social. Els que s'assemblen més als objectius i que funcionen millor, per nosaltres, són els programes de transició al treball, els PTT, que fan en col·laboració amb els ajuntaments. Però aquí ens trobem un altre cop amb la mateixa història, en una solemne roda de premsa a l'inici de curs —i tinc dades escrites, que van tenir l'amabilitat de passar-nos; per tant, no hi ha mala intel·lecció en aquest cas— diuen que les activitats augmentaran un 25,4%; i, en acabat, resulta que en els pressupostos veig que aquesta partida augmenta només un 4,6%. Per tant, o no farem un increment de l'activitat del 25% o ho hauran de pagar els ajuntaments, com altres vegades.

Sobre les escoles bressol. A veure, per nosaltres, pels partits progressistes és molt important un increment de l'oferta pública d'escoles bressol. En canvi, la prioritat de la dreta sembla ser el xec escolar. Jo no sé si aquesta partida —que l'únic que he sabut veure és la partida de 400 milions d'«Atenció a les famílies», de Benestar Social— va per aquesta via, en tot cas, ens ho haurien d'explicar una mica més.

De les inversions. Les inversions han tingut en aquest pressupost un increment d'un 1%. Aquesta dada és sumant les inversions del Departament d'Ensenyament més les de GISA. Això no permet recuperar el retard, i està clar, en aquest moment, que no tindran realitzada la prioritat 2 i 3 abans d'acabar el 2000.

Quines són les explicacions d'aquest retard? En primer lloc, ja vam dir que els tres primers anys del Pla —95, 96 i 97— no van complir els compromisos econòmics que tenien sobre inversions. Aquest retard ha provocat i està provocant encara un increment de despesa en els mòduls prefabricats. Per exemple, en el pressupost del proper any, del 99, hi ha encara més de 1.000 milions dedicats a prefabricats, 555 a reparació i trasllat d'alguns que van d'una escola a l'altra, però, atenció: 530 milions de pessetes per compra de nous pavellons prefabricats. Per tant, Catalunya, les escoles de Catalunya cada vegada tenen més prefabricats i encara n'estan comprant de nous.

Altres causes d'aquest retard és que el Pla estava mal avaluat. A part que GISA no està portant bé aquest tema, ni econòmicament, ni quant als terminis de gestió, ni quant a la informació que tenen els centres, les adjudicacions que es fan són per valors molt més importants de la primera avaluació, quan no tenien el projecte que figurava en el pla de construccions. Per tant, estan gastant molt més del previst i, per tant, fins i tot si complissin els compromisos econòmics, no complirien el compromís d'obres a realitzar. Perquè, a més a més, les obres RAM i adaptacions de centres, segurament, han sigut moltes més i més cares del previst. I finalment, hi ha un problema d'administració. Per segon any surten 400 milions per pagar interessos de demores, que ho computen com inversions. Si portessin les coses una mica més bé, això significaria fer cada any un IES més.

En resum —i vaig acabant—, no respon a les necessitats, el pressupost que ens presenten, per les dades que tinc. Perquè ja he dit que hi ha coses que no surten en el

pressupost. Davant d'això, a mi em sembla que Convergència i Unió i també el senyor conseller d'Ensenyament estan fent un discurs triomfalista. Diverses vegades he sentit dir al senyor conseller: «Som els primers després del País Basc i Navarra.» Reconeixeran que això és una mica triomfalista, perquè si fos veritat, que no sé si ho és, no seríem els primers, seríem els tercers. Però, a més a més, el que passa és que moltes vegades s'agafa el punt de comparació que convé. Per exemple, som el país més avançat i estem molt endavant d'altres països europeus en escolarització d'alumnes de tres anys, del P-3. Bé, aquesta és una competició que segur que guanyem, a Catalunya. Perquè alguns països avançats no juguen aquesta partida i, per tant, segur que perden. Hi ha països avançats..., ho hem vist —i han estat visites, em penso, molt útils— a Escòcia i Quebec, alguns països avançats no s'han proposat l'escolarització massiva o total dels alumnes, dels nois i noies de tres anys.

També, un dels altres tòpics d'aquests de dir: «Som capdavanters en l'aplicació de la reforma.» Potser sí, però resulta que ho fan malament, i en fer-ho malament han compromès greument el futur. Per exemple, una anàlisi de les eleccions sindicals demostraria que hi ha una greu inquietud professional, sobretot en el terreny de l'educació secundària, i particularment de la secundària obligatòria. Això ha de ser un motiu de reflexió per a tots, no només dels sindicats. És un indicatiu, em sembla, massiu i clar d'una opinió professional. Però hauria de ser un motiu de reflexió principalment del senyor conseller d'Ensenyament, que és el responsable d'organitzar el sistema educatiu a Catalunya.

Nosaltres proposarem una alternativa, i esperem liderar-la d'aquí a pocs mesos. Dos objectius serien molt importants: la qualitat del sistema educatiu i el foment de la igualtat dels ciutadans de Catalunya a través de l'educació. Però és una tasca que no serà fàcil, perquè aquesta política que he dit de cafè per a tots en el tema de les plantilles, en el tema dels concerts, en el tema de la subvenció als pàrvuls, està hipotecant el futur. Un nou govern que vingui tindrà —podríem dir— algunes passes molt marcades. És urgent, per tant, fer un canvi de rumb. Vostès, senyores i senyors diputats de Convergència i Unió, presumeixen de caminar ràpid, però jo pregunto: cap a on? Si van —jo penso que hi van— en la direcció equivocada, potser més ens hauria valgut reflexionar, buscar el consens i dirigir el sistema educatiu de Catalunya cap a uns objectius que siguin beneficiosos a tot el poble de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Cadevall. El Grup d'Esquerra Republicana ha presentat també esmena a la totalitat. Per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, com que el senyor Cadevall s'ha deixat aquí la còpia de la pàgina d'Internet de l'escola concertada, ara quan passi la hi donaré, senyor conse-

ller, i així en tindrà còpia. Surto per defensar l'esmena a la totalitat del Departament d'Ensenyament i de l'Incanop, que és l'únic organisme que en depèn.

L'augment del pressupost del Departament d'Ensenyament enguany és un augment del 6,4%. És inferior al de l'any passat, que era d'un 8,9; és inferior a l'increment del pressupost global de la Generalitat, que és un 7,3, i és, si fa o no fa, semblant a l'increment del pressupost del Ministerio. El creixement és poc significatiu. Jo ara no vull entrar, tampoc, en un debat molt fort sobre aquest creixement, perquè el que vull deixar clar és que un altre any estem discutint sobre unes xifres molt altes que són molt insuficients, i que, en el fons, jo voldria deixar clar, de nou, el posicionament del nostre Grup, que hem anat dient, any rere any, que aquí estem discutint-nos per engrunes per la decisió, en el moment d'haver-se aprovat la LOGSE, de tirar endavant una reforma educativa sense un finançament específic. I aquí estem patint any rere any la mateixa cosa. És el que en podríem dir el model socialista convergent de la reforma educativa; perquè és la LOGSE qui el posa damunt la taula i és el Govern de Convergència i Unió qui l'aplica.

Aquest model, pel que fa a com s'aplica la reforma, no és el nostre model. I estem any a any discutint-nos en unes xifres que semblen molt altes, que són clarament insuficients i que són les engrunes del que haurien de ser per aplicar com cal la reforma educativa que situés l'ensenyament a Catalunya al llindar del segle XXI com un dels motors d'Europa. En tot cas, com que sembla que tindrem motius per discutir, temps per discutir en un debat de política educativa abans d'acabar l'any, em reservo aquesta part argumental per a aquell debat. Però, en tot cas, que quedi clar que aquesta és la nostra posició i que, si no és que a través d'Internet o d'una altra cosa, algú es convenci del contrari, nosaltres continuarem opinant el mateix.

Dintre el pressupost que ens presenta el Departament, el que hem de posar damunt la taula, també, és que l'aplicació de la reforma educativa, la universalització de l'ensenyament infantil i la consolidació de la nova formació professional demanarien uns millors pressupostos. Uns millors pressupostos amb el major esforç pressupostari i unes prioritzacions distintes de les que es concreten en els que estem discutint avui. Aquí es prioritzen les plantilles docents. Res a dir-hi, hi estem d'acord. Aquí es prioritzen les transferències per al transports i els menjadors als consells comarcals. Res a dir-hi; fins i tot vostès saben que, en tot cas, el que discutim és la dubtosa racionalitat dels criteris amb els quals hi ha qui té dret i qui no té dret al transport i al menjador escolars. Aquí es prioritzen també els concerts educatius i, en aquest sentit, m'afegiria a les paraules que ha dit el diputat senyor Cadevall en nom del Grup Socialista. De fet, aquí es prioritzen qüestions de quantitat per damunt de qüestions de qualitat. Això és conseqüència d'aquest model que els estava dient, d'aquest model d'aplicar la LOGSE sense finançament específic, que és model socialista a nivell d'Estat, amb l'afegit de Convergència i Unió de decidir, de fer, de prioritzar de fer-ho abans a fer-ho bé. Aquí, de moment, ens van dir: «Nosaltres aplicarem la reforma abans que

ningú», i han aplicat la reforma abans que ningú. Fer-ho abans que ningú sense un finançament específic porta com a conseqüència no fer-ho tan bé com s'hauria de fer. I aquests pressupostos constaten de nou això.

Si vol, per exemple, anem a la partida de despeses de funcionament dels centres docents públics, d'ensenyament primari, secundari i postobligatori. Aquesta partida, que és fonamental per assolir un ensenyament de qualitat, que és la quarta pota del que pot oferir l'Administració als centres, al costat de les plantilles, de les infraestructures adequades i d'una normativa correcta per al seu funcionament, aquesta partida, que és bàsica per al dia a dia dels centres i que pot permetre i potenciar una major autonomia, aquesta partida, hi insisteixo, ha patit des de l'aplicació de la reforma fins enguany uns alts i baixos de difícil comprensió. L'any 94 augmenta un 3,4%; el 95, un 3; el 96, un 14,6; el 97, un 0,6; el 98, un 20,3, i el 99, un 0,4. Si el dia a dia dels centres depèn d'aquesta partida i cada any hi ha més centres, nosaltres no entenem com es pot passar d'un 14 a un 0 i d'un 20 a un 0. Això marca uns bioritmes que, si en lloc de parlar de centres parléssim de persones, estarien bastant malament, aquestes persones, si de sobte estiguessin a 20, a 0, a 16 i a 0, doncs, ens preocuparien les persones. La mitjana és un 7,05 d'aquests anys. És una mitjana per damunt del cost de la vida, però si anem sumant que cada any hi ha més centres, doncs, està per sota. Ara, a la vegada que ens preocupa que això no augmenta suficientment, ens preocupen aquests alts i baixos, perquè si els centres han de planificar una mica més enllà la seva autonomia, la seva activitat, és impossible fer-ho així.

Pel que fa a les despeses de les llars d'infants dels centres, la situació també ens preocupa: inalterables el 96, van disminuir el 97, no es van ni refer el 98 amb un augment indescriptible i continuen per sota la inflació enguany amb un 1,8%. El president Pujol ens va explicar des del mateix lloc on tinc l'honor de parlar-los que l'educació infantil era un pilar fonamental de la política governamental. Esperem que volgués dir no ben bé el que va dir, perquè no creiem que si la política governamental té com un pilar fonamental l'educació infantil, aniríem molt malament, i no voldríem, pel bé del nostre país, que anéssim tan malament.

La xarxa pròpia del Departament, la congela; la mínima xarxa del Departament en educació infantil queda congelada. Pitjor que congelada, perquè, com que va pujant menys que el nivell de vida..., diguem-ne, problemes, potser, de caducitat. La xarxa municipal, que progressa perquè els ajuntaments estan creant aquests tipus de centres, tot i que, lleis en mà, segurament, no seria la seva competència, la xarxa municipal, que progressa -262 centres l'any passat, 281 enguany-, veu com augmenta un 30,2% l'aportació del Departament. Responent a aquest augment, segurament incentivant-lo, en aquest punt, doncs, hi estem d'acord; ho reclamàvem any rere any. En aquest punt hi estem d'acord. La xarxa privada també veu augmentada l'aportació d'un 4%, però entre unes i altres, entre una xarxa, l'altra xarxa i l'altra xarxa, encara estem dissenyant uns centres d'educació infantils insuficients, per un cantó, per assumir la demanda, i per l'altre, per abastar el territori.

Però el que és més preocupant: si trobem que l'educació infantil està en mans de l'empresa privada i els ajuntaments, l'empresa privada no fa centres d'educació infantil als barris amb problemes, no fa centres d'educació infantil a les zones de nivell de renda baix, perquè l'empresa privada no va a perdre diners. I si trobem barris amb problemes socials o barris de baix nivell de renda i un ajuntament que no està per la feina de fer educació infantil, perquè no és la seva competència, ens trobem que amb el nostre disseny, que aprofitem amb aquests pressupostos, estem fent una distribució no equitativa dels centres d'educació infantil perquè –hi insisteixo– si l'ajuntament no vol fer-los o no pot i l'empresa privada decideix que allò no es rendible, allí no tindrem centres d'educació infantil.

I això no és el que ha de permetre un govern que ha de tractar tots els ciutadans i les ciutadanes de la mateixa manera –visquin on visquin– i encara ha de ser injust i tractar millor els de renda baixa que els de renda alta.

Les transferències a centres privats..., ja ha estat comentat anteriorment i jo, ara, no m'hi voldria estendre, perquè voldria centrar-me en el tema de les inversions. I, en el tema de les inversions, d'entrada i com a conseqüència, també, de l'opció *a*, que és fer reforma sense finançament, i de l'opció *a'*, que és fer-la primant la quantitat per damunt de la qualitat, el tema de les inversions i de les infraestructures és, doncs, cabdal.

Vostès han trobat un model que, d'entrada, semblava intel·ligent. És a dir, si dèiem –i ara em permetran certa ironia exempta de mala intenció– que el model socialista és dir: «reformem-ho però no us donem un duro» i el model convergent és dir: «a tota castanya, que serem els primers», el model d'Unió ha estat..., l'aportació d'Unió al model –i llavors ja parlaríem de model socialistaconvergentunionista– ha estat la fórmula GISA. La fórmula GISA ha estat una fórmula, d'entrada, intel·ligent, no? El que passa és que, per un cantó, ens porta problemes de control i, per altre cantó, ha acabat sent, també, una mena de fallàcia.

Jo intentaré explicar-ho. M'ha costat una mica entendre-ho –comprenc la meva modèstia intel·lectual–, però he arribat a veure alguna cosa. És clar, perquè, aquí, el problema... La fórmula és intel·ligent perquè, quan algun diputat, diputada, alcalde, alcaldessa –o qui sigui– diu: «S'ha de construir», diu: «No, ja ha aparegut una llista, apareixerà una llista; no, en els pressupostos no hi era, però, d'aquí a tres mesos, hi haurà una llista. En aquesta de tres mesos no ha sortit, però, damunt de la taula del Govern, hi ha una altra llista per a d'aquí a dos mesos més...», i llavors arriba un moment en què, quan et pregunten: «Que està aprovat?», dius: «No ho sé». «Que es farà?» Dius: «No en tinc ni idea» –alguna llista deu haver-hi.

Això passa en aquests pressupostos. Intentaré explicar-ho. Són uns pressupostos..., Les inversions en infraestructures augmenten, si no m'equivoco, un 28%, o alguna cosa d'aquestes. Jo intentaré demostrar-li que això és mentida i que augmenten un 0,97.

Sobre uns pressupostos, en el paper que ens donen..., els mateixos pressupostos –el famós CD-ROM, aquest, i el paper que continua existint–, diu que la inversió

augmenta un 28,1. Segons les nostres dades, augmenten un 0,97. Intentaré explicar-los-ho perquè, ja que ho he aclarit, em fa il·lusió i tot compartir la descoberta amb la resta de diputades i diputats.

A veure, el capítol 7 de pressupostos del Departament diu: «Inversions: 18.636 milions», però, dintre d'aquest mateix epígraf, hi ha una aportació a GISA de 3.278. Això fa que el pressupost consolidat no sigui de 18.000 milions sinó que sigui de 15.360. Si a aquests 15.360 milions, que són el consolidat real, hi sumem els 9.645 que GISA diu que farà en obres, ens dona 25.005 milions. Això seria el que els pressupostos de la Generalitat, sumant, restant i sumant –que és el que ens obliguen a fer– donen en inversions d'obres de centres: 25.005 milions.

Anem a l'any passat. El pressupost de l'any passat –capítol 7– eren 14.550. Realment, una diferència increïble: de 14.000 ens n'aniríem als 18.000 teòrics d'enguany –el 28% que els deia. Però, clar, d'aquests 14.550, n'havíem de restar els 900 d'aportació a GISA; per tant, el total consolidat eren 13.650 i, si hi sumaven els 11.117 que GISA deia que aportava a inversions, es donava un total de 24.767. Per tant, segons els pressupostos de tota la Generalitat de l'any passat en inversions de centres docents es gastaven 24.700 milions; segons els d'enguany, se'n gasten 25.000. L'augment, per tant, no és d'un 28,2%, com ens han anat dient; l'augment és d'un 0,97. Com que som magnànims, deixem-ho en un 1% –deixem-ho en un 1%. Un 1% d'augment no és el que necessita la inversió educativa a Catalunya. La fórmula és brillant perquè GISA va avançar obres en el seu moment; és brillant perquè ens perdem tots per controlar-ho, i és brillant perquè augmenta un 28% quan augmenta un 1, i això és d'una gran brillantor –aconseguir-ho. Aquesta brillantor, però, no és la que aconseguirà aplicar ni tan sols la quantitat que vostès van decidir de fer amb el ritme que calia fer.

En aquest punt, també podríem parlar d'altres aspectes dels pressupostos –ja més concrets. Augmenta la formació del professorat..., perfecte! Ho reclamàvem any rere any, els estàvem dient: «Volem més formació per al professorat» –n'hi ha més; molt bé. Hi ha moltes partides que potser baixen, però que ho acceptaríem. Hi ha el tema, aquest, famós que ja que opten..., i algú em podrà dir: «No, no, és que vostè té raó perquè, en el tema, aquest, de la xarxa, que ha explicat, d'educació infantil, té raó, però a Benestar Social hi ha una partida –aquesta famosa de les 50.000 pessetes pel 40%–..., doncs, molt bé, ja m'ho crec. Mentalment, compto els diners de Benestar Social, si vol vostè, per a Ensenyament –doncs, molt bé. Però és que, a més, hi ha una qüestió de centres, de funcionament de centres, que vostè ha amagat: ja que vostè ha comptat GISA, a l'hora de les obres, vostè no hi compta el Comissionat per a la Societat de la Informació a l'hora del Programa Argo, perquè els diners del programa Argo no estan a Ensenyament –tot i que van a parar a Ensenyament–, sinó que estan al Comissionat de la Societat de la Informació. Molt bé. Ja li ho he dit abans i li ho reconec perfectament: el programa Argo està molt bé, per bé que la cosa s'està complicant més, perquè, per parlar d'Ensenyament, hem d'anar a educació infantil, anar-

nos-en a Benestar Social per trobar els diners, i, pel que fa als programes informàtics, anar al Departament de la Presidència i als seus organismes autònoms per trobar diners. I això que no li parlo ni d'educació d'adults, que entra, teòricament –no és competència del seu Departament..., sinó de coses de competència del Departament. Per tant, la dificultat de control, que jo li deia, dels grups parlamentaris és notable. A mi no em preocuparia, la dificultat de control; em preocuparia més el bon funcionament de l'Administració, és a dir que aquesta dispersió –que, les obres, les fa Política Territorial; les «beques», entre cometes, «assistencials d'educació infantil» es fan a Benestar Social; que els instituts, els porta –la informàtica– Presidència... – doncs, acabi essent operatiu.

M'ho puc arribar a creure que sigui operatiu, però, en tot cas, evidentment, els motius pels quals jo he exposat la disconformitat –obligada– amb aquests pressupostos em semblen evidents.

I, en tot cas, abans de finalitzar, la nostra esmena de cada any a l'Institut Català de Noves Professions. Miri: l'Institut Català de Noves Professions, que, si vostès ens preguntessin –partint des de zero–: «Vostès el crearien o no el crearien?» Nosaltres ens ho hauríem de plantejar; segurament que ara no el creariem –segurament que ara no el creariem– perquè, a més, amb la reforma educativa, la nova formació professional, els programes de garantia social, la formació continuada, el tema de les noves professions ha canviat molt de quan vostès van crear l'Institut. Ara, el que és evident és que un Institut que, l'any 93, tenia 232 milions per funcionar, ara en té 162!; és a dir, ara funciona amb la meitat de diners que funcionava el 93 –i amb el nivell de vida que va augmentant i la inflació. Ara, a un institut –amb 162 milions de funcionament– que utilitza la meitat del pressupost per a personal i un terç per a funcionament de compres de béns, li queda un terç per a fer alguna cosa, li queda un terç...; no, perdó: la meitat en personal i un terç del que queda –de la meitat– en funcionament, i li queda una misèria per fer alguna cosa.

Bé, ahir parlàvem, també, d'instituts congelats, d'instituts en inanició. Si vol que li sigui sincer, nosaltres estem convençuts que el dia que facin el decret per clausurar l'Incanop, es trobaran que l'Incanop ja no existeix perquè, a poc a poc, sense que ho sàpiguen, els anirà desapareixent a les mans. L'Incanop té funcions, segurament, però les deu fer algú, aquestes funcions, perquè no les pot fer l'Incanop amb aquest pressupost.

Per tant, una de dues –i, amb això, acabo, senyor president–: augmenten el pressupost de l'Incanop i li fan fer les funcions que té o, com que no les fa, perquè no té pressupost per a fer-les, suprimeixin l'Incanop. A més, el Departament d'Ensenyament, si una virtut té respecte a la resta de Departaments de la Generalitat, és que no té aquest entramat d'instituts i organismes que van tenint els altres –allò que un diputat de la majoria va definir, fa uns anys, com a «instituts catalans de Catalunya»; l'únic institut català de Catalunya que té és l'Incanop. Com que ja és un departament, en aquest sentit, racional, doncs, aprofiti l'avinentsa i racionalitzi-ho del tot, suprimeixin l'Incanop i, en tot cas, si hi

creuen, doni'ls un pressupost que permeti que l'Incanop tingui una existència que pugui servir d'alguna cosa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Bargalló. Ara és el torn del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula, per a consumir-lo, la senyora Carme Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, he de dir que, en representació del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, abordo aquesta intervenció amb un desànim total. Per què? Perquè llegia el que vaig dir l'any passat i, canviant alguna cosa –les dates, sobretot: dir «el pressupost del 99» en lloc del «Pressupost del 98»–, podria repetir-ho pràcticament tot i, en algun tema, fins i tot, queixar-me una mica més –en algun altre, potser no. Tractaré de ser objectiva en la valoració d'aquests pressupostos i en l'explicació de per què nosaltres fem una esmena a la totalitat d'aquests Pressupostos.

Mirin: parlar d'ensenyament és ja parcialitzar, en certa manera, el concepte..., o minoritzar el concepte d'educació. És evident que un departament, que l'Administració pública no pot fer-se càrrec de l'educació íntegra de tots els ciutadans perquè l'educació és molt més que tot el que es pot bastir des d'un govern o des d'una Administració, o des de la iniciativa privada –és un conjunt de coses. Però sí que és cert que en tots els fòrums internacionals s'accepta que, a hores d'ara, hem de parlar d'educació al llarg de la vida. Si una persona nascuda a Catalunya volgués seguir aquest principi i anar-se formant al llarg de la vida d'acord amb les ofertes educatives que es fan des de l'Administració pública, la seva vida podria ser un itinerari embogit de departament en departament, depenent, cada cinc minuts, d'un departament diferent segons el que fas.

Nosaltres dèiem, l'any passat: «La desagregació, la dispersió de les competències educatives en el Govern de la Generalitat als departaments provoquen ineficàcia i ineficiència en la gestió, i provoquen o col·laboren, també, a l'opacitat que ja ha estat repetida adés pels diputats que m'han precedit».

Bé, doncs, enguany s'incrementa: encara més dispersió. La universitat continua a Presidència, amb tot el que vol dir de separació de la teoria pràctica, amb tot el que vol dir de desconexió entre la investigació educativa i la seva aplicació en els centres docents. La formació dels ensenyants també queda separada dels centres de pràctiques –hi ha d'haver sempre uns convenis estranys i un poc de reconeixement dels centres que fan aquesta tasca–; la formació permanent, exactament igual: queda dispersa entre els ICE, el PFPZ –la fa el Departament–, etcètera. Queda, també, trencada la continuïtat estructural dels nivells, per exemple, de secundària postobligatòria respecte a la universitat, etcètera. Tot això, com dèiem l'any passat, es manté: irracionalitat.

Què dir de la formació de les persones adultes? Continua a Benestar Social, mentre els professors i la inspecció pertanyen a Ensenyament. Però és que, enguany, encara tenim un afegit: la garantia social passa a mans del Departament de Treball –ja definitivament–; queden uns pocs programes d'escola treball, que depenen del Departament –i més dispersió. Però és que, a més, una cosa de la qual ens podríem alegrar, que era que s'abordés la informatització, l'accés a les noves tecnologies dels centres docents, resulta que, també, per unes estranyes piroetes, ho hauríem d'anar a buscar a Presidència –al projecte Argo, m'estic referint.

La traducció de les polítiques adreçades als zero a tres apareix, en una partida que, finalment, vam trobar a Benestar Social, depenent de Conselleria i Secretaria General, i, a més, amb una denominació pintoresca, que diu: «Ajut a famílies amb fills en edat no escolar». Em pregunto si això és una reforma de la LOGSE, via difusió de fullets, que també desapareix el zero a tres, i via addicionals als pressupostos d'enguany, perquè, que jo sàpigui, els zero a tres, el fet que vostès no facin escoles bressol no vol dir que no sigui escolar. Que les escoles han de ser diferents..., segurament, segurament, perquè cada edat requereix un centre educatiu amb característiques pròpies, però que sigui edat no escolar...? Perquè, realment, estant pensant vostès en guarderies, en un lloc on guardin els nanos de les famílies pobres desestructurades o d'aquelles en què la mare té necessitat de treballar, perquè la formulació convida a pensar que és aquest el rerefons que hi ha? Doncs, una mica més de desesperació: les construccions a GISA, Departament de Política Territorial.

Conseqüència de tot això: opacitat; opacitat, a més, dintre de la distribució i de l'ordenació del mateix Departament. Per saber què es fa amb transports i menjador has d'anar a buscar partides diferents, perquè unes estan en un lloc i unes estan en un altre, i així per a «Formació de professorat» també has de fer un seguit de dibuixos per trobar on estan imputats aquests diners.

«Transport i menjador» té un increment, i a més està posat amb crèdit ampliable. En principi podríem dir: «res a dir», però resulta que, a través de preguntes parlamentàries, ens hem trobat, de les seves respostes, que diners de transport van a parar a centres concertats. Queda justificat això? És que realment, com en els centres públics, això és perquè no tenen un altre remei que desplaçar-se perquè no tenen oferta educativa en el seu municipi? Queda clar que en els centres privats concertats es fa sota aquest criteri? Doncs, aquí entràriem en la manca d'equitat, que és un altre dels temes que dèiem l'any passat quan analitzàvem els pressupostos.

«Concerts educatius», un altre crèdit ampliable. Sempre fem l'esmena de: «Si us plau, consultin que hi hagi prèvia autorització del Parlament, que hi hagi coneixement del Parlament de si hi ha necessitat d'ampliar aquest crèdit». No m'estenc perquè els diputats que m'han precedit, sobretot el senyor Cadevall, ha fet les reflexions sobre la dificultat absoluta de controlar o de saber com van els concerts educatius.

«Subvencions a unitats de pàrvuls» és també repetidament una de les esmenes que nosaltres fem amb altes i

baixes. No té cap criteri de prioritització, cap criteri d'aplicació; senzillament, tots els centres concertats tenen subvencionades les unitats de pàrvuls. Enguany, a més, hi ha un increment: havien estat a 3.100 milions durant uns anys i enguany tenen un increment; no sé si és pel cost de la vida, perquè sorprenentment hi ha més unitats de pàrvuls quan baixa la demografia, però, en qualsevol cas, com que es fa així per reial decret, doncs ja està, queden subvencionats tots els centres de pàrvuls. Jo repetia l'any passat, deia l'any passat, l'altre, i ho repeteixo aquest, que això, fet sense cap criteri i sense cap contrapartida, és una acció més d'inequitat en la distribució dels pressupostos.

Les inversions. Aquí un altre tema d'opacitat de difícil interpretació, almenys per a mi ha estat de difícil interpretació, perquè és en aquest capítol on es concentren bona part dels interrogants i de les mancances d'aquest pressupost i que, a més, com que afecten el Mapa escolar de Catalunya, les infraestructures, és potser l'element quantitativament més important de la implantació de la reforma educativa.

Les xifres que apareixen es presten a interpretacions diverses segons considerem o no els crèdits extrapressupostaris aprovats pel Govern de la Generalitat fins a 15.000 milions, una mica més a càrrec de l'empresa GISA, per a la construcció d'IES. El pressupost per a inversions de l'any 99, el d'enguany, és d'un total de 18.636 milions, que és un 28% més que l'any 98, si no considerem el crèdit extrapressupostari, però té una baixada del 20% si considerem el crèdit aprovat el març del 97 pel Govern de la Generalitat; és a dir que, segons..., potser arribaríem al zero absolut, com trobava el senyor Josep Bargalló.

Amb les xifres disponibles, cal dir que, en el millor dels supòsits, si tot el crèdit de GISA s'executés –cosa dubtosa i, com sempre, de difícil comprovació–, el nivell d'acompliment del programa estaria en un 84%. Aquest és, sens dubte, el principal problema dels pressupostos educatius o un dels principals problemes, la insuficient inversió en el Mapa escolar.

Moltes vegades hem dit: s'imaginem vostès una reforma educativa en què no haguéssim d'estar permanentment preocupats el primer any per les tanques, per les aules de tecnologia o de pretecnologia, enguany i tots els anys per les construccions escolars, podríem parlar d'una reforma educativa, de la qualitat de l'ensenyament, podríem parlar i podríem discutir si cal fer rectificacions, si cal fer correccions a allò que no funciona, però ens passem el dia parlant de pedres. De vegades el senyor Francàs em diu que jo en parlo massa; en parlo massa per veure si podem deixar-ne de parlar un dia, entén?, perquè és que és realment desesperant.

I tot això, a què ve? Ve a poder repetir, com tots els anys, que el problema és la insuficiència financera. Perquè? Perquè no es pot fer una reforma educativa amb pressupostos ordinaris, amb increments normals, diguem-ne, d'un 6%, un 5%. Una reforma educativa no es pot abordar sense un pla de finançament extraordinari, no es pot abordar, i molt menys quan es tracta d'una reforma educativa que té com a objectiu el perllongament de l'escolaritat obligatòria, el reconeixement

6876

ment dels zero a tres com a etapa educativa i complir la demanda social en els períodes no obligatoris, i la reforma o la transformació de la formació professional amb una formació de prestigi. Això amb els mateixos diners de sempre i petits increments no es pot abordar, i no es pot abordar, i ja està; és que aquí hauríem d'acabar, no hi ha manera, no podem.

L'any passat deia també que aquests pressupostos tenien manca de coherència interna. Jo em llegia tots els objectius generals que formula el Departament, hi puc estar d'acord, i podem estar d'acord amb tots, enguany me'ls he tornat a llegir –com que són els mateixos m'ha costat menys, ja va tres anys que llegeixo el mateix text–; crec que enguany s'han suprimit dos paràgrafs –ben fet, perquè eren reiteratius–, però, és clar, jo penso que si en dos, tres, quatre anys d'implantació de reforma, de generalització de reforma no hi ha hagut cap element d'avaluació que permeti modificar sinó els objectius –que això ja pot tenir una permanència més llarga, és lògic, o una validesa més llarga–, però no es rectifica cap de les actuacions que diu allí que es faran per a l'acompliment dels objectius vol dir que, aquells papers, però el temps cada vegada que me'ls llegeixo, i els que els editen també, llencem paper, perquè no serveixen de res. Es diu sempre el mateix i res fa canviar; any rere any, sempre el mateix.

A mi m'agradaria poder dir que enguany són pressupostos de la qualitat..., ja per a la qualitat, no són pressupostos per a les infraestructures. Hi havia alguna punta que permetia suposar-ho, per exemple el projecte Argo –benvingut sigui–, però és que el conjunt de tot el que tenim davant no ens permet aquesta alegria. Com pot fer-se una reforma, com pot abordar-se la qualitat de l'ensenyament amb els diners que hi ha per al funcionament de centres? Com pot abordar-se la qualitat de l'ensenyament abandonant un dels principis més interessants i més equitatius que té la LOGSE, que és el principi de garantia social, i deixar-lo en mans del Departament de Treball, que incorpora això als seus programes de formació ocupacional? No tenim cap informació que hi hagi una aplicació específica, acurada, amb uns nois i noies cansats d'escola, que nosaltres tenim obligació de recuperar.

Bé, en resum, nosaltres pensem que són uns pressupostos que no s'adapten a les exigències i necessitats d'aplicació de les reformes educatives. Pensem que compleixen vostès allò a què estan obligats per imperatiu legal o per l'existència d'acords establerts amb les organitzacions sindicals o bé amb la comunitat educativa, però que no són agosarats ni atrevits, ni compleixen aquests reptes.

Són uns pressupostos que no incorporen noves línies de treball per millorar la qualitat del sistema a partir del foment de la innovació i la investigació educativa, i potenciant un model de formació més descentralitzat. Solament el tema de les noves tecnologies és una miqueta una finestreta d'esperança que alguna cosa està canviant.

Caldria també, per a aquesta qualitat, donar els mitjans necessaris perquè hi hagués una autèntica autonomia de centres, que tan fàcil ho tenen els centres concertats i

tan difícil i tan insuficient ho tenen els centres públics. Ni aborda tampoc alguna de les demandes o la majoria de les demandes i inquietuds socials avui existents: l'educació infantil –m'hi he referit abans– i una altra, que és la formació professional, aquesta esperança que la formació professional fos una etapa de qualitat i fos una etapa de prestigi social.

Nosaltres pensem que, pel que fa a l'FP, malgrat les declaracions polítiques relacionades sempre amb aquesta formulació de la importància que té per al futur, s'observa que continua essent en aquests pressupostos un element marginal, sense una voluntat planificadora i sense situar-se en les línies prioritàries de treball del Departament.

Parlaré després de l'Incanop, però aquest que podria ser un element –podria ser– ben utilitzat, que acompanyés aquesta innovació en la formació professional, es manté, com deia el senyor Bargalló, en el camí de la inexistència que arribarà un dia a partir de mantenir sempre els mateixos pressupostos i cada vegada menys per funcionar i més per mantenir les persones que hi treballen.

Hi ha 1.700 milions destinats a la dotació de mobiliari i d'estris; benvinguts siguin. Hi ha molts nous centres; per tant, caldrà dotar-los d'aquests recursos materials, però, és clar, continuem pensant que, per a un canvi en l'FP, no és aquest el pressupost que necessitem, no són aquests els diners que necessitem per innovar l'utilatge que es necessita per fer una FP diferent. O llavors passa el que intuïm que pot arribar a passar, que els temes més innovadors van quedant per a la concertada, que sí que els troba rendibles, i allò, l'automoció, en el sentit més dur, continuarà quedant per a l'escola pública, perquè és cara d'innovar, perquè no és rendible, etcètera, i continuarà havent-hi aquesta desagregació entre el públic i el privat, sempre a favor del privat, sempre quedant com a residuals les polítiques públiques.

I això no ho dic perquè no s'hi inverteixin diners, sinó perquè no se n'hi inverteixen prou, i perquè els centres públics i l'escola pública sempre serà caríssima si allí queda tot allò que no és prestigiós, tot allò que no és «rendible» –entre moltes cometes– «socialment» –l'educació sempre és rendible–, però que socialment no es percep com a rendible. Cada vegada podrà dir el senyor conseller que inverteix molts més diners per alumne a l'escola pública, perquè tindrem aquells alumnes que tenen menys recolzament econòmic familiar i, per tant, que necessiten més ajuda institucional; perquè tindrem aquells temes educatius que són menys rendibles econòmicament i que necessiten més suport econòmic, i estaran ubicades les escoles públiques allà on les concertades o les privades no volen anar. Per tant, això ho podem anar dient sempre.

M'agradaria parlar també de l'educació especial, però no sé què dir. Només puc dir que no puc treure cap conclusió d'aquest pressupost, perquè no hi ha cap partida especificada que no sigui la subvenció a entitats pro deficients.

Un altre tema que també ens preocupa és que aquí es va aprovar una moció amb la concurrència de tots els grups parlamentaris referida a la salut laboral del pro-

fessorat i, aquí, aquests pressupostos no reflecteixen el que aquesta Resolució o aquesta Moció aprovada comportaria. Per tant, també una mica de desconcert, una miqueta de desesperació.

Què dir de l'Incanop que no s'hagi dit? El mateix: luxe sumptuari. Allò que es fa, que es té, per poquets diners que siguin, però que no està clar per a què serveix, és llençar-los. O el suprimeixen o li donen competències i recursos perquè tingui alguna utilitat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Tolosana. És el torn ara del Grup Mixt. *(Pausa.)* Molt bé, té la paraula el senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, surto per fer breument la defensa de les esmenes que els diputats del Partit per la Independència, adscrits al Grup Mixt, hem presentat als pressupostos d'Ensenyament, un pressupost que ens ha semblat –i com també ja s'ha dit des d'aquesta tribuna– molt semblant, per no dir igual, al que ja vam aprovar ara fa un any en aquesta cambra. L'única diferència es redueix al nostre entendre a un lleuger augment de 21.700 milions, que al costat dels 360.599 milions de pressupost del Departament no representa un canvi substancial.

L'augment aprovat l'any passat va ser de 37.000 milions, per la qual cosa podem afirmar que hi ha un ralentiment del creixement financer del Departament. Aquest ralentiment podria significar que la tensió motivada per la decisió d'aplicar de forma intensiva la reforma educativa ja ha baixat, però això no és cert: la reforma encara està empantanegada, i li falten encara moltes inversions per dotar Catalunya d'un ensenyament públic de qualitat i de nivell europeu.

És cert que a nivell d'Estat anem al davant, o gairebé al davant, però a nivell d'Europa penso que encara falta molt per assolir estàndards d'altres països. I una introducció de la reforma sense un correcte finançament representa carregar d'esforços i sacrificis excessius el professorat, tot el personal no docent, i també els mateixos alumnes.

Com que d'aquí a poques setmanes tindrem ocasió de discutir directament amb el conseller sobre la política educativa –almenys això és el que està previst– a través d'un debat monogràfic sobre ensenyament, ens sembla que serà allà on es podrà fer un aprofundiment sobre el tema, i, en conseqüència, en aquests moments i en aquest debat de pressupostos, no esmerçarem gaire temps a fer monòlegs poc productius.

Permetin-me, doncs, que, de forma resumida i telegràfica, doni cinc motius que, al nostre entendre, justifiquen l'esmena a la totalitat al Departament i el seu vot favorable. Per una banda, l'oferta pública de zero a tres anys és pràcticament inexistent; ja sabem que no és obligatòria, però, de moment, l'oferta privada està fent

trontollar l'equilibri tradicional de matriculació entre escola pública i privada concertada.

En segon lloc, hi ha seriosos problemes en l'aplicació de la reforma a la formació professional –bàsicament per motius també econòmics–, i es continua tractant aquesta branca de l'ensenyament, des d'un punt de vista pressupostari, per sota de la importància que hauria de tenir.

En tercer lloc, el pla de construccions d'edificis escolars a través de GISA no és l'adequat i queda curt; es fan poques inversions i amb excessiu retard. I no es respon al ressò que es dona, des d'un punt de vista mediàtic, a l'adjudicació d'encàrrecs a GISA, amb la seva efectivitat immediata. La qualitat de l'ensenyament es veu afectada per unes obres que triguen, i triguen a fer-se i, sobretot, triguen a acabar-se.

En quart lloc, manca d'inversions i partides pressupostàries per a un, entenem que necessari, increment de plantilles, tal com el professorat reivindica a través dels sindicats que en aquests moments són majoritaris.

I, com a cinquè punt, i finalment, constatem que, mentre que l'escola pública continua amb mancances, s'incrementen els concerts amb la xarxa d'escola privada, en una política que perjudica també, al nostre entendre, l'escola pública i afavoreix la iniciativa privada.

Tots aquests i altres elements justifiquen la presentació i el manteniment d'aquestes esmenes, ja que són uns pressupostos que no garanteixen una escola de qualitat i que no prioritzen aquesta qualitat de l'escola, de l'ensenyament, en un país on sempre s'hi ha donat molta importància.

El desembre, previsiblement, podrem discutir-ho amb més profunditat; mentrestant, però, demanem el vot favorable a aquestes esmenes presentades.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Bosch. Ara es pot consumir un torn en contra. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la senyora Flora Sanabra.

La Sra. Sanabra i Villarroya

Gràcies, senyor president. Senyors diputats i senyores diputades, en nom del Grup de Convergència i Unió pujo a aquesta tribuna per defensar el torn en contra de les esmenes presentades, i ja defensades, pels grups parlamentaris Socialista, d'Esquerra Republicana, Iniciativa i Mixt, de devolució del pressupost del Departament d'Ensenyament al Govern, torn de defensa que compartiré amb el diputat senyor Jané i Bel.

D'antuvi vull remarcar i agrair la presència, a més del conseller d'Economia, del conseller del Departament d'Ensenyament, del senyor Hernández, que, malgrat que ja ens té acostumats no només a la seva presència, sinó a la seva assistència i dedicació a les sessions plenàries que afecten la seva temàtica, també ha vingut a

6878

la Comissió de Política Cultural sempre que li ho hem requerit.

Bé, la meua intervenció té com a objectiu –no se'ls escaparà pas– defensar el vot negatiu del nostre Grup a les esmenes presentades. I ho fem en base que som avaladors del pressupost del Govern, i que, a més a més, tenim el convenciment que és el més just, equilibrat i racional que es podria presentar. I que és el que, en aquests moments, millor dona resposta, per un costat, a les necessitats educatives del país i, per l'altre, és conscient de les possibilitats que s'hi poden destinar, perquè deixin-me dir que fa uns moments la senyora diputada i els senyors diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula han dit tot un seguit de coses –més ampliacions, més construccions, més formació...–, tot allò que feia de molt bon sentir; nosaltres també hi estem d'acord, ja ho saben. El que passa és que en cap moment no ens han dit què cal suprimir, què cal no fer, què cal no construir per anivellar la balança.

Doncs bé, poden estar ben segurs que, en els actuals supòsits, el pressupost presentat pel Govern i que nosaltres defensem està pensat i elaborat per tal de ser una bona eina, afavoridora de l'educació i de l'increment formatiu i instructiu del nostre país.

Per defensar-ho, començaré amb una afirmació contundent: el progrés de l'escola a Catalunya, avui, és evident, constatable i remarcable. Deixi'm que els digui, amb tota cordialitat, que moltes de les explicacions que han anat desgranant precedentment, a mi m'ha semblat que volien posar l'accent més en coses puntuals o en anècdotes, amb la pretensió de tapar, dissimular o amagar la brillantor d'una gestió bona, eficient i amb molts encerts.

L'aplicació de la LOGSE a Catalunya és un fet; això fins i tot algun diputat dels que m'ha precedit ja ho ha dit. Una vegada aprovada aquesta Llei, Catalunya és pionera en la seva aplicació. Bàsicament per dues raons. Una, perquè una llei aprovada, una llei, s'ha de complir, però també pel convenciment que la seva correcta aplicació és un bon instrument al servei del futur de tota la comunitat educativa, i al servei del futur de les noves generacions. Però, com tot a la vida, no hi ha pro sense contra ni rosa sense espines, el seu desplegament comportava i comporta tot un seguit d'inversions en recursos humans, en construccions, en formació de docents, en adequacions, en ampliacions..., prou ho saben.

En aquesta línia, el pressupost del Govern per a l'any 99, que nosaltres compartim, segueix i continua en la línia de dotar de recursos i aplicacions el nou sistema educatiu implantat. Aquesta és una voluntat expressada reiteradament pel president de la Generalitat, i no només en rodes de premsa, que ens en parlava el senyor Magí Cadevall, sinó en aquesta cambra. Com a mostra, recordaré només quatre flaixos de les seves afirmacions en el darrer debat de política general, celebrat aquí mateix encara no fa un parell de mesos. Quan deia: «La LOGSE no és només una reforma escolar; és també una reforma social. És una reforma que pretén ser molt integradora, amb tots els problemes que això comporta. Això la fa més cara i més difícil per a l'Administració

i per als mestres i professors; la fa, fins i tot, més conflictiva. És una reforma pedagògicament i socialment ambiciosa i, per tant, arriscada, però és la reforma que volem fer.»

Segon flaix: «Pensant en la Catalunya de la dècada que ve, mantindrem l'esforç preferent en el camp de l'ensenyament; mantindrem les bones ràtios que tenim de mestres/alumnes; continuarem la construcció accelerada d'escoles i d'instituts, i es donarà suport a l'estatus de mestres i professors, que són peça clau per a l'èxit de la reforma, i que s'han d'enfrontar d'una manera directa amb problemes no solament pedagògics, sinó també humans i socials.»

Tercer flaix: «Tot el que les noves circumstàncies tècniques i socials exigeixen serà inclòs en l'ensenyament. En primer lloc, tot el referent a l'ús de les noves tecnologies de la informació. Com a exemple més demostratiu d'això hi ha el PIE, el Programa d'informàtica educativa. Fins avui –i ara, amb el nou projecte Argo– ens proposem aconseguir que d'aquí a tres anys tots els nois i noies catalans sàpiguen manejar un ordinador, i que totes les escoles estiguin connectades a Internet.»

I el darrer flaix, molt curt: «Nosaltres hem fet una opció: tres a sis anys, i aplicar correctament tota la LOGSE.»

Aquestes són les línies dels pressupostos del Govern de l'any 99. Va, doncs, a donar compliment a aquests reptes, a aquestes ambicions, a aquests objectius: aplicar nous recursos al sistema educatiu. I en el marc d'aquestes premisses és on es mou aquest pressupost.

El pressupost del Departament d'Ensenyament per al 99 ascendeix a 360 milions 621.000 pessetes; el de l'any anterior, el del 1998, era de 338 milions 919.000 pessetes; per tant, l'increment és de 21 milions 702.000 pessetes. El senyor Xavier Bosch ens ha dit «només»; nosaltres diem que és prou significatiu, i que representa un augment del 6,4%. Perquè cal tenir present que, a aquest augment per a l'any 99 del 6,4%, s'hi ha de sumar el de l'any 98, que era d'un 8,9%, i el de l'any 97, que era d'un 3,5%, i que representa que, en el darrer trienni del segle XX, el Departament d'Ensenyament haurà augmentat el seu pressupost d'un 18,8%, un increment prou significatiu per avalar l'interès del Govern a dotar i afavorir el país amb despeses de naturalesa social, complint a bastament les propostes del seu programa d'acció.

Per tal de poder passar revista i avaluar la destinació i els augments de les partides, els grans objectius del Departament, en comentaré les assignacions més destacades, distribuïdes en cinc blocs: la Secretaria General i les quatre direccions generals.

En primer lloc, la Secretaria General, que té un pressupost de 4.267 milions de pessetes, amb una proposta d'increment de 704 milions, que representa el seu 19,8%. D'aquest primer bloc voldria demanar la seva atenció sobre l'increment sofert per les partides de premsa, revistes i publicitat i propaganda i publicacions, amb un augment respectiu del 37,7%, 27,3% i 14,3%, i amb un import global de 42 milions 300.000 pessetes d'increment. Per què els marco aquestes

partides? Perquè són les que volen donar resposta a dues de les resolucions relatives a ensenyament aprovades en el darrer debat de política general. La que feia referència a «dur a terme les actuacions necessàries per a donar a conèixer i promoure d'una manera eficaç la nova formació professional i les grans possibilitats laborals que té dins la societat, especialment entre els estudiants de secundària obligatòria i llurs famílies.»

I la segona resolució a la qual es refereixen, concretament, aquestes partides és la que diu: «Fer una campanya d'informació de cicles formatius de la formació professional, perquè la societat de Catalunya conegui la nova oferta de formació professional i en valori la importància per a l'ocupació i per al futur econòmic de Catalunya.» Tots vostès ho recordaran, perquè ho vam aprovar en aquesta mateixa cambra.

El segon bloc, la Direcció General d'Ordenació Educativa, amb un pressupost de 2.899 milions, ha sofert un augment de 505 milions, cosa que representa un 21,1%. En aquesta Direcció General podem destacar l'augment real de prop de 300 milions de pessetes, destinades a formació i promoció del personal, formació per a la reforma, formació permanent i a cursos de perfeccionament, especialització i postgrau, amb un increment respectiu de cada una d'aquestes partides del 21,4%, el 16%, el 21% i el 75%.

Em sembla que la sola enumeració dels epígrafs m'estalvia de remarcar la cabdal importància de la formació del professorat per atendre els nous reptes de la integració, la multiculturalitat, la marginació social i l'atenció a la diversitat, que ens reclama també una resolució del darrer debat de política general, la que diu: «Aprofundir en totes les estratègies educatives que millorin l'atenció a la diversitat dels alumnes, especialment les que es produeixen com a conseqüència de situacions de marginació social d'origen cultural diferent o de desequilibris econòmics.»

Em sembla que entre aquests dos apartats que li he anunciat, el de donar molta més difusió, potenciar la imatge de la formació professional, per un costat, i l'altre, que és la de preparar el professorat davant dels nous reptes, es dona completa resposta a moltes de les peticions que ens ha fet la senyora Tolosana.

El tercer apartat correspon a la Direcció General de Recursos Humans, amb un pressupost de 229.000 milions, i amb 10.000 milions d'augment, que representen un 4,6% del seu pressupost. Si tenim en compte que aquesta Direcció General només té cura del personal del món educatiu, i que l'augment de sou previst per a l'any vinent, per a l'any 99, per a tots els funcionaris, és d'un 1,8%, i que, malauradament, la demografia no demana augment de places escolars, això vol dir que la resta de l'increment —o sigui, traient del 4,6% l'1,8% dels sous—, el 2,8 que queda ve a ampliar les dotacions dels centres amb professors de suport i especialistes de cara a la millora de la qualitat de l'ensenyament, i donant així compliment a l'acord de plantilles. Aquí jo voldria..., més o menys, pels números, vaig pensar que l'augment de plantilles eren uns sis-cents professors, i si no recordo malament, ahir, en la presentació del pres-

supost, el senyor conseller d'Economia ens va parlar, concretament, de 609.

El quart apartat correspon a la Direcció General de Centres Docents, amb un pressupost previst de 113.100 milions de pessetes, que creix de 10.000 milions, cosa que representa un 9,6%. D'aquesta important Direcció General, del seu pressupost, en destacaríem cinc partides; tres, referides a convenis amb corporacions locals i, dues, a obres.

Les de convenis amb corporacions locals són per a llars d'infants, amb un augment del 30,3%; per a escoles de música i dansa, un 47,9%, i per a conservatoris, un 78,2%. Les partides d'obres a remarcar són la de GISA, per pagar els compromisos del PEF, del Pla de finançament, ja que durant l'any 1998 el Govern va aprovar quatre encàrrecs d'obres escolars a GISA: dues el 17 de febrer, una era obres i una era RAM, una altra el 9 de juny i una altra el 21 de juliol, i cal satisfer les anualitats corresponents; aquesta partida, doncs, lògicament, s'augmenta un 264,2%. I l'altra és la d'equipaments escolars, que puja també un 505,9% i que correspon a equipaments i a obres fetes no per encàrrecs de GISA, sinó directament des del Departament.

Finalment, la darrera direcció general, la de Promoció Educativa, té un pressupost d'11.352 milions i l'augment de 596 milions representa un 5,5% del seu import. Cal remarcar el reforç pressupostari de les partides d'«Ensenyament no presencial, que creix un 127,4%, i la de «Plans especials de transició al treball», que ho fa un 159,8%. També la d'«Intercanvis escolars», que augmenta un 525%, i la d'«Actuacions conjuntes amb la Unió Europea», que ho fa un 31,6%.

Aquest és —Secretaria General i direccions generals— l'esquema bàsic de prioritats del Departament d'Ensenyament reflectides, evidentment —el debat d'ara és el que ens toca— en el seu pressupost per a l'any vinent, i que vénen a representar tres esforços ben seriosos. El primer esforç és un esforç en el procés d'execució de les obres marcades en el Mapa escolar de Catalunya; un segon esforç, en la dignificació i promoció del professorat, i un esforç en la dotació dels centres i l'ampliació de les plantilles.

La constatació d'aquests esforços, d'aquestes realitats que es veuen reflectides en el pressupost és la que ens referma a donar el nostre vot negatiu a les esmenes presentades.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I, com a darreres paraules, deixin-me dir que ja l'any passat, en el debat d'aquests pressupostos, i enguany ha tornat a sortir, hi ha hagut per part d'alguns diputats la proposta, la iniciativa de dir que calia fer una cosa espectacular, un esforç únic i important per tal que l'aplicació de la LOGSE..., fins i tot, si no recordo malament, l'any passat això es va comparar amb els Jocs Olímpics de l'any 92. Jo, el que els voldria és posar a la seva reflexió, manllivant les paraules d'un poeta alemany del segle XVIII, de Johannes Van den Broek, un poema que es diu: «L'instant i la durada», que em sembla que avala, per si mateix i per tot el que diu, la nostra línia d'anar a continuar d'una manera constant i progressiva, anar tirant endavant l'aplicació de la LOGSE.

6880

Acabo, doncs, la meua intervenció amb aquest poema, que diu així: «Allò fet per l' instant sovint i serà pres. / La vida pot ser feta d' instants inoblidables. / L' oblit serà, però, mestressa del teu temps. / Al fil de la dura da, s' hi pengen els instants que fan la història. / Avan- cen modulats i en salven el futur indefugible.»

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació, i tam- bé pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula per completar el torn en contra, el diputat senyor Jaume Jané. Vint minuts.

El Sr. Jané i Bel

Molt honorable president, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, no pujo a la tribuna per com- plementar absolutament res del que ha dit la senyora Flora Sanabra, sinó que hi pujo amb la il·lusió –en pri- mer lloc, perquè ho ha dit molt més ben dit del que hauria pogut afegir-hi jo–, amb una il·lusió, i és que, jo, des del 1986 he tingut la il·lusió i l' honor de poder de- fensar els pressupostos del Departament d' Ensenya- ment en aquesta tribuna, i en algun any he vist que les nostres paraules podien servir per reforçar algun can- vi o algun dubte, algun canvi de vot o algun dubte de vot en algun grup, i aquesta és l' esperança que avui en porta a afegir alguns comentaris a l' explicació que ens acaba de fer la diputada senyora Flora Sanabra.

En aquest Parlament vàrem tenir una destacada diputa- da, i per mi una extraordinària mestra, que és la senyora Marta Mata. Espero no traïr, traient-ho de context, unes paraules que en una entrevista sobre el tema d' educa- ció i civilitat a l' *Escola Catalana*, a la revista *Escola Catalana*, del juliol i agost del 98, la senyora Marta Mata ens remarca. Ella remarca, parlant de la reforma, remarca la fonamental importància de la preescola, i avui vostès n' han parlat força i n' haurem de seguir parlant, de la preescola i de la seva continuïtat per re- eixir amb aquest sistema educatiu que es desplega, i per a l' èxit d' aquest sistema. Es pregunta Marta Mata, i ens pregunta, que és difícil de fer: com fer-ho? I Marta Mata contesta: «Doncs, posant-nos-hi tots plegats, sen- se passar-nos les responsabilitats.»

I avui diversos diputats que han intervingut en aquest debat estan en aquesta mateixa línia, no podia ser d' una altra manera. El senyor Cadevall ens ha parlat de la seva alternativa de govern, i amb la seva alternativa de go- vern ja ens ha citat que calia consensuar, ens ha citat: «Caldrà consensuar.» La senyora Carme Tolosana ens ha fet una gran reflexió, com ens té acostumats. No cal dir el senyor Bargalló i, amb la brevetat, el senyor Bosch.

Un detall fora de context, i no entrant en altres autono- mies, el conseller Pezzi, el *consejero* Pezzi d' Andalusia en aquest moment té greus problemes no només pres- supostaris, sinó de desplegament en el seu territori de la LOGSE. Només té un increment del 4% de pressu- post, i simplement ho deixo aquí, simplement ho deixo

aquí. El recull de premsa ens pot anar il·lustrant sobre el que està patint el *consejero* Pezzi.

Senyor president, crec que podríem tots estar-hi d' acord, la senyora Tolosana ens ha remarcat, segons la meua manera d' entendre-ho –així m' ho fa dir–, que l' ensenyament és un servei –un, molt important, però un–, és un servei de la societat i per a la societat; és un important servei educatiu. La societat necessita l' edu- cació. Tots som agents i receptors a la vegada, comen- çant per cada família, pels infants, pel jovent; l' educa- ció cal que sigui integradora i personalitzadora, per a la seva pròpia realització personal i per posar-ho, després, al servei dels altres.

El pressupost del 99, l' he estudiat, els he escoltat a vostès, els responsables del Departament que m' ho han explicat, i jo crec que ens ha de servir –aquest és el meu convenciment– per seguir desplegant el sistema educa- tiu. Destaquem que per al curs vinent tenim la genera- lització del quart de l' ESO, hem d' estendre el nou batxillerat, el segon curs, i els cicles formatius de for- mació professional, en especial els superiors.

Hem d' anar complint –i en aquest pressupost crec que així ens ho hem remarcat–, hem d' anar complint els acords sobre plantilles: el catorzè professor als centres d' una línia, l' atenció a les escoles rurals; de 65 hem passat ja a 92 zones rurals, mes actualment hi ha 20 agrupacions en procés de convertir-se en zones. En aquest moment tenim 362 mestres itinerants, que cal anar-los augmentant, i, l' any 95, de professors, de mes- tres itinerants en teníem 232.

Hem de seguir complint els acords sobre centres con- certats. Nosaltres des del primer moment hem manifes- tat al poble de Catalunya que volem desplegar un sis- tema mixt, sense cap altra manera de dissimular el tema. Nosaltres volem desplegar un sistema mixt i, per tant, volem recordar també en aquests pressupostos el nostre compromís. Estem aplicant polítiques d' inver- sions pròpies. En el pressupost n' hi ha, d' inversió prò- pia, però també –jo ja sé que a molts de vostès pot ser que no els agradi–, també hem de seguir amb polítiques d' inversió en col·laboració amb GISA. Hem de fer pos- sible el Mapa escolar.

Nosaltres, en aquest pressupost –s' ha comentat ja, i tots vostès ho han destacat, ho han anat buscant a les dife- rents partides dels diferents departaments–, hem d' anar aprofitant educativament les noves tecnologies. L' ope- ració Argo, de fet, en són les pedres, però també hem d' anar-li donant continguts amb el programa Educàlia, que de fet vol ser la comunitat educativa virtual de Catalunya.

Tenim el programa PIE, la xarxa telemàtica educativa de Catalunya també en funcionament, però hi ha un tema important que l' han destacat alguns de vostès: que cal fer equipaments adients a la formació professional. En el diàleg amb el Grup del Partit Popular hem parlat en profunditat també d' aquest tema dels equipaments dels centres i, d' una manera especial, dels equipaments de la formació professional.

Ja no entraré en les xifres, ja saben vostès que hi ha un considerable increment en la partida d' equipaments,

passem a un total de 3.500 milions, i, a més a més, en la partida de tecnologia informàtica recorrem al Comissionat per a la Informació del Departament de Presidència, i es podrà dedicar una partida de mil i escaig, mil vint-i-no-sé-quants milions de pessetes que estan destinats a la informàtica educativa.

Incanop. L'Incanop forma part de les noves tecnologies, però no pas en la seva execució, sinó en la seva prospecció. És a dir, l'Incanop..., cal entendre primer que..., que jo sàpiga, el Govern de la Generalitat vol seguir treballant amb l'Incanop; el que passa és que hauríem de veure que l'Incanop està integrat dins de tota l'estructura del Departament d'Ensenyament, i, per tant, quan nosaltres busquem partides adients a aquest Institut, de despeses corrents, no les podem trobar pràcticament.

La feina més important que està fent Incanop és de prospecció, d'impulsió d'ensenyaments no reglats. A Catalunya, entre universitats i altres nivells d'ensenyament, hi ha com un 40% d'ensenyament no reglat, és de gran importància; que, evidentment, dels de la universitat se'n cuida cada universitat amb els títols propis, i d'alguns d'aquests ensenyaments no reglats se'n cuida l'Incanop.

Cal observar que juntament amb la quantitat que el senyor Bargalló ens ha citat, que figura en el pressupost, també hi ha una partida oberta a la Secretaria General, en el capítol setè, amb destinació, per quan cal i convé, a Incanop.

El tema que nosaltres estimem, i força, és el tema de l'educació infantil. De fet, també, en el treball de debat i amb converses entre uns i altres, en el desplegament de polítiques de família, també hem arribat a unes certes enteses amb el Grup Popular, i ens trobem amb un pas endavant: no pas la solució de zero - dos anys, sinó un pas endavant per allò que en podríem dir –per què no?– el P2. Per nosaltres és un nivell educatiu, totalment clar ho tenim; els zero - sis anys és tan educatiu com els sis - setze anys, i a continuació la postobligatòria. Hi ha una partida inicial.

En aquest Parlament durant una certa temporada es van discutir molt les unitats de pàrvuls concertats, i avui han tornat a sortir. Evidentment que jo, personalment, celebro la meua total coincidència, si més no en aquesta qüestió, per exemple, amb la USTEC, que ens demana el concert educatiu en el cicle de tres a sis anys per als centres concertats, per a una millor distribució de l'alumnat. També coincideixo plenament amb el posicionament del Secretariat d'Escoles Cristianes, que demanen el mateix, i altres, com en aquest mateix debat s'ha comentat, referits a l'obertura de possibilitats en el tema dels zero - tres anys.

Jo crec que es dona un pas endavant, que els passos endavant en polítiques socials i en polítiques de justícia social no es tiren mai enrere ni han de tirar mai enrere i, per tant, jo crec que el petit pas que pot significar per a l'any 99 el tema dels zero a tres anys ben aviat anirà fructificant.

Jo, senyores diputades, senyors diputats, crec que només em queda, amb el permís del senyor president, re-

córrer a la comprensió i a la intel·ligència de tots vostès, però també al seu compromís polític i a la seva dedicació al bé comú. L'educació, jo crec, n'estic convençut, és compromís de tots, i governi qui governi a cada Administració cal seguir buscant acords i complaciments, cadascú, evidentment, des del seu posicionament polític. El compromís del nostre Grup, del nostre Govern és anar desplegant el sistema educatiu i els seus serveis dia a dia per mitjà del Departament d'Ensenyament, i ho farem durant l'any 1999 amb l'ajuda de l'eina que serà aquest pressupost. Nosaltres, senyores i senyors diputats, el votarem positivament.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la fixació de la posició del Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Sí, gràcies, senyor president. Per explicar el posicionament del nostre Grup –i ho aclareixo– sobre les esmenes, no sobre el Pressupost del Departament d'Ensenyament que llavors el posicionament, el contingut del meu posicionament seria absolutament diferent perquè molta part de les crítiques que s'han fet aquest matí als pressupostos serien, no solament compartides, sinó fins i tot aprofundides, no?

De totes maneres, nosaltres no podem donar suport a les esmenes, i jo per tres motius fonamentals. El primer és perquè el que nosaltres entenem que és el més negatiu que té aquest pressupost no és una qüestió de números, no és una qüestió de partides diferents, sinó que és una qüestió de fons, és una qüestió de model educatiu –per nosaltres és el més negatiu–, que reflecteix un model educatiu que tots vostès sembla que comparteixen menys nosaltres, salvant alguna excepció de tant en tant. I per tant, donar o recolzar unes esmenes que parteixen del mateix model educatiu en el fons, doncs, evidentment no té cap interès per a nosaltres.

Per què dic això? I aprofitaria algun comentari que s'ha fet. En un moment donat s'ha dit que l'escola privada està cada vegada millor davant de l'escola pública i s'ha parlat que era un tema de partides pressupostàries. Penso que no. O sigui, evidentment les partides pressupostàries podrien retocar aquest desequilibri que s'està produint i que jo he denunciat contínuament des d'aquí i des d'un altre lloc perquè no em deixen, no? Però no s'enganyin, no solament són partides pressupostàries: l'escola pública a Catalunya, i sobretot els instituts, estan condemnats per la cotilla intel·lectual d'un model educatiu que no porta absolutament enlloc i que s'està aplicant simplement amb rigidesa de cotilla –hi insisteixo. No s'arreglaria amb una qüestió de canvi de pessetes. S'arreglaria amb una qüestió de canvi de model i tots vostès menys el PP comparteixen el model; per tant, acceptar unes esmenes a la totalitat del mateix model davant del Govern no suposaria cap avantatge; però és que la segona raó encara és pitjor, és a dir, quan se sent els grups de l'oposició que protesten per partides soltes jo interpreto una qüestió molt senzi-

6882

lla, és a dir, aquí hi ha una prioritització diferent i per tant una política diferent, però amb un petit problema: que em dóna la sensació que no han fet la suma mai. És a dir, per mi, la diferència que hi ha entre Convergència i Unió i l'oposició és que Convergència intenta ser realista amb la quantitat de despeses que pot tenir i l'oposició demana tot, ara, aquí i perfecte. I tot, ara, aquí i perfecte simplement és impossible. O sigui, no es pot tenir el Mapa escolar avui i ara, no es pot. No es pot tenir la reforma. I per què? Perquè possiblement aquesta reforma educativa amb el model a i a' que deia el senyor Bargalló és, simplement, impossible. Econòmicament aquest país ha optat per «culpa», entre cometes, d'algú per una reforma educativa i sobretot amb una velocitat de reforma educativa que simplement és impossible. Llavors, evidentment, no és un problema tampoc de canviar partidetes, és un problema que el que demana l'oposició seria la caixa, no la caixa única sinó la caixa infinita. I aquesta caixa infinita no hi és.

I en tercer lloc no podem donar suport a les esmenes perquè nosaltres vàrem posar cinc condicions a aquests pressupostos, cinc condicions a la negociació inicial d'aquests pressupostos i entenem que, d'alguna manera, aquestes cinc condicions algunes s'han reflectit. Vam parlar del tema de l'ensenyament, de les 55.000 pessetes, per als nens de les famílies de baixa renda, per als nens de dos, tres anys. Això evidentment hi és.

També aviso que, com la nostra portaveu va parlar ahir, no ens quedarem aquí, nosaltres volem com més aviat millor 6.000 places del que serien guarderies o escoles bressol, 6.000 places, hi insisteixo, com més aviat millor, però, en fi, la primera part es va complir.

La segona condició que posàvem era un nou encàrrec d'obres a GISA, tema de pedres com vàiem, això hi torna a ser.

La tercera condició que posàvem era un increment de dotació especialment per a laboratoris, per a gimnàs i per a aules de tecnologia, perquè entenem que estem fent moltes edificacions però estem deixant de dotar les edificacions que ja teníem. Jo els deia fa pocs dies que el projecte Argo és interessant, però els instituts de Barcelona encara estaven amb ordinadors 286. Doncs per això hi ha un increment important de partida, passa de 1.700 milions a 3.500, és un 106%, sembla que, en fi, almenys és important, no?

La quarta condició que posàvem era que s'espongés el que és la dedicació professional lectiva del professorat. Nosaltres volíem més hores per a coordinació, per a tutoria i per a gestió; no se'ns ha donat aquesta solució d'aquest estil, però sí que se'ns ha parlat que hi haurà 604 noves places que possibilitaran que es pugui fer aquesta esponja dintre del que és la dedicació professional i per tant... (*Remor de veus.*) 604. (*Remor de veus.*) 609, doncs 609. Per tant penso que aquí també tenim un altre punt de sortida.

I aquests serien els quatre punts que se'ns han acceptat. Hi va haver un cinquè punt, que, per mi, era el fonamental perquè introduïa una novetat, que no sigut acceptat de cap manera, ens sap greu i ja el tornarem a treure més endavant i espero que al debat incidirem sobre ell perquè, hi insisteixo, era la gran novetat que

podia fer canviar almenys la cara dels professors d'instítut i de secundària.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Acabat el debat sobre les esmenes a la totalitat del Departament d'Ensenyament, procedirem a la seva votació.

Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin per a la votació.

Després de la votació hi haurà un diputat que haurà de fer una declaració..., o ja s'ha arreglat el problema. Ja s'ha arreglat. Gràcies. Hi ha havia un problema de targeta. Moltes gràcies.

Iniciem, doncs, la votació a les esmenes a la totalitat del Departament d'Ensenyament.

Iniciem la votació.

Aquest conjunt d'esmenes al Departament d'Ensenyament ha sigut refusat per 43 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Declaració institucional amb motiu del Dia Internacional Contra la Violència envers les Dones

Demano un moment d'atenció al conjunt de les diputades i diputats presents en l'hemicicle. El secretari primer de la Mesa, el diputat senyor Raimon Escudé, ens llegirà una declaració de la Junta de Portaveus.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. Declaració de la Junta de Portaveus en el Dia Internacional Contra la Violència envers les Dones. Avui, 25 de novembre, Dia Internacional Contra la Violència a les Dones, els grups parlamentaris, en nom dels seus membres, volem fer públic el nostre suport a les dones que són objecte d'agressions de forma quotidiana. L'elevat nombre anual d'assassinats i denúncies d'agressions ens demostren que aquest exercici de la violència és el crim encobert més profús. Per això volem donar a aquest fet la visibilitat i la importància política i social que mereix, tot expressant el nostre compromís de lluitar des del Parlament de Catalunya per impulsar les mesures preventives i legals necessàries per acabar amb aquesta violència. Aquest compromís és un pas més per avançar en la construcció d'una societat més igualitària, respectuosa i justa en què nosaltres, com a representants polítics de la societat catalana, estem implicats de forma activa. Palau del Parlament, 25 de novembre de 1998.

El president

Moltes gràcies, senyor secretari primer de la Mesa.

Punt 2

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1999 (Continuació.)

Continuem el nostre debat; ara les esmenes a la totalitat del Departament de Cultura. I en primer lloc, correspon el torn al Grup Socialista i té en primer lloc la paraula el diputat senyor Antoni Dalmau.

(Pausa.)

El Sr. Dalmau i Ribalta

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, començaré dient en primer en lloc que el Grup Socialista repartirà el temps de què disposa en el capítol de Cultura en tres intervencions. Una que jo mateix faré tot seguit sobre la part específicament de Cultura; i dues més que els meus companys Daniel Terradellas i Manuel Bustos dedicaran a Esports i Joventut.

I voldria completar aquest anunci primer amb un altre anunci que és fer saber a la cambra que si algú es pensava que l'any 1999 seria l'any de la cultura per al Govern de la Generalitat, doncs que no, que no ho serà, que haurà d'esperar-se a un altre exercici pressupostari o a la formació d'un altre Govern que aleshores, probablement, farà les coses més ben fetes en aquest sentit.

Dit això que em sembla que seria suficient perquè, almenys, tothom copsés el sentit dels pressupostos, anem a analitzar què és el que diuen els números de l'any vinent.

He de començar reconeixent, això sí, que si l'any passat ens vam queixar que malgrat que els pressupostos de la Generalitat en el seu conjunt pujaven el Departament de Cultura baixava, aquest any la situació no és tan crítica. Aquest any el pressupost de la cultura puja. Ara bé, puja menys també que el conjunt dels pressupostos; és a dir, si l'increment del conjunt del pressupost és del 8,1%, el de Cultura, exclosos Joventut i Esports, que és el que analitzo ara, és del 6,8%. És a dir, encara que hi hagi més diners aquest any per al Departament de Cultura, com acostuma a passar des de fa uns quants anys, el pes relatiu del Departament de Cultura en el conjunt dels pressupostos va baixant. Enguany és de l'1,32%; els anys bons van ser els anys 90, 91 i 92 en els quals el pes relatiu del Departament de Cultura en el conjunt arribava, va arribar a l'1,6, però d'aleshores ençà, del 92 cap aquí, va baixant de manera gradual. Repeteixo que avui ens trobem amb un 1,32%. Per tant, en conclusió, l'augment d'aquest any que és de 1.600 milions més que l'any passat no resol els dos problemes crònics del Departament. Un, que és que es continuen gastant pocs diners per la cultura; i en segon lloc, que els que s'hi destinen cada vegada són una mica menys respecte al conjunt dels pressupostos de la Generalitat.

En matèria d'inversions, si abans deia que la situació no era tan crítica en general, en matèria d'inversions la cosa és una mica menys falaguera perquè se n'hi destinaran menys, concretament 39 milions menys que el 1998. Potser és bo de recordar en aquest sentit que els anys 96 i 97 per a cultura s'havien arribat a gastar el

doble de diners, prop de 6.000 milions, entre 5.500 i 6.000 milions. En canvi, la caiguda brutal en les inversions que hi va haver l'any 98 es tornarà a reproduir el 99. És veritat que en aquest temps s'han anat acabant algunes grans infraestructures culturals cares que justificaven una gran inversió. És el cas, per exemple, del Teatre Nacional; però seria absurd de considerar que tots els equipaments culturals que Catalunya necessita ja estan fets i que, per tant, ja ha arribat l'hora de disminuir brutalment la inversió. Voldria dir de passada que ens sorprèn que un dels que ja estava acabat, que és el Museu d'Història de Catalunya, i que se'ns va dir com un argument que explicava la caiguda de les inversions, resulta que aquest any tornarà a tenir la inversió més alta, més gran del Departament: 350 milions aquest any per al Museu d'Història de Catalunya, per a adquisicions. Voldria recordar en aquest sentit, perquè les proporcions no es perdin, que 350 milions per al Museu d'Història de Catalunya, a més dels que ja s'hi van gastar quan es va construir, són gairebé el doble del que tradicionalment ha vingut gastant cada any el Departament de Cultura per a la construcció de biblioteques per tot el país, o sigui que ja veiem en quines magnituds se situen les coses.

Dit això, vegem en què es gastaran els diners de Cultura l'any vinent. Hi ha tres sectors beneficiaris d'augmentos notables –després ja veurem que algun no és tan veritat com sembla. Un és el teatre, que puja un 22%. L'altre, el cinema, que puja el 17,5%. I l'altre, el llibre i les publicacions, que puguen el 19,7%.

En el cantó oposat hi ha les arts plàstiques, els arxius i les biblioteques que pràcticament tenen els mateixos diners que l'any passat. De les biblioteques en parlaré un moment a part.

I finalment, en la franja intermèdia, hi hauríem de posar promoció cultural, el patrimoni i la normalització lingüística, que tenen puges entre el 5 i el 10%. Per cert, diguem de passada que, encara que només sigui per dos punts, per 50 milions, el Govern ha incomplert el compromís adquirit quan es va aprovar la Llei de política lingüística d'anar apujant cada any un 10% els pressupostos dedicats a política lingüística. Són 50 miserables milions que li haurien permès, al Govern, de complir els seus compromisos.

Anem a veure, doncs, aquests augmentos més notables, que potser no són tan notables com sembla.

Per exemple, el de teatre –sembla evident– puja a 400 milions de pessetes. Però, és clar, hi ha un enorme problema, que és que, com que l'aportació de la Generalitat al Teatre Nacional de Catalunya ha passat de 789 milions a 1.500, l'any vinent –gairebé el doble–, tot s'ho menja el Teatre Nacional. I no solament es menja el tall, sinó que també es menja les estovalles.

Perquè, encara que s'incorpori el Centre Dramàtic Nacional al Teatre Nacional, si considerem el paquet sencer de teatre i el que va al Teatre Nacional, resulta que, per al teatre normal, que no és el Nacional, hi ha haurà 300 milions menys que el 1998.

És a dir, hi ha el problema, que ja hem denunciat altres vegades, que l'aparició del Teatre Nacional de Catalu-

6884

nya no s'ha compensat –almenys, amb el manteniment dels mateixos diners– per a la resta del teatre. S'ho està menjant el Teatre Nacional. I que consti que, ara que ja sabem quant val, que val 2.000 milions de pessetes, nosaltres no ens escandalitzem d'aquesta xifra; ens escandalitzem que s'emporti el tall més gros del pastís i que això sigui en contra de la resta del teatre que es fa a Catalunya.

Passem, ara, al cinema. El cinema ha pujat, i el Departament de Cultura ha explicat que, amb això, el que volia fer era «enfortir» –deia això, literalment–, «enfortir la indústria audiovisual de Catalunya». Doncs, bé, en realitat, el que fa el Govern és tornar al cinema els diners que tenia fa dos anys –primera afirmació; només això. Segona afirmació: els diners que el Govern dedica al cinema no arriben ni tan sols a 1.000 milions de pessetes. Si algú es pensa que amb aquests diners es podrà «enfortir» això del cinema, que és, realment, una autèntica indústria, em sembla que és un illús, perquè, realment, amb aquestes diners, no es pot «enfortir» una indústria com l'audiovisual.

Passo ràpidament de llarg al tema de llibres i publicacions, que puja –aquest és cert que puja, tot i que el suport genèric, el famós suport genèric, es queda congelat en els 190 milions que ja arrossega de fa una colla d'anys...

I voldria parlar un moment del cas de les biblioteques. Perquè, en aquest terreny, hem de saludar –jo que me n'he queixat moltes vegades en aquesta tribuna–, hem de saludar que el Govern es disposa, efectivament, a fer un increment substancial en matèria de construcció de biblioteques. Però, també he d'advertir, primer, que el que en sabem, d'això, no ho sabem perquè el Govern ens ho hagi explicat –el Parlament no té cap notícia, fins avui, encara, senyor conseller, de l'existència del programa específic de biblioteques. Ja fóra hora que algú ho vingués explicar aquí. I segona cosa: el Govern pensa fer aquesta inversió, que es desenvoluparà durant cinc anys –per tant, pràcticament, sense augment notable de recursos, sinó que el que es fa és avançar-ho en el temps, però destinant-hi, pràcticament, els mateixos recursos que ja s'hi dedicaven–, però ho farà, a més a més, amb un altre d'aquests invents que fa el nostre Govern, al qual ja ens comencem a acostumar i que van distorsionant el pressupost, que és recórrer a un crèdit de l'Institut Català de Finances, pagant interessos, que, encara que sigui una corporació pública, es paguen, i, finalment, no constant com a partida pressupostària, és a dir, tot aquest aspecte que jo comento ara de la política bibliotecària, a efectes del pressupost, és virtual, perquè el pressupost continua tenint destinat a biblioteques el que ja hi tenia –en inversió en noves biblioteques, el que ja hi tenia.

I voldria acabar la meua intervenció de l'anàlisi dels diversos sectors amb el d'arts plàstiques, perquè és un dels que fa plorar bastant cada any, diguem-ne. El nostre Govern dedica molt pocs diners a l'art contemporani –el manté sota mínims. Aquestes dotacions, fa anys que estan congelades –és evident que són insuficients. Per exemple, la migradesa de recursos amb què compta el Centre d'Art de Santa Mònica –per cert, felicitats per l'exposició de Joan Perucho, però el que és la progra-

mació de tot l'any del Centre d'Art Santa Mònica ha repercutit en la qualitat i en la intensitat de la seva programació en les darreres temporades i, a més a més, no permet, amb aquests diners, que, d'aquestes exposicions, també se'n puguin organitzar fora de la ciutat de Barcelona per al conjunt de Catalunya, que és una obligació que hauria de tenir el Govern –d'una manera apreciable, senyor conseller.

Tampoc són gaires els diners amb què compta el Copecc, per a la projecció exterior de l'art de Catalunya. Aquest any s'ha concentrat la cosa en l'actuació essencialment de l'art català a Flandes, que, per cert, la gent vinculada troba que no ens ha fet quedar especialment bé. No em veig amb cor de jutjar-ho; em limito a dir el que diu l'associació dels entesos en les arts visuals.

Finalment, el tema de la constitució del fons d'art del patrimoni públic de l'art contemporani continua hipotecat un any més pel pagament dels terminis de la col·lecció Riera, que es menja molts diners. Aquest any, quasi 300 milions de pessetes. Això, és clar, limita absolutament qualsevol altra expectativa que no sigui estrictament la del pagament d'aquest deute.

Per tant, nosaltres, el que trobem és que els pressupostos, com he dit de bon començament, no signifiquen una modificació substancial del panorama migrat que ja teníem sempre. Tot té un caràcter extremament rutinari. Les partides i els textos d'explicació de les partides es van reproduint cada any, inclosos els mateixos errors mecànics del paper en el qual se'ns envia –hi ha els mateixos errors de cada any. Per tant, amb una situació estabilitzada però a la baixa, tal com acabem de denunciar, és evident que el Grup Socialista no tenia altra alternativa que presentar una esmena a la totalitat del Departament de Cultura.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel mateix Grup, el diputat senyor Terradellas.

El Sr. Terradellas i Redon

Senyor president, senyores i senyors diputats, un cop d'ull als pressupostos de la Secretaria General de l'Esport confirmen que l'esport català està perdent el seu lideratge, lideratge de què havia gaudit durant molt de temps i que tant de prestigi havia donat al nostre país. Des dels Jocs Olímpics del 92, que es varen celebrar tan brillantment a Barcelona, en lloc d'intentar aprofitar l'impuls que significaven de dinamització de l'activitat esportiva, el Govern de la Generalitat retalla –no retalla–, mutila els pressupostos, deixant els ajuntaments, les entitats, els clubs, els tècnics, en definitiva, tots els ciutadans de Catalunya, sense els recursos necessaris, els mínims per tirar endavant l'esport, tant el de base com el l'elit.

Avui, l'esport català se sustenta, bàsicament, amb recursos o bé municipals o bé del sector privat, i, això, el món de l'esport ho sap perfectament. I té una gran preocupació per l'arraconament que l'esport té en els pres-

supostos, però també en les polítiques governamentals i partidistes que deixen ben clar que, en lloc de servir l'esport català, Convergència i Unió vol utilitzar-lo per a interessos partidistes.

Estem, senyores i senyors diputats, amb una tercera part del que es disposava fa sis o set anys endarrere. Gaudim, enguany, de 4.430 milions, mentre que, en altres ocasions, havíem arribat als 11.000, gairebé 12.000 milions de pessetes. Aparentment, aquest pressupost creix 425 milions respecte a l'any passat, però no és del tot veritat, perquè aquesta mateixa quantitat és la que va íntegrament destinada a cofinançar el consorci del Circuit de Catalunya, que, dit sigui de passada, senyores i senyors de Convergència i Unió, ja seria hora que, per al finançament d'aquest Circuit, es trobessin altres mecanismes que no fos xuclar permanentment dels pressupostos de la Secretaria General de l'Esport. Queden, senyores i senyors diputats, 34 milions per a equipaments en clubs i 517 milions per a instal·lacions esportives municipals, i aquí cal fer esment d'aquest nou mecanisme que s'han inventat, des del Govern de la Generalitat, de subvencionar les instal·lacions esportives mitjançant aquests convenis amb l'Institut Català de Finances, que –això, sí– hipotequen els pressupostos d'esports dels propers quatre anys. Això, senyores i senyors diputats, és la certificació evident de la manca de planificació –encara no tenim el pla d'instal·lacions esportives– i de la utilització electoralista de l'esport en general a què Convergència i Unió ens té acostumats. I, com que ara en vénen, d'eleccions, es tiren a una piscina amb dos pams d'aigua.

Però els diners no ho són tot. És important, lògicament, per a una política governamental, però no ho són tot; hi ha les maneres de governar. I aquí també s'ha vist clar que anem a pitjor. Es canvien de departaments, salten secretaris generals i l'esport, el sector esportiu català, ja desconfia dels seus governants. Palpen que se'ls menysté econòmicament i que se'ls vol utilitzar per interessos de partit. Són, senyores i senyors del Govern de la Generalitat, com un esportista amb un passat rellevant, que ara s'ha descuidat i no es recupera pas amb quatre massatges de Reflex i que ara té temptacions de recuperar l'empenta fent ús de substàncies –diguem-ne– delicades.

Afortunadament, l'esport català pot ser optimista. Davant de les tècniques defensives i de resistència de l'actual Govern de la Generalitat, ha de tenir l'esperança, ha de tenir la il·lusió d'una altra opció governamental, que liderarà Pasqual Maragall, persona àmpliament reconeguda dintre de l'esport català.

Per aquestes raons, senyores i senyors diputats, demanem el vot contrari als pressupostos de la Secretaria General de l'Esport.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A continuació, té la paraula el diputat senyor Bustos per consumir el temps del Grup Socialista.

El Sr. Bustos i Garrido

Gràcies, senyor president. Bé, em toca una part que és parlar del tema del turisme juvenil de Catalunya, Tjuuca, però, més que parlar de xifres i de dades, de quantes partides tenen, nosaltres, com que –com ja ho vam fer en el debat de pressupostos de l'any passat i l'altre– no creiem que la seva gestió sigui eficaç..., però: no nosaltres –i vostès ho saben–, el conjunt d'entitats, majoritàriament –fins i tot, amb el risc de perdre una subvenció–, ho estan dient. Tjuuca no funciona.

La Secretaria General de Joventut també ho ha manifestat, però és que, a més, si vostès coneixen, com coneixen, el darrer informe de la Sindicatura de Comptes, el nostre Grup no entén com encara avui mantenen aquest organisme, que té una gestió clarament –ho diré amb una paraula molt suau– «preocupant». Perquè hi ha responsabilitat política darrere d'això, de vostès –i de vostè, també, senyor conseller. Però, bé, suposo que, pels mesos que queden de Govern, d'aquest Govern –de mesos, en poden ser dos, tres, o menys, o més; és igual..., ja ho farà un altre Govern.

Com han proposat tots els companys que m'han precedit en aquest torn, ho farà un Govern presidit pel nostre company, el nostre candidat, en Pasqual. Bé, ho farem; ja ho farem nosaltres. Com també altres temes que no estan aquí, que són esmenes que vénen més endavant, referents a Incavol, que també ho saben. També ho saben. I no és el funcionament que nosaltres creiem més adient per a les federacions i per a les entitats, i que sembla –en tenim la percepció– que té una afició molt profunda a controlar més que a col·laborar, impulsar. I no ho diem nosaltres, ho estan dient les entitats del sector, les federacions.

Per tant, nosaltres, en aquest sentit, volem manifestar que, quan presentem una esmena a la totalitat a aquests departaments –aquest, com l'altre que vindrà més endavant–, ho fem perquè no creiem que la política de joventut que ha portat el Govern hagi sigut la més adient per a la gent jove. És cert que, recentment, hi ha hagut un canvi a la Secretaria General i que, en aquest moment, segons diu la seva secretària general, està en període de reflexió, està creant a la gent jove organitzada la sensació d'immobilisme, de paràlisi en la seva gestió.

Malgrat tot, vull expressar el nostre reconeixement, perquè, pel que ens han dit, la voluntat de diàleg està dintre del seu esperit de treball. Per tant, això ho reconeixem. Però no només cal diàleg, també cal gestió en polítiques –com sempre estem dient– transversals, perquè, les polítiques que afecten la gent jove són totes, totes: «vivenda», treball, educació... –totes–, i d'altres de noves: nous problemes que ens afecten directament i que necessiten solucions per a aquests nous reptes del futur. Per tant, en aquesta presentació de l'esmena a la totalitat –més que d'un departament, més que de Tjuuca, Incavol, la Secretari General–, el que estem fent és dir que el seu model de fer polítiques que directament afecta la gent jove ha fracassat, està esgotat, i cal una nova visió de futur. Jo no diré una política revolucionària, només, sinó revolucionària i democràtica; que la gent jove tingui en el seu govern un referent

6886

de treball, de solució als problemes que els afecten. I vostès ho saben –i ho torno a dir–; no ho diu el Grup Parlamentari Socialista; ho estan dient la majoria d'entitats que estan treballant per a la gent jove des del voluntariat, la majoria d'entitats que fan polítiques joves al territori, que no tenen espais, i cal un parèntesi, cal diàleg, també, amb els ajuntaments; no es pot fer política de qualsevol política, no tenint en compte les polítiques que fan des dels ajuntaments, i vostès, tot sovint, en fan –especialment, quant a les que afecten la gent jove.

Per tant, cal una nova política, un nou model, i per tant la nostra esmena, més que parlar de les 1.000, de les 100.000, del milió, és parlar d'un model diferent que vostès no han pogut, no han volgut o no ho han sabut fer per a la nostra gent, per a la gent jove.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera... (*Veus de fons.*) Perdó. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula en primer lloc el diputat senyor Josep Benach, i després ho farà el diputat senyor Bargalló. Trenta minuts.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president; el Josep és el senyor Bargalló. El nostre Grup farà el posicionament en relació amb l'esmena a la totalitat del Departament de Cultura i d'altres organismes que en depenen en dues parts: una part en la qual farem l'anàlisi en relació amb els temes de joventut i esports, i concretament no només a les secretaries generals dintre del Departament, sinó també Tujuca i el Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat, i una altra part en què vindria tota la resta, que la faria el diputat senyor Josep Bargalló.

En aquest sentit, començaríem pel tema de joventut i voldríem fer algunes reflexions que, sens dubte, són importants a l'hora d'analitzar els pressupostos, perquè, en definitiva, els pressupostos se suposa que el que pretenen és expressar una política del Govern en relació amb alguna matèria, i en matèria de joventut el que sí que hem de dir és que entenem que, tot i que es fan coses, se'n podrien fer moltes més, sobretot moltes més des del punt de vista de quina ha de ser l'actuació del Govern en la seva globalitat. Entenem que a hores d'ara, a finals del segle XXI a principis del segle XXI, segurament que el primer que hauria de saber el Govern és quin és el perfil del jove català; és a dir, la joventut a Catalunya com és, com són els joves i les joves d'avui. Jo crec que aquest és el gran dubte que en aquests moments tenim.

Així ho vam expressar en la compareixença que va fer la secretària general de la Joventut fa pocs mesos en aquesta cambra i ho hem expressat per tot un seguit de dubtes que nosaltres entenem que tots plegats tenim, des del punt de vista polític, però també des del punt de vista sociològic, des del punt de vista econòmic, i d'alguna manera, el que és evident és que es pot constatar

que la joventut ha canviat i ha canviat d'una manera molt important. Fa uns anys, no massa, el servei militar era un problema greu; avui dia el servei militar està condemnat a mort, sortosament; fa uns anys els problemes d'habitatge no existien; avui dia hi ha tota una generació de gent que es dedica a ocupar pisos i immobles perquè tenen un problema greu d'habitatge; però no només això, sinó que al darrere d'aquestes ocupacions hi ha tota una cultura, una cultura alternativa que, en definitiva, fa que es qüestionari tot un model de funcionament.

En aquest sentit és evident també que els problemes que la joventut té avui són problemes diferents dels que tenia fa uns anys, i insistim en aquest concepte perquè essencialment nosaltres el que entenem és que, tot i que els problemes són diferents, els pressupostos no són diferents. Començant per l'adscripció de la mateixa Secretaria General de la Joventut al Departament de Cultura, no s'entén; ho hem dit moltes vegades, no ho repetirem, però no s'entén. Sobretot per l'anàlisi dels problemes que nosaltres entenem que té la gent jove d'avui i continuant una mica per veure quines són les principals accions que fa el Govern, que no les trobem en el Departament de Cultura, amb relació a la gent jove. Per exemple, una de les conclusions que fa esgarriar més i que avui es tornava a repetir pels mitjans de comunicació és que el grup més important de contagi de la sida, del virus del VIH, és precisament la gent jove, el grup de joves entre catorze i vint-i-cinc anys, el grup més important de contagi. És clar, és indubtable que això no depèn de Cultura, depèn de Sanitat, i el Departament de Sanitat ja tindrà les seves qüestions, que ja les analitzarem després, però el que és evident és que això és una preocupació, en tot cas, que demostra claríssimament que la dinàmica juvenil ha canviat d'una manera extraordinària.

Per exemple, continuant amb això, doncs, és clar que en aquest sentit en cap cas s'ha fet una política específica per a aquest col·lectiu, sigui en la utilització de preservatius, sigui a donar molta més informació clara, directa i sense cap mena de condicionament sobre què implica això, no? Per tant, és evident que hem de saber com són els joves avui per tal de poder fer les polítiques adequades als joves d'avui, i això nosaltres tenim la sensació que no es fa. Segurament que caldria buscar noves fórmules en el que és l'associacionisme, en la definició pròpia de l'associacionisme. Fa poc fèiem una reflexió en relació amb la crisi de l'associacionisme juvenil, important; la mateixa compareixença del Consell Nacional de la Joventut o la reforma de la Llei crec que ha donat pistes de per on van els trets; és evident que el model d'associacionisme avui està en crisi; és evident que el model, per exemple, dels consells locals de joventut no funciona, llevat de Barcelona ciutat; per tant, aquí hi ha tot un seguit de reflexions a fer molt importants sobretot de cara a aquest futur més immediat.

I nosaltres també entenem que la política de la Secretaria General de la Joventut, la política de joventut del Govern hauria de ser més interdepartamental que mai –hem comentat el tema de la sida, el tema del treball, el tema de l'habitatge, etcètera. Caldria buscar noves

fórmules d'associacionisme, i també, per acabar, en aquest bloc, caldria fer des del Govern i, sobretot, pensant en la gent jove –i m'agradaria que s'interpretessin bé les meves paraules, perquè, evidentment, corren el risc de ser interpretades d'una altra manera–, s'hauria de fer més política nacional que mai. És a dir, què vol dir això? Que els governs han de fer nacionalisme? El Govern ha de fer..., el nacionalisme no es fa, en tot cas es practica, i en funció de les polítiques que es fan és quan realment pots veure si un govern té una política, des del punt de vista nacional, coherent o no. Però és altament preocupant l'actitud que molta gent jove té en relació amb el que és la seva nació en funció de la llengua que utilitzen, en funció de l'ús social d'aquesta llengua, en funció dels valors cívics i democràtics que té, en funció també de la identificació col·lectiva. Posem un exemple: en aquestes coses que fem aquí al Parlament, que vénen tot un seguit d'alumnes de diferents centres d'ensenyament i que alguns diputats els anem atenent, doncs, és bastant dramàtic constatar com la gran majoria, la gran majoria d'alumnes que passen per aquí no saben *Els segadors*, cosa absolutament..., que té una importància evidentment relativa però, en tot cas, que indica clarament per on anem. Llavors, en aquest sentit, per a nosaltres també des del punt de vista de la política de joventut del Govern, aquesta hauria de ser una reflexió que s'ha de fer avui aquí.

En relació amb un altre tema important, que és el tema de tota la part d'esports en el que seria la definició de la política del Govern, nosaltres sempre hem fet una mica el mateix discurs; és a dir, l'esport és un tot, no s'ha d'analitzar sectorialment, s'ha d'analitzar des de l'esport de base fins a l'esport d'elit, i la piràmide que això implica, és a dir d'una base molt gran fins a una cúpula més petita, és una mica el que ha de fer la política del Govern, vetllar perquè totes les parts, totes les components d'aquesta piràmide estiguin funcionant. En aquest sentit, hi hauria moltes coses a dir, moltes coses a dir des del punt de vista del paper dels ajuntaments o els consells esportius comarcals. El paper que la Generalitat ha fet en relació amb les infraestructures segurament que no ha estat el model més adequat, tot i que és evident que hi ha hagut un escampament d'infraestructures a nivell del territori. El paper de l'esport a nivell de l'escola, el paper de l'esport a nivell de l'ensenyament superior, el paper que la Secretaria General de l'Esport ha tingut en relació amb el suport de les federacions, de les entitats esportives, el paper en relació amb tot el que seria la medicina esportiva... Tot això seria el motiu gairebé d'un debat que em prendria tot el temps que tinc jo i que té el meu company; per tant, només ho apunto. El que és evident és que, de lectura pressupostària, en això no n'hi ha cap, estem igual que sempre, estem exactament igual que sempre; no hi ha cap mena de variació. I per tant, el que és evident és que aquesta estructura piramidal d'un país normal, que comença per baix i acaba per dalt, no és reflectida en el pressupost de la Secretaria General de l'Esport ni en els seus departaments adjacents.

El que també és evident és que, d'alguna manera, el missatge que se'ns ha donat és que ara toquen seleccions esportives nacionals. Francament, està bé, ja era hora; el que passa és que també una mica no entenem

l'estratègia del Govern, perquè, és clar, si ara toquen seleccions esportives nacionals, això on és en el pressupost? Enlloc. Què vol dir això? Constatem un cop més que aquesta és..., allò, fer bullir l'olla perquè hi han eleccions aviat, com abans ha dit algú? O és que realment Convergència i Unió ha canviat de criteri, perquè no fa massa temps això mateix ens ho van rebutjar en aquesta cambra i ara sí que s'ho creuen de veritat i han vist el camí de la veritat i la llum i anirem per les seleccions esportives nacionals? Seria una excel·lent notícia; el que passa és que també ens agradaria que ens ho demostrassin amb gestos, i el primer gest és que això tingui una política pressupostària adequada al que vostès plantegen.

En aquests moments suposo que tots plegats som conscients que hi han tres vies endegades en relació amb la possibilitat de tenir seleccions esportives nacionals pròpies. Per una part, hi ha la via de la iniciativa legislativa popular presentada en aquesta cambra i que té el seu tràmit. En segon lloc, hi ha una altra via impulsada per la UFEC i el COC, de la qual els grups parlamentaris almenys tenim coneixement perquè hem estat en més d'una reunió i en més de dues, que planteja una reforma de la Ley del deporte; i en tercer lloc, hi ha l'anunciada presentació de la reforma de la Llei de l'esport per part del secretari general de l'Esport, que fins i tot va dir que això entraria en aquesta cambra el dia 15 de desembre, en una reunió feta fa poc amb alguns esportistes d'elit parlant de les seleccions esportives nacionals, i que intuïm per tant que anirà a la mateixa via. És clar, són tres vies, paral·leles segurament, que totes tenen molt bon objectiu, però que en definitiva, també, una mica en aquest tema caldria que poséssim ordre. Ordre en el sentit que, si vostès volen d'una vegada per totes que això sigui una realitat, a nosaltres ens hi trobaran com ja fa molt de temps que ho estem reclamant i fins ara no ens han fet mai cas; al contrari, més aviat ens han posat pegues i són vostès els qui han votat en contra.

En segon lloc, posar-hi ordre, què vol dir? Doncs, si l'objectiu és clar, intentem trobar la millor fórmula, la millor manera i la via més adequada per fer-ho, reflectint-ho en el pressupost –reflectint-ho en el pressupost perquè, com he dit abans, el pressupost no deixa de ser en definitiva l'actuació que el Govern vol fer en relació amb un tema–, però també donant-li uns aires de seriositat i de coherència que en aquests moments segurament no té. És a dir, no té cap seriositat que, un cop presentada una iniciativa legislativa popular, que un cop la UFEC i el Comitè Olímpic de Catalunya, és a dir la societat civil, pel que fa a l'esport, faci una proposta concreta, es despenyi el secretari general de l'Esport, quan sempre ha estat dient que no tocava, dient que ara el Govern passarà una llei. Home, està molt bé, ens agradaria veure-la, ens agradaria poder-la discutir, fa temps que l'hem demanada i encara no la tenim, però, francament, nosaltres entenem que aquest és un tema molt important, que no s'hi pot jugar, que no es pot fer electoralisme, que com més consens hi hagi millor, però tampoc el consens ens ha d'atabalar, perquè, en definitiva, és un tema que com a nació hi tenim dret, i que, si vostès volen tirar per la via de la coherència, la racionalitat i tirar endavant en el sentit que aquesta si-

6888

gui una realitat propera, a nosaltres ens hi trobaran i, a més a més, podran comptar amb nosaltres. Ara, si això és una altra vegada allò de l'espantall, que d'alguna manera, doncs, serveix per crear expectatives que després no es compliran, doncs, francament una altra vegada hauran fet un mal favor al país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per continuar la intervenció del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula a continuació el diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ara el portaveu del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana en temes de joventut i esport comentava que allò de les grans iniciatives polítiques que en aquests moments semblen estar en el magí del Govern, que és la Llei de l'esport i les seleccions esportives catalanes, no apareixien en els pressupostos, i abans el diputat del Partit Socialista, el senyor Dalmau, deia que el Pla de biblioteques..., que ens n'arriben informacions, perquè aquests dies, preparant esmenes, ha estat molt curiós, perquè diversos ajuntaments o representacions territorials d'Esquerra Republicana anaven trucant dient: «Com que sabem que ens han dit que hi haurà uns diners per a la nostra biblioteca, perquè ara hi ha un pla, doncs, demaneu-ne alguns més...» –i, diguem-ne, la informació que t'arribava era via pressupostària, però externa, no interna–, i deia també: «Aquest Pla de biblioteques que sabem que està endegant-se tampoc apareix als pressupostos.» Aquesta és una consideració que ja anem sentint al llarg d'avui i d'ahir constantment, coses que sabem que es fan, que el Govern vol fer, no hi ha manera de trobar-les als pressupostos, i coses que sí que sabem que hi ha en els pressupostos, sabem conscientment que després el Govern tampoc les vol fer o no té prioritat de fer-les.

En tot cas, perquè el nostre Grup considera que el debat de pressupostos, no el del Departament de Cultura, sinó el de pressupostos en general, parteix d'un error, que és en els comptes generals de la Generalitat ve el conseller d'Economia, explica per què són com són i surten els portaveus dels grups parlamentaris a dir que n'opinen. Però, en canvi, en els pressupostos de cada departament no ve el conseller... Ve el conseller habitualment a participar com a diputat o com a membre del Govern escoltant el debat, com està fent ara en aquests moments l'actual conseller de Cultura, però no ve el conseller prèviament a explicar-nos quina és la política per a l'any següent i per què aquells pressupostos són com són. Segurament hi guanyaríem molt tots que vingués prèviament el conseller de cada departament i digués: «Aquests pressupostos són així per això, volem fer això», i guanyaríem bastant part d'aquesta fallàcia que fem entre tots; evidentment, no és un motiu del diputat que els parla ni del conseller de Cultura o dels altres; és que en aquest Reglament, que un dia o altre diu que canviarem, hi constés això.

En tot cas, entrant en el tema dels pressupostos del Departament de Cultura en els aspectes entesos com a tals i, per tant, extraient Joventut i Esports, el que hem de dir és que aquest pressupost augmenta; és un pressupost que, vistos els darrers anys, dona un pas endavant en les aportacions i en els seus continguts numèrics, però també és cert que, si fem el compte, com el senyor Dalmau ens deia, dels darrers anys i de la inflació, els pressupostos de Cultura del Govern de la Generalitat han estat situats en el cantó dels departaments no prioritzats, dels departaments congelats, dels departaments que van evolucionant sense aportar cap ímpetu nou.

Això es veu en alguns dels temes que tracta el pressupost. Podem dividir el pressupost de Cultura en dos grans blocs. Podríem comentar el que es podria anomenar la cultura entesa des d'un concepte més vuitcentista, és a dir, la cultura entesa en uns conceptes més tradicionals –el patrimoni, els arxius, les biblioteques–, i en un altre cantó, en una segona part, les indústries culturals –el cine, la música, la cançó i el teatre–, entès ja de ple no només com una creació, sinó com a indústria cultural –i, evidentment, el món audiovisual.

En un cantó i l'altre –en un cantó i l'altre–, es fa difícil dir per quin món aposta el Govern de la Generalitat. És a dir, podríem dir, si donés un suport ferm a patrimoni, biblioteques i arxius i oblidés les indústries audiovisuals i el teatre, dir: «Aquest és un Govern que aposta per un disseny clàssic de la cultura.» Aquesta primera hora del matí, quan la cambra era bastant buida, hi havia un diputat de la majoria que ens comentava que la majoria de diputats, segons ell, el dia 1 de gener de cada any escolten un concert de música clàssica de certa filharmònica. A banda de saber que continuo mantenint-me en la minoria i no sóc dels diputats que dedica el matí de l'1 de gener –que és un matí que comença bastant tard, tot sigui dit de pas– escoltant música clàssica, doncs, podríem dir: «No, no, bé, el Govern de la Generalitat dona suport a aquest concepte clàssic de cultura.» O si donés molt suport a la indústria audiovisual i oblidés arxius i biblioteques, podríem dir: «No, aposta...» Aquí no podem dir això, aquí no podem dir que és una aposta clara del Govern de la Generalitat per un model d'aquests que esmentàvem, i tampoc podem dir que hi hagi una aposta clara del Govern de la Generalitat per un sector concret.

Segurament, a banda, enguany, del tema del llibre i la lectura, on sí que, com s'ha comentat, l'esforç pressupostari és notable; en els altres casos, l'esforç pressupostari ve o per compromisos concrets, concretament..., hi ha un cas que ve fins i tot, diguem-ne, per intentar que la Corporació tingui menys –la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió–, tingui menys deute l'any que ve, que és que, dels diners que deia el senyor Dalmau que el Departament de Cultura dedica a la promoció dels audiovisuals, n'hi ha una part que és amb un contracte amb la Corporació per a la promoció de sèries i llargmetratges televisius. Que ja està bé, és un dels motors clars de la indústria audiovisual avui dia; cada any serà més un motor de l'audiovisual, l'audiovisual lligat al món televisiu, però, evidentment que, per exemple, el món de la cinematografia a Cata-

lunya continua situat en un estadi que ens preocupa. La collita del 98, cinematogràficament parlant, ha estat millor que la collita del 97. La collita del 98 ha estat, per quantitat i qualitat, una collita millor que la del 97, cinematogràficament parlant. Però no pas perquè els pressupostos fessin o no fessin, sinó per aquelles circumstàncies concretes de projectes que acaben desenvolupant-se tots en un any. Ja ho vam dir en una interpellació aquí: la indústria cinematogràfica de l'audiovisual ha de ser una indústria que a casa nostra hem de revitalitzar, i que a casa nostra hem d'aconseguir de tirar endavant, pel motiu industrial, perquè aquesta és una de les indústries que tothom coincideix a dir que serà un motor en el segle vinent; també per un motiu nacional –també per un motiu nacional–, però, primàriament, també per un motiu industrial –primàriament, per un motiu industrial.

En el tema del teatre, per exemple, de les arts escèniques, aquí ja s'ha comentat una miqueta que patim ara, comencem a patir el producte d'allò que en deia ahir el senyor Huguet «la política dels arcs de triomf». És a dir, grans infraestructures, notables infraestructures, faraòniques infraestructures, en concepte i alguna d'elles, fins i tot, en arquitectura i disseny, que, evidentment, costen molts diners, que un cop que es tenen fetes fan el seu servei, però que acaben compromentent d'altres infraestructures necessàries. Per exemple, en aquest sentit, si vostès segueixen els consorcis de teatre i música de què forma part el Departament, que estan anomenats als pressupostos, el Teatre Nacional, l'Auditori, el Liceu, les tres obres d'aquestes d'arc de triomf, importants, segurament necessàries, territorialment desequilibradores –territorialment desequilibradores– i que el que fan és, com estem veient en aquests pressupostos d'enguany, posar en perill inversions d'anys següents.

En aquest sentit –en aquest sentit, també–, en el món del teatre a nosaltres ens preocupen en aquests moments tot un seguit de coses, no només la faraonització de les infraestructures –ho hem dit més d'una vegada–, no només la lluita entre institucions de posar-se arcs de triomf. Un dels avantatges de l'època dels romans és que els romans eren uns i únics i feien l'arc de triomf un, i l'altre problema actualment és que actualment, de romans, no n'hi ha uns, només. Llavors, ja no tenim un arc de triomf en entrar en una ciutat, sinó que tenim dos teatres, o dues ciutats del teatre, o dues macroestructures del teatre. Com a mínim –hi insisteixo–, a l'època dels romans, que ja eren, per tradició i herència, faraònics, però feien un sol ídol a un sol déu, i en aquests moments, almenys, en aquest tipus d'infraestructures anem per la doble deïficació. És clar, això per un cantó.

En segon lloc –en segon lloc–, el tema de l'empresa privada, l'empresa pública, i aquí també, em sembla, amb certa hipocresia pel que fa a l'opinió pública i l'opinió publicada. Hi ha empreses privades que, de sobte, han resultat bones, depèn a qui criticaven, i han esdevingut immediatament dolentes quan han canviat el punt de mira de la crítica. Certes empreses que eren considerades que tenien el seu dret a l'hora de criticar algunes actuacions del Teatre Nacional, han resultat absolutament dolentes a l'hora de criticar algunes co-

ses de la Ciutat del Teatre. El nostre Grup no té cap inconvenient, en aquest sentit, perquè ja va trobar poc clara la posició d'aquestes empreses en la primera de les crítiques i continua creient-les poc clares en les segones crítiques, perquè hi ha un cert empresari cultural que ha apel·lat a la lliure competència i a la necessitat de la desaparició del sector públic, quan amb diners públics ha aconseguit consolidar la seva empresa privada. I és clar, això està molt bé. Quan el diner públic ha servit per consolidar la teva empresa privada, aleshores, evidentment, és el moment de demanar que el diner públic ja no existeixi en aquest sector. Nosaltres creiem que en el món de la cultura hi ha d'haver sector públic, i que en el món de la cultura hi ha d'haver intervenció pública a favor d'aquelles empreses privades que omplen un buit o que fan propostes concretes.

A la Direcció General de Política Lingüística, ja per qüestions més concretes, nosaltres continuem reclamant més diners per al Consorci de Normalització Lingüística. Continuem demanant més diners per al Consorci de Normalització Lingüística per totes les bandes, evidentment, de les quals arriben diners al Consorci de Normalització Lingüística. Ara i aquí, n'hem de demanar més diners des del Departament de Cultura, perquè continuem creient que el Consorci és l'eina més important per a la normalització lingüística, per a la normalització de l'ús social de la llengua al nostre país, que és una eina, a més a més, de consens d'administracions, i que, per tant, és una eina que cal potenciar, i perquè, a més a més, el Consorci en aquests moments té ja una àmplia tradició d'experiències diferents que cal no tan sols no perdre, sinó intervehicular amb d'altres poblacions de territoris. Té sentit, per tant, que el nostre Grup consideri insuficient la dotació del Consorci, i ja els anuncio que farem les esmenes de l'articulat corresponents perquè el Consorci en tingui més.

El Centre de Promoció de Cultura Popular i Tradicional, que és un organisme concret situat dins del mateix Departament i que hauria de tenir la funció de la seva relació amb el món associatiu, cultural, d'abast o tradicional o popular, que són dos conceptes molt diferents, i que hi ha món associatiu popular que no té per què ser, estrictament, pertanyent a la cultura tradicional, té un augment significatiu d'un 15 i escaig per cent. No són aquells 627 milions amb què el director es va trobar l'any de la creació del Centre, però és un augment respecte a l'any passat. En tot cas –en tot cas–, el que nosaltres creiem és que aquest entramat associatiu del món de la cultura popular i del món de la cultura tradicional –i del món de la cultura popular d'arrel tradicional, que són dues coses diferents– necessita també molts més diners per desenvolupar-se. De fet, aquesta és una característica del nostre país, aquest ric entramat associatiu en aquest àmbit –és una rica característica del nostre país, aquest ric entramat associatiu en aquest àmbit–, que no es dona a la resta de països d'Europa, que cal ajudar i que cal, a més a més, impulsar, tot i més quan es troba en uns moments de franca expansió en ell mateix. Així com en d'altres indrets d'Europa es troba en un moment de contínua regressió, aquí estem en un moment de franca expansió.

6890

La Institució de les Lletres Catalanes, al contrari que el Centre, disminueix respecte a l'any anterior. Si el conseller hagués pogut intervenir abans, segurament que ens hauria explicat els canvis pressupostaris, però no només pressupostaris, pel que fa a la dedicació del Departament al món del llibre i al món de la lectura. Els canvis pressupostaris segurament també ens explicarien quina és l'actual funció de la Institució de les Lletres Catalanes havent perdut alguns dels seus programes ensenya, havent perdut pressupost, havent-se reorganitzat tot el tema al voltant del servei del llibre. La Institució de les Lletres Catalanes, per nosaltres té o hauria de tenir moltes funcions, moltes funcions a fer, possiblement ampliant-se, perquè allò que en els anys trenta, quan va ser creada la Institució inicialment, el món de la lletra era el món dels intel·lectuals que generaven cultura, segurament que ara, al llindar del segle XXI, la gent que genera cultura va més enllà de la lletra. I possiblement avui dia una institució que pretengués tenir una especial dedicació a l'entorn dels creadors i dels intel·lectuals hauria d'anar més enllà del concepte estret de lletres. Potser la Institució, amb una marca de definició, és que la realitat, doncs, va més enllà. I el guionatge de televisió –el guionatge de televisió– avui dia és la sortida professional més..., no només concorreguda, sinó buscada pels professionals de les lletres, per exemple. I les mateixes associacions d'escriptors estan canviant, també, les seves estructures per adequar-se a aquesta realitat.

I l'Organització d'Espectacles i Festes va baixant de pressupost any darrere any. Al 96, 1.200 milions; al 97, 1.000; al 98, 965; al 99, 500. Aquesta baixada de pressupost any rere any, nosaltres l'entendem, també: és el Teatre Nacional. És a dir, el Teatre Nacional és el que ha fet..., la seva posada en marxa, la seva consolidació és el que ha fet la pèrdua.

El que també, potser, segurament, se'ns hauria d'explicar, doncs, és quina funció tindrà en el futur l'Organització d'Espectacles i Festes, si l'Organització acabarà integrant-se tota dins el Teatre Nacional i desapareixent, o què és el que està fent ara l'Organització, quan l'apartat dedicat més estrictament al teatre ha desaparegut en mans del Teatre Nacional. Aquests són una sèrie d'interrogants que, sumats als que ha expressat el senyor Ernest Benach, fan que, evidentment, mantinguem la nostra esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo ara, quan baixava i substituïa el senyor Bargalló en aquest escó, pensava que, any rere any, ens toca celebrar el memorial de la cultura –els darrers anys era a primera hora de la tarda, era després del cafè, enguany ha estat, en tot cas, a l'hora de l'aperitiu– i pràcticament, si ho recorden, sempre som un grup idèn-

tic, que ens ho hauríem, fins i tot, de poder portar gravat, i els senyors Dalmau, Terradellas, Bustos; el senyors Benach, Bargalló; jo, pel meu Grup, i el senyor Salvatella, la senyora Vinyet Panyella, el senyor Josep Rull –en algun cas, hi ha hagut un canvi de jove, diguéssim–, però sempre hem estat el mateix grup.

Aquest any, a més, el memorial pot tenir, segons com, un cert aire de Sant Sopar, diguéssim, i de cosa de comiat, i potser això el fa d'una tristesa especialment notable.

Jo voldria indicar que el nostre Grup ha presentat esmena a la totalitat del Departament a la Institució de les Lletres Catalanes, l'Organització d'Espectacles i Festes, el Teatre Nacional de Catalunya i Turisme Juvenil de Catalunya; però, en canvi, no n'ha presentat –i volia subratllar-ho– al Museu de la Ciència i de la Tècnica, al Museu Arqueològic, a la Biblioteca de Catalunya, a l'INEFC, ni al Centre d'Alt Rendiment Esportiu. Ho diem una mica perquè voldríem separar una cosa de l'altra i voldríem dir que durant l'any i durant..., un es capaç d'entendre, per exemple, que esforços importants que es fan, per exemple, en el Museu de la Ciència i de la Tècnica o, per exemple, en l'organització de l'INEFC un vol subratllar-los, i, per tant, dir: No, no, que quedi ben clar que no és per què sí, ni és per pura qüestió d'error a l'hora de transcriure quina esmena a la totalitat fas i quina no fas, te'n deixes unes i, en canvi, insisteixes en les altres.

Començant per les que serien dels organismes, i, pràcticament, per dir només una paraula de cada una d'elles. Vam tenir dubtes de si presentàvem també l'esmena al Teatre Nacional de Catalunya; pel fet que hi hagués hagut canvi de director i d'orientació podíem pensar que les coses canviarien, però la veritat és que els dubtes a l'hora de veure la programació ens van fer ser sensibles a una possibilitat de sí, de presentar aquesta esmena. I els ho diré també amb tota la cordialitat del món: m'ha semblat que en la programació s'obliden que l'any que ve, l'any 99, és l'any del centenari de Joan Oliver, Pere Quart, una personalitat important per al teatre català, i, en tot cas, en la primera part de la programació no surt..., però com que m'indica el conseller per gestos i també val aquest, jo puc transcriure el que ell diu de cara al *Diari de Sessions*: a la segona programació de l'any, a partir del juny, que és la que no és aquí, es tindrà en compte la importància d'aquesta efemèride.

En el tema de la Institució de les Lletres Catalanes, insisteixo en una de les coses que vaig dir l'any passat i que continuo considerant important, justament perquè la preparació de la Llei de la Institució de les Lletres Catalanes, la impugnació del debat d'un primer projecte que ens presentava el tan enyorat diputat senyor Felip Lorda, per exemple, i després en una altra proposta que ens presentava el doctor Joan Colomines. Des de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana vam debatre una cosa i l'altra i en tots els casos vam insistir que la Institució tindria sentit si ajudava a afavorir la creació de literatura jove, la promoció de literatura jove, etcètera. I ens sembla que això encara no ho fa.

Punt 1

Suposo que han llegit una novella, que ha sortit fa ben pocs dies, de Ramon Solsona, que es diu *DG*, que suposo que vol dir «direcció general», en què ens parla d'un personatge que diu, sí, diu: «assumia la Direcció General de Promoció del Llibre...» i l'autor comet, diguéssim, la indiscreció de dir: «assumeix la Direcció General de Promoció del Llibre» –i entre «del» i «Llibre», entre parèntesi hi posa «seu»...–: «assumeix la Direcció General de Promoció del (seu) Llibre.» Bé, que es pugui dir això per un personatge que observa la vida catalana i, en tant que escriptor i que comentarista d'una de les emissores de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, pugui dir això vol dir que és que no acaba d'entendre tampoc per on van les coses, i no és, en tot cas, una broma sagnant, és una broma peticona, però tampoc no és una broma en va.

En la nostra esmena a l'Organització d'Espectacles i Festes també repetim el que hem dit altres vegades: ens costa molt, moltíssim d'interpretar què hi ha al darrere, d'interpretar... ja s'entén que no hi hagi d'haver tants funcionaris i sí més personal laboral. Ja, també, hem vist que hi ha hagut un canvi de partides importants; se suposa que és que una part del que anava a parar al Teatre Nacional de Catalunya queda fora del que quedava dins de l'Organització d'Espectacles i Festes. De tota manera, per les raons que diré, com que és un organisme molt important que hauria d'influir en un dels punts que direm, que es fer cultura amb els ajuntaments, i això ens sembla que no ho fa, per això hem mantingut la nostra esmena a la totalitat en aquest punt.

I en la de Turisme Juvenil de Catalunya perquè, malgrat els bons disigs –i després comentaré aquests bons disigs escrits per una resolució que em va fer arribar el senyor conseller d'aplicació d'una moció sobre tema de joventut, ens diu que s'estan fent les coses–, de moment no ens sembla que s'hagin fet encara prou bé com per poder dir: Això ja està ben enfocat, d'acord amb el que es va dir a la Moció.

Mirin, nosaltres la base de per què presentem una esmena a la totalitat al Departament de Cultura és perquè la quantitat que hi dedica el Govern és insuficient, i justament amb els diputats que, diguéssim, som germans, any rere any, en aquesta feina d'interpretar els pressupostos, ahir a la nit estàvem fent comentaris i cadascú mirava les xifres d'una manera o de l'altra. Jo ho formulava d'aquesta manera: els pressupostos reflecteixen les prioritats d'un govern, un Govern català que ha de complir un Estatut d'autonomia de Catalunya, que des del seu preàmbul recorda la lluita de tantes i de tants per recuperar les llibertats bàsiques i els eixos de la nostra vida social i cultura –primera afirmació–, un Estatut que afirma, en la seva disposició addicional cinquena: «atesa la vocació cultural de Catalunya, l'Estat i la Generalitat hi consideraran el servei de la cultura com a deure i atribució essencial...»; he repetit això més d'una vegada, però és que em penso que la traducció de l'essencialitat no queda gaire clara; aquest Govern decideix que el pes en el total dels pressupostos de Cultura, que vol dir difusió cultural, indústries culturals, cultura popular, patrimoni cultural, sectors de llibre, teatre, dansa, música, arts plàstiques, política lin-

güística –amb una llei tot just estrenada i en fase de desplegament–, esports –que van des de l'alt rendiment a la participació amb una sensibilitat específica per aconseguir la representació de l'esport català avui dia en competicions internacional–, joventut –amb tot el que suposa de política interdepartamental–, doncs, tot això junt, és a dir, cultura, esports, joventut, política lingüística, representa un 1,6% del pressupost de la Generalitat.

Jo no sé si seria bo que gosés demanar al senyor conseller que algú l'invités a la insubmissió; no hi ha dret, amb uns pressupostos així no podem fer el que, de fet, definim a l'Estatut. I, per tant, senyor conseller, no li suggereixo la via de la insubmissió, ni sóc qui per demanar-li-ho, eh?

A veure, és un pressupost, a més a més, absolutament centralitzat. Vostès recorden les partides d'aquest pressupost el 02.07.226.9, 10, 11, 13 i 13? És «Acció cultural dels serveis territorials»; doncs, bé, n'hi ha quatre, de serveis territorials, que tenen nom de província, que són els de Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona: 5 milions de pessetes. I un altre, que és de Tortosa –i els senyors Curto, aquí presents, sabran què vol dir– que no arriba ni als 5 milions: 4 milions de pessetes. L'únic servei territorial que no té nom de província es veu que el castiguen, el penalitzen, i de 5 a 4. A veure, de veritat, creuen que es pot fer política descentralitzada amb uns serveis territorials que tinguin 5, 5, 5 i 4 milions de pessetes per a tot un any? Jo diria que no; quan nosaltres hem dit, doncs, que quedi clar, més val que installem un fax domèstic al responsable de serveis territorials i, en tot cas, ens estalviem aquest servei perquè, si no, no s'acaba d'entendre què pot fer, realment, aquest servei.

Sense participació dels ajuntaments. És veritat que entre els pressupostos del 98 i el 99 passem de 1.380 a 1.536 milions, amb un increment de l'11,3%; però entre el 95 i el 99 la baixa és d'un 56%. Si en algun àmbit sembla que no es pot fer política sense la cooperació amb les corporacions locals és en temes com defensa del patrimoni, implantació del mapa de lectura pública, estimular programes per a la joventut, construir instal·lacions esportives. Només si s'entengués cultura com a element de propaganda i, per tant, de subordinació a l'acció política, però això té un nom molt lleig en història de la política, perquè d'això se'n diu estalinisme cultural; per tant, ho repeteixo, només en el cas hipotètic que s'entengués cultura com a suport de la propaganda política tindria sentit fer polítiques sense els ajuntaments. Per tant, no vull creure que sigui això, vull creure més aviat que és una manera d'entendre les coses diferent.

Comparin les xifres de «Transferències a corporacions locals» i «Empreses sense finalitat de lucre». A corporacions locals, 610 milions; a empreses sense finalitat de lucre, 1.619 milions. No dic que no hi hagin d'haver transferències a empreses sense finalitat de lucre, i més en aquest terreny, però sembla que la diferència és realment important.

Ens preocupa a nosaltres molt especialment el tema de la política de patrimoni. Les companyes i els companys

6892

que són també de la Comissió de Política Cultural saben que, una vegada i una altra, hem anat repetint que, davant la presentació de proposicions no de llei perquè es tingui en compte tal punt de tal monument important, en algun cas que sigui incoat l'expedient per ser declarat d'interès, etcètera, en un altre cas perquè es comencin les obres –generalment les propostes sempre són molt modestes perquè puguin ser aprovades–, que es comenci l'estudi per veure si algun dia hauran de ser objecte d'una atenció especial, i en un cas que hi hagi una cosa efectiva, evidentment en aquest terreny nosaltres hem repetit sempre que en això hauríem de prendre un acord –i aquest sí que hauria de ser un acord de tots els grups–, un acord de fer un pla específic per al patrimoni amb partides específiques. Nosaltres ho plantejarem així en les esmenes als pressupostos, i ho plantejarem d'aquesta manera perquè ens sembla que aquí ens hi estem jugant molta cosa; és a dir, Catalunya, què la diferencia? Té una llengua i té un patrimoni, un patrimoni històric, un patrimoni cultural, un patrimoni natural molt importants. La capacitat de salvar llengua i patrimoni és la que ens pot continuar salvant la identitat; per tant, en aquell referent sobre la necessitat de salvar la identitat, si no salvem el patrimoni en concret, estem perdent un dels eixos de salvació de la identitat.

Com que en això sé que, en teoria, hi estem d'acord i que després el problema de com has de repartir les partides és el que no ens posa d'acord, plantejem-nos aquí fer un debat, fer una sessió monogràfica de la Comissió de Política Cultural sobre el tema del patrimoni, posem-nos d'acord sobre el patrimoni. La Llei del patrimoni és del 93; per tant, el 99 farà sis anys; quan s'apliqui aquest pressupost del 99, farà sis anys que tenim llei, i, a veure, em penso que tots estem relativament d'acord que això no va del tot.

En una resposta del conseller Pujals al president de la Comissió de Política Cultural ens diu, el 6 d'octubre del 98 –no fa gaire temps–: «En compliment de la Resolució 527/V, del Parlament de Catalunya, adoptada a la Comissió de Política Cultural [...] el Departament de Cultura està finalitzant la redacció d'un projecte de modificació del 15/1990, de creació de les comissions de Patrimoni Cultural, que preveu incrementar la participació dels representants dels ajuntaments, atès que aquestes administracions tenen àmplies competències en la protecció del patrimoni arquitectònic i arqueològic. Així, el projecte contempla que les comissions territorials comptin en la seva comissió amb una persona...», etcètera, etcètera. «Es manté la participació a la Comissió de sengles representants de l'Associació Catalana i de la Federació de Municipis. Cada conjunt històric té característiques específiques...» Per què lleigeix aquest Decret? Perquè és que em penso que vol dir l'assumpció d'una voluntat d'aplicar la Llei del patrimoni, però que, després, les xifres no ens diuen el mateix.

Alguns dels capítols; per exemple, el tema d'arxius. Jo els recordo que no poden tancar la legislatura sense enviar-nos l'avantprojecte de la nova llei d'arxius, perquè és un compromís formal; per tant, quan a mi em diuen: «Les eleccions seran el març o seran el novembre»; dic: «No, seran el novembre, però d'aquí a cinc

o sis anys, perquè abans ens han de lliurar l'avantprojecte de la llei d'arxius i, com que no ens el lliuren, estiguin tranquils, facin plans de llarga durada, perquè abans ha d'arribar l'avantprojecte de la llei d'arxius.

És una promesa, eh? Jo estic segur que els pactes *sunt servanda* i qui ha fet una promesa l'ha de complir. Per tant, estiguin atents a la llei d'arxius i no es preocupin d'altres cabòries, que això serà el que els indicarà quan s'acaba la legislatura.

A veure, en tema de política de patrimoni: transferències corrents, 2.779 milions. Ja hem dit que estem d'acord amb les transferències. Museu de la Ciència i la Tècnica, 236; Museu d'Arqueologia, 515 –és un museu molt important, massa poc conegut, però això, en tot cas, és per culpa de tots, però és molt important–; l'Entitat Autònoma de la Biblioteca Nacional de Catalunya, 936 milions –tots sabem que les obres eren difícils–; el MNAC: tant de bo puguem exhibir ben aviat el MNAC com el museu que explica una part molt important de la història de Catalunya, i per això no serem pas nosaltres els que vulguin esmenar aquests 635 milions que aporta el pressupost de l'any que ve precisament per a això. Ara, partida 441.02, «Conveni de col·laboració amb les universitats catalanes en la investigació del patrimoni», 3 milions de pessetes; és molt poc. És molt poc quan en aquests moments, començant per qui havia estat director general de Patrimoni, que són persones vinculades a les universitats, les universitats podrien fer-nos una feina enorme. Ahir, algun diputat d'aquí tenia la gosadia de dir que l'Institut Català de la Mediterrània podia ser traspassat a les universitats. No sé si era conscient de la barbaritat que deia, però, amb aquesta barbaritat, tenia un sentit comú perfecte. És a dir, qui pot fer estudis és qui els pot fer. Qui en aquests moments pot fer estudis sobre patrimoni, qui ens pot ajudar a fer aquest pla sobre quines són les prioritats de patrimoni, són les universitats. Segur que destinar molts més recursos a aquestes universitats –ho repeteixo–, en les quals, per sort, tenim professors que hem sabut que no solament són professors sinó que han sabut ser polítics en el tema del patrimoni, ens pot ajudar molt que tinguem un suport molt important en això.

Ara, quan diu: «A corporacions locals per a gestió i conservació del patrimoni», 1.000 pessetes. Demà, com que tinc Ple a l'Ajuntament, i amb l'esperança que ens toquin al nostre Ajuntament, suposo que ens passarem mig Ple discutint si, de les 1.000 pessetes, en destinem 600 a gestió i 400 a conservació o a l'inrevés, però com que hi haurà altres ajuntaments que... No, ja sé que és una partida oberta, però, per favor, qui té la clau per tancar-la? No pot ser que mantinguem una partida oberta quan –he repetit– la gestió i conservació del patrimoni –ho deia en aquesta resposta el conseller– és també competència municipal. I això el senyor Salvatella, com que és alcalde, quan em contesti ell ho tindrà molt clar, perquè suposo i espero que el seu cor d'alcalde li permeti recordar que en aquest punt tenim raó. Em sembla molt justeta la partida de 13 milions per a l'adquisició de jaciments arqueològics i els 25 per a la consolidació i restauració del patrimoni arqueològic.

Pla biblioteques, que és una altra part del patrimoni. N'ha parlat el senyor Dalmau, que és expert en el tema,

Punt 1

i ha parlat naturalment del que ha suposat que hi hagi un increment, i ha dit la manera... Però, és clar, la partida en aquests moments del Pla únic d'obres i serveis del programa de biblioteques és de 205 milions de pesetes, que crec que entre el senyor Rull i el senyor Roc Fuentes ja se les devien polir quan van aprovar una moció subsegüent sobre la biblioteca de Terrassa, perquè la quantitat més o menys anava per aquí, no? Per tant, vol dir que per desplegar el Mapa de lectura pública a Catalunya, de cara a l'any que ve, què tenim? Clar, pensin que quan en aquest paper que ens diuen les prioritats, ens diuen: «Formular definitivament el programa específic de biblioteques integrat en el PUOSC fent el seguiment de l'execució de les obres i la seva adequació al Mapa i tramitant els pagaments corresponents», a més d'informatització de les biblioteques, etcètera. Aquest és un tema important, també. Recordo que, quan en el Congrés de Cultura Catalana, les primeres reunions, abans de la mort del general, resulta que tots els sectors implicats en el món del llibre es reuneixen i deien: «Què es pot fer per incrementar la lectura?», hi havia un punt en què l'acord era total: «Més biblioteques, més biblioteques...» I podia semblar..., ho deien els editors, que deien: «No, als editors els interessa que hi hagi biblioteques, i en tot cas, als professors els interessa que hi hagi biblioteques.» Hi ha zones on les biblioteques, a més a més, estan jugant un paper absolutament indispensable, subsidiari. Perquè, en barris on la possibilitat d'estudiar a casa és molt petita, et diuen: «És que la biblioteca es converteix en sala d'estudi.» Benvinguda sala d'estudi! Benvinguda sala d'estudi. En tot cas, fas servir de sala d'estudi un espai en què podràs consultar llibres i en el qual sabràs que després, quan t'arribi l'edat de la jubilació, podràs anar els matins a poquet a poquet a passar els matins d'una manera –diguem-ne– més saludable que no pas si et quedes al bar.

Problemàtica de joventut. Com que n'hem parlat, com que va haver-hi la compareixença del Consell Nacional de la Joventut, diria que el que vam dir, més o menys ho vam dir ja en aquells moments. Ara, de tota manera, també voldria –i perquè vegi, senyor conseller, que sóc un dels seus lectors més apassionats–, també en aquest cas llegeixo un text de l'honorable Joan Maria Pujals i Vallvé quan, en compliment de la Moció 90/V del Parlament de Catalunya, aprovada en aquest Ple, sobre política de joventut, ens diu una sèrie de coses que jo, sincerament, no he trobat del tot reflectides en aquest pressupost. Em sembla molt bé que es digui que «el Govern de la Generalitat ha afavorit sempre els processos d'emancipació juvenil, tot incorporant en els successius plans interdepartamentals de joventut que fins ara han estat aplicats diverses mesures adreçades a aquesta finalitat, fonamentalment tendents a facilitar l'accés al treball i a l'habitatge»; quan se'n parla també del canvi que s'està fent –es diu exactament– «l'optimització del funcionament de l'empresa pública Turisme Juvenil de Catalunya», i es diu que això s'està portant a terme. Ho diu aquí –i, amb molt de gust, senyor Rull li passaré el paper, si el vol.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Em sembla interessant, quan es parla de l'ocupació, i en dir: «tenir la nostra preocupació per les persones amb discapacitat física, psíquica...», recordo que, en aquest cas concret, el text ens diu que «hi ha una reserva del 3% de l'oferta pública d'ocupació a les administracions per a les persones amb discapacitats. I hem acordat adjudicar...». Dic això perquè l'altre dia, defensant una qüestió relacionada amb el sector públic, l'Administració pública en el Departament de Presidència, vaig explicar que en aquests moments és d'un 1,2%, les places per a persones discapacitades que té en aquest moment treballant el Govern de la Generalitat a través dels seus diferents departaments. Per tant, em sembla molt bé que sigui el conseller de Cultura, esports i joventut el que ens recordi que s'ha d'arribar al 3%. Ho vam dir nosaltres l'altre dia –vam dir el 2%; no vaig gosar dir el 3%–, però en tot cas aquí el Govern ens demana, i com que el Govern és col·legiat i solidari, vol dir que la voluntat del Govern és que s'hi arribi. Però que hi hagi mesures que indiquin en el pressupost i que s'indiqui a través dels decrets que s'hi arriba i que s'hi vol arribar, no solament al Departament de Cultura, sinó –ho repeteixo– a tots els departaments del Govern de la Generalitat.

Finalment, només una nota sobre el tema d'esports. A veure, hi ha una partida de 253 milions per a «Jocs esportius escolars»; això ha fet que la partida que hi havia per a corporacions locals hagi passat a ser també de 1.000 pessetes. S'entén que qui gestiona el tema dels jocs escolars és l'entitat que també va comparèixer a la Comissió de Cultura. Diguem, res a dir en aquest punt. Sí a dir, en canvi, amb la insuficiència encara, malgrat l'increment, de la partida de 387 milions per a «Instal·lacions esportives d'acord amb les corporacions locals». Amb compte, perquè aquí resulta que hi ha molta obra aturada en el cas concret de l'àmbit d'influència de la Diputació de Barcelona, perquè resulta que hi ha, de les tres potes per fer aquestes instal·lacions esportives, resulta que una de les tres potes està coberta, i la segona també; i per part de l'Ajuntament, per part de la Diputació, s'ha cobert; i no s'ha cobert, en canvi, per part de la Generalitat, la qual cosa fa o que els ajuntaments hagin hagut d'avançar la quantitat esperant que els arribarà, amb tots els problemes que els suposa també de finançament local, o que senzillament hi hagi moltes obres en aquests moments aturades.

És clar, quan després diem que la Secretaria General de l'Esport desenvolupa una política encaminada a la promoció de l'activitat física i l'esport, etcètera, fomentant l'exercici del dret de tot ciutadà a desenvolupar-se integralment mitjançant el lliure accés a una formació física i a la pràctica de l'esport, gran declaració, declaració encíclica a favor de l'esport, però que, si després no compta amb aquest suport de les instal·lacions locals, malament rai. Per tant, aquesta partida és una partida interessant, sí, però és una partida del tot insuficient.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per defensar l'esmena a la totalitat al Departament de Cultura, presentada pel Grup

6894

Mixt, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Des de l'escó, per anunciar que les donem per defensades.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Un torn en contra?

El Sr. Bosch i Garcia

Senyor president, per anunciar que donem per defensades la part que fa referència al Partit per la Independència, i la senyora Maria Olivares, d'Els Verds, defensarà la seva part.

El vicepresident segon

Té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Olivares.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputades, torno a posar-me davant d'aquesta cambra, ara per fer la defensa de la nostra esmena a la totalitat del Departament de Cultura i les que fan referència a la Institució de les Lletres Catalanes, a l'Organització de l'Espectacle i Festes i al Teatre Nacional de Catalunya.

Primer de tot, assenyalar que, tot i l'aparent increment del pressupost global, dels 28.649 milions de pessetes de l'any 98 als 30.792 milions de pessetes per a aquest any, el pressupost de Cultura continua representant pels voltants de l'1,6% del pressupost global de la Generalitat. La mateixa importància relativa dels darrers anys. Un exemple més del que anem dient per a tots els departaments: tendència al canvi igual a zero. I per tant, pressupostos continuats. Aquesta tendència al canvi igual a zero es reflecteix en les prioritats del Departament. Comparant els pressupostos dels organismes autònoms administratius s'aprecia, sense massa dificultat, que estan congelats en relació amb l'any 98. Un altre element demostra el continuisme dels pressupostos d'enguany.

Analitzem les direccions generals i les diferents partides que palesen les seves prioritats. Pel que fa a la potenciació dels aspectes més clàssics de la cultura, tal com la conservació de quelcom tan nostre com és el patrimoni cultural, podem observar que la inversió és minsa i, quan aquesta té lloc, no està territorialitzada. Està centrada prop de la capital, centrada en la demarcació de Barcelona, principalment. A un altre dels aspectes clàssics de la cultura, la política de biblioteques i arxius, detectem un augment de la inversió a la Biblioteca de Catalunya, però, pel que fa a la xarxa de biblioteques locals, les que depenen dels ajuntaments i estan repartides per tot el territori, no hi podem pas Els Verds estar d'acord, perquè és poca cosa la que s'hi destina. Una política cultural centralitzada, d'escàs su-

port als ens locals i dirigida prioritàriament a grans infraestructures, a obres faraòniques.

Per últim, fer esment que a l'entorn de la cultura –diaguem-ne– més moderna, més actual, la que està relacionada amb els aspectes més lúdics –és a dir, el teatre, la música, la dansa, la producció cinematogràfica–, és a dir, la part de la cultura que ha creat més ocupació a la Unió Europea en els darrers deu anys, doncs, tampoc es dedueix dels pressupostos del Departament de Cultura que aposti decididament per potenciar aquesta línia. És cert que s'aprecia alguna partida que pot interpretar-se de promoció en aquest sector, com aquella que fa referència al contracte amb TV3 per al foment de la filmografia privada. Però, clar, això no deixa de ser un fet aïllat en un mitjà determinat. No és una aposta global de suport a la indústria relacionada amb la cultura viva.

En resum, no hem sabut esbrinar quina és la política cultural del Govern a partir de l'anàlisi dels pressupostos presentats. El que hem deduït és que no hi podem estar d'acord, en primer lloc, per la prioritització de la despesa cap a projectes privats de gran envergadura i centrats a Barcelona –Teatre Nacional, Liceu, Palau de la Música, MACBA, Auditori–, en detriment de la territorialització i el suport als ens locals i a la cultura popular de l'àmbit local. I segon, no hi estem d'acord per la manca d'interès en la conservació del patrimoni i de suport decidit a la indústria cultural; tot a la inversa del que, precisament, prioritzem Els Verds.

Tinguem en compte, senyors i senyores diputades, que qui perd els orígens perd la identitat.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Per a un torn en contra, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Salvatella.

El Sr. Salvatella i Suñer

Gràcies, senyor president. Em referiré, en concret, a les esmenes 74, 75, 76 i 77, que ho són a la totalitat del Departament. La diputada Vinyet Panyella farà, després, el torn en contra de les esmenes que es refereixen al organismes autònoms, i el diputat Josep Rull, a les dels temes de joventut i esports.

El pressupost del Departament de Cultura per al 1999, com ja s'ha dit i com saben les senyores i els senyors diputats, té un volum total de 30.792 milions i experimenta un creixement de 2.143 milions respecte al de l'any present. És a dir, un augment d'un 7,48% només equiparable, en els darrers temps, pel de 1993, any d'olímpiques inversions.

Respecte al pressupost de 1996, el que avui es presenta creix d'uns 1.000 milions de pessetes. I aquest increment –n'ha parlat el diputat senyor Dalmau i l'ha posat en contrast amb el total del pressupost de la Generalitat, ha anunciat que havia baixat– realment ha passat d'un 1,62 a un 1,61, o sigui una oscil·lació mínima. Aquesta xifra global ve a marcar una inflexió a l'alça després d'uns anys –massa anys ens sembla– de decrements repetits. Concretament, podem esmentar un des-

cens de l'1,49%, el 1997, i un altre del 2,38%, el 1998. Sempre hem anat justos, més aviat, ja ho saben, i les coses quan van malament sempre són susceptibles d'empitjorar. Recordem, potser, allò de la *Divina Comèdia*: l'«*avara povertà de Catalogna*».

Hi ha, sembla, en aquests moments més diners, benvinguts siguin; sembla que alguna cosa ha canviat, doncs; més o menys el 48% d'aquest pressupost de Cultura es reserva per a subvencions d'activitat i per a entitats autònomes, consorcis i empreses públiques. D'aquesta quantitat, un 17% està destinat exclusivament a ajuts i subvencions especialment en els àmbits de promoció cultural i esportiva, política lingüística i patrimoni. Això suposa, com és obvi, mantenir el suport, que considerem bàsic, de la societat civil com a motor i protagonista de l'activitat cultural del país. És allò que ha dit abans amb un rodolí, potser improvisat, el senyor Benach: un país normal que comença per baix i acaba per dalt.

Atenent l'organigrama del Departament, una part important del pressupost va a Secretaria General que, com sabem, inclou la remuneracions de personal. En segon lloc del rànquing apareix Promoció cultural seguida, per aquest ordre, per patrimoni, esports, política lingüística i joventut.

El senyor Riera s'ha queixat de les dotacions als serveis territorials. Bé, no he pogut comprovar-ho exactament, però em fa l'efecte que la seva lectura del pressupost és relativa i parcial, penso, perquè, evidentment, amb 5 milions no n'hi ha ni per pagar el paper de l'oficina. I, realment, els serveis territorials reben altres tipus d'assignacions per altres partides.

Senyores diputades i senyors diputats, l'any passat, des d'aquesta mateixa tribuna, vaig demanar metafòricament l'auxili de les bruixes de Llers, que és el poble del meu pare, per tal d'aturar la baixada irrefrenable i progressiva del pressupost de Cultura. Sembla que l'aquellarre va funcionar, poc o molt; acostumats com estàvem a aquelles penúries, la visió dels números d'enguany ens ha deixat sorpresos, amb ulls gairebé de mussol nocturn, com deia Le Pen que mirava Jospin –Mercedes Abad *dixit*. No és més que un 7,5%, pam més pam menys, però, això ja ho sabem, no és pas la panacea de tots els mals, però sí que ens encén aquella esperança, aquella petita llumeta de confiança i d'il·lusió tan necessàries per sobreviure en aquest món malgrat l'artrosi i els ulls de poll. Situació actual, doncs, per al Departament, jo diria, d'optimisme moderat, modulats i ponderats.

Quant a la Direcció General de Promoció Cultural, el seu pressupost representa més o menys el 25% del total del departament amb un augment del 14% i marca, com s'ha dit abans, unes prioritats clares en els àmbits de teatre, publicacions i cinema, amb creixements percentuals aproximats d'un 22, d'un 20 i un 18%, respectivament.

Jo diria que, finalment, es poden afrontar nous projectes, nous reptes, noves realitzacions sense deixar de banda les habituals, cosa que no era possible, potser, en exercicis anteriors, que s'havia de despullar un sant per vestir-ne un altre.

El capítol quart creix sensiblement en part degut a les grans infraestructures. En l'àmbit teatral destaca, és clar, la dotació del Teatre Nacional, 1.500 milions, que és un augment motiu en part, com s'ha dit, per la integració del Centre Dramàtic; remarcuem, també, el fet del Liceu i, també, el de l'Auditori que segurament obrirà les portes la propera primavera.

Pel que fa a les publicacions, cal subratllar l'increment de la premsa en català força generalitzat arreu del territori amb un fet singular, que voldria remarcar, que és el de l'edició catalana de *El Periódico*, que tan bona acceptació ha tingut.

En el camp del cinema es pretén reforçar la indústria cinematogràfica catalana: la producció, l'exhibició i la difusió de films, el doblatge d'èxits forans i la producció de sèries de televisió. En aquest sentit, convindria, també, remarcar el conveni que s'ha signat amb TV3 i amb Televisió Espanyola, conveni que, a la pràctica, triplica el pressupost per aquests conceptes. Aquesta era una aspiració generalitzada, la de l'àmbit dels audiovisuals i del cinema, demanada des de fa temps, la qual cosa ens confirma aquell vell refrany que amb paciència es guanya el cel.

En Política Lingüística el pressupost augmenta aproximadament d'un 10%. El Consorci de Normalització Lingüística, en el seu capítol de personal, i el Termcat representen un 77% del pressupost de la Direcció General que dedica, a la seva vegada, el 90% del total al capítol quart.

Per a l'any vinent es manté com a objectiu principal el fet d'impulsar l'aplicació de la Llei de política lingüística que ha d'assumir el seguiment i, també, l'ampliació dels convenis amb grans empreses i organitzacions dels quals se n'han signat ja una vintena, i que tots els senyors diputats i senyores diputades coneixen.

Cal destacar com a projectes nous, també, l'organització, conjuntament amb el Govern del Quebec, del Congrés Internacional sobre Polítiques Lingüístiques Comparades, i els treballs d'elaboració del nomenclàtor oficial de Catalunya que donarà compliment a una resolució d'aquest Parlament.

Patrimoni Cultural, per la seva part, presenta un pressupost sensiblement semblant a l'anterior com ha remarcat la senyora Olivares, amb un discret increment d'un 2%. A grans trets destacaríem les inversions del Museu Episcopal de Vic, amb un global de 1.400 milions repartits en dues anualitats, i, també, les del Museu Diocesà de Lleida i la Casa - Museu Pau Casals del Vendrell, amb 100 i 65 milions cadascun. Decreix, en canvi, la inversió del Museu d'Art de Catalunya.

Entre les prioritats de la Direcció General cal destacar els arxius comarcals; una atenció especial que enguany es veurà reflectida en les poblacions de Berga, Vilafranca, Ripoll i Balaguer.

Així mateix, és remarcable el programa específic de biblioteques, que se n'ha parlat diverses vegades per part dels oradors que m'han precedit –se'n queixaven concretament els senyors Bargalló, Dalmau i Riera. Jo el que els puc dir és que és un programa específic, amb una inversió global de 2.800 milions entre el 1999 i el

6896

2003, amb el finançament de trenta-dues biblioteques de ciutats que superen els deu mil habitants. Programa específic de biblioteques que ha estat ja presentat a la Comissió de Govern Local i que, en aquests moments, segueix els seus tràmits.

Quant al patrimoni arquitectònic i arqueològic, d'altra banda, manté el nivell de passats exercicis.

El senyor Riera s'ha interessat, també, per la llei d'arxius i n'ha fet una mica de broma i jo el que li puc dir és que la llei d'arxius està llesta, que està en aquest moments a Serveis Jurídics i que, evidentment, com vostè i jo sabem, doncs, el calendari electoral no depèn d'això sinó d'altres coses.

Finalment, el Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional veu incrementat els seu pressupost d'un 15%, encara que el creixement més acusat és el capítol 2 i, en canvi, es constata una baixa en el 4. Destaquem, no obstant, l'aportació del conveni amb les caixes d'estalvis, 400 milions de pessetes a sumar a aquest pressupost. Amb tota seguretat es podran estendre enguany els ajuts a les entitats i les iniciatives pròpies del Centre, encara que quedin per resoldre, de vegades, altres aspectes pendents. Senyores diputades, senyors diputats, evidentment, com vostès poden suposar, votarem en contra d'aquestes esmenes.

Quan s'acosten aquests dies, dies propers al solstici fred, en aquesta casa és costum parlar de pressupostos, una realitat íntimament lligada al supòsit de l'existència d'això que anomenem un any. Suposem, doncs, que l'any existeix. Qui s'atreveria a negar-ho, això? Un escriptor, Sánchez Ferlosio, en parlava, d'això, i deia: «Totes les religions ens ho demostren, que perquè quelcom existeixi n'hi ha prou que ho creguin milions de persones.» De vegades menys, si són prou fanàtiques. La majoria de vostès, els diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, han criticat amb més o menys passió, amb més o menys duresa aquest pressupost. És la seva obligació –ho suposo– i, en algun cas, potser, la seva devoció. De tota manera, això sempre és relatiu. Ens queixem sovint de la nostra sabata sense pensar que pot ser que el peu estigui mal fet. Jo no sé si vostès saben el que jo sé, però tots sabem, és clar, el que pensen els altres a partir de les exposicions que aquí s'han fet. Però sabem, també, que el que puguem dir, vostès i jo, aquí avui no mourà, crec, ni un mil·límetre la decisió presa pels grups *avant la lettre* de votar en un o altre sentit.

Al final, evidentment, no compten gaire les nostres habilitats oratòries ni la solidesa de les nostres argumentacions. Tot és una qüestió de matemàtica elemental. És allò tan sabut de: *vinieron los sarracenos y nos molieron a palos. Que Dios ayude a los buenos cuando son más que los malos.*

Cal fer, malgrat tot –diu el mateix del revés que del dret, sí–, l'exercici cada final d'any, aquest exercici que fem avui d'hores i hores de monòlegs, monòlegs tirant a autistes. Bé, com cantava el conegut poeta de Xàtiva: «Soliloqui solipsista per a veu sola solista i acompanyament subtil.» (*Rialles.*)

Tal vegada, per acabar, potser, fóra d'interès recordar, una vegada més, Néstor Luján quan deia: «Que parlín

els que tinguin alguna cosa a dir, o bé els que no tinguin res a dir que ho diguin bé.» (*Fortes rialles.*)

Moltes gràcies per la seva atenció, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per continuar el torn en contra, té la paraula la il·lustre diputada senyora Vinyet Panyella.

La Sra. Panyella i Balcells

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el company Salvatella cada any m'ho posa pitjor, és a dir, jo ja no sé com començar aquesta defensa a favor del pressupost del Departament de Cultura i dels organismes autònoms, perquè després d'aquest, ja no diré soliloqui, sinó d'aquest discurs, doncs, francament, em veig absolutament incapaç ja no dic de superar-lo sinó d'arribar als mínims dialèctics que té el senyor Salvatella amb escriu.

Dit això, entraré a comentar aspectes molt més pràctics, molt menys literaris, encara que parlem de lletres i de cultura, que ens afecten en tant que hi ha hagut diverses esmenes a la totalitat, a les Lletres, és a dir a la Institució de les Lletres Catalanes, al Museu Nacional de Ciència i Tècnica i al Museu d'Arqueologia de Catalunya, al Teatre Nacional de Catalunya, a l'Entitat Autònoma d'Organització d'Espectacles i Festes i a la Biblioteca de Catalunya.

Miraré de fer una exposició breu, i poc o molt condensada, comentant en primer lloc que ens congratulem, segurament més que ningú, de l'augment dels pressupostos del Departament de Cultura, i volem remarcar, pel que fa a aquests organismes autònoms, la voluntat expressada pel Departament, i pel seu conseller, i també pels respectius directors d'aquestes institucions, de convertir precisament el que és infraestructura bàsica en estructures de dinamització cultural, no només respecte a l'àmbit físic més immediat on estan ubicades –la major part d'elles a Barcelona, però no totes, no totes–, sinó també a la resta del territori, és a dir a complir, a través d'aquestes infraestructures, d'aquests organismes autònoms, la plena territorialització de la política cultural de la Generalitat arreu del país. Ens sembla que únicament aquest objectiu, si és que fos l'únic, justifica no només l'increment pressupostari, sinó tots els esforços que s'han portat a terme fins aquest moment. Per tant, rebutgem, sigui dit de passada, i també de pla, totes les intervencions que han posat de manifest com si el Govern de la Generalitat només actués de manera centralitzada. Res més lluny de la veritat i la pràctica i, en aquest cas també, els pressupostos ens ho demostren.

D'altra banda, voldria comentar també que algunes d'aquestes infraestructures –que a mi m'agradaria dir-ne institucions, més que infraestructures: una infraestructura és una cosa, diguéssim, més material, i una institució té un rang molt més actiu, si la comparació s'hi val–..., doncs el que voldria comentar és la conversió progressiva en entitats de ple funcionament dins el sistema cultural de Catalunya. Això enguany ho hem

vist bàsicament en dues d'aquestes institucions ben diferents entre si: d'una banda, el Teatre Nacional de Catalunya, que obté un pressupost de 2.000 milions de pessetes, diner més amunt diner més avall, corresponents al càlcul real de costos sobre programació i sobre tot tipus d'activitats que ha de portar a terme el Teatre Nacional, i també la Biblioteca Nacional de Catalunya, de la qual aquí no se n'ha parlat –se'n parla poc, o no se'n parla gairebé mai, cosa que a mi em sap greu, però potser millor que no se'n parli, segons com–, però el que sí que voldria remarcar és que el final del seu període d'obres, que ha durant uns quatre o cinc anys, marca l'inici de la seva projecció en tant que capçalera del sistema bibliotecari de Catalunya a tots els efectes, amb el consegüent reconeixement pressupostari.

Aquests són els aspectes més importants que volia comentar del pressupost d'enguany. Volia remarcar igualment que, pel que fa als museus, el Museu Nacional de Ciència i Tècnica de Catalunya i el Museu d'Arqueologia de Catalunya, les quantitats que se'ls assigna són, si fa o no fa, les d'anys anteriors, però tendeixen a dues coses: a consolidar un pressupost de funcionament –amb el benentès que dèiem ahir: que no s'ha de demonitzar mai de la vida ni el capítol primer ni el capítol segon, perquè són els exponents de l'eficàcia del funcionament de les institucions– i, a més a més, la seva voluntat i la seva vocació d'actuació territorial, tant en un cas com l'altre. En el cas del Museu d'Arqueologia de Catalunya, òbviament, pel que fa al lloc d'Empúries, al Museu d'Olèrdola i a uns quants més, i pel que fa al Museu de la Ciència i de la Tècnica, a les seves pròpiament seccions, en tant que museu nacional, que són les del Museu Comarcal de l'Anoia, el Molí Paperer de Capellades i el Museu del Suro de Palafrugell, i a més a més el Museu de la Tècnica de Manresa. I voldria comentar també, respecte a aquesta territorialització del sistema museístic de Catalunya, que el manteniment d'aquestes seccions de museus nacionals ve no únicament pel que fa al capítol quart, sinó també pel que fa a transferències a les corporacions locals, en tant que sovint estan vinculades també a bona part d'aquestes institucions museístiques.

Veig que el senyor president m'avisa que em queda poc temps, i voldria fer encara un parell de comentaris. El primer sobre la Institució de les Lletres Catalanes. És cert que hi ha hagut un decreixement –no negarem l'evidència–, però és un decreixement motivat per la decisió presa per la institució, pel seu director, el senyor Francesc Parcerisas, i també per la Junta de Govern –de la qual voldria recordar que formen part les diverses associacions d'escriptors d'aquest país–, de deixar de banda..., de no portar a terme alguna campanya que havien fet, o algunes campanyes que s'havien realitzat durant aquesta passada edició pressupostària, perquè, doncs, els costos, o potser les circumstàncies, o potser l'orientació, no aconsellaven de continuar-ho, incrementant altres tipus d'activitats molt més amatents a la realitat literària emergent, que és molt diferent, ja, de la fa deu o quinze anys, i sobretot atenent a les que en podríem dir noves professions de la creació literària –em refereixo a temes de guionatge, bàsicament, tallers literaris, etcètera, etcètera, etcètera.

Bé, i per concloure aquesta defensa dels pressupostos del Departament de Cultura pel que fa a organismes autònoms, voldria comentar una qüestió... És a dir, defujo la temptació d'entrar en comentaris d'alguns dels diputats que m'han precedit en la paraula. Per exemple, el senyor Bargalló, amb el tema de les orientacions dels blocs culturals en clàssics i moderns: ha sigut una divisió interessant, però m'hauria agradat poder-la comentar una mica més enllà. La faraonització de les infraestructures? Home, vull dir, si vostè troba que la Biblioteca de Catalunya és faraònica, no ho sé; és a dir, a mi em sembla que és esplèndida, no diria pas que és faraònica, diguéssim, no? (*Veus de fons.*) Com que ha dit «infraestructures», jo m'he agafat a això.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I, pel que fa al senyor Antoni Dalmau, bàsicament, és clar –i aquí entro al final de la meua intervenció–, és evident que, en qüestions de cultura, de diners mai no n'hi ha prou. Això, ho hem dit cada any i ho repetiríem fins al final dels nostres dies, aquí i en qualsevol parlament. Ara, pel que fa a Catalunya, sí que hi ha un tema que ens sembla que és important. Nosaltres reclamem un pacte fiscal, i ho hem fet i ho seguirem fent amb tota la convicció i amb tota la contundència; pacte fiscal, també, per una cultura sostenible, i perquè ens permeti portar a terme tota l'atenció a tots els aspectes de política cultural que un país com el nostre mereix. I espero que quan arribem a la formulació definitiva d'aquest pacte fiscal, tots vostès, que han reclamat tots més recursos per la cultura, també estiguin al nostre costat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per continuar la intervenció del Grup, té la paraula el diputat senyor Josep Rull, per un temps màxim de sis minuts.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, intentaré fer el prodigi de defensar en sis minuts de temps allò que fa referència a les polítiques d'esports i de joventut.

D'esports, tres pinzellades molt, molt ràpides. La primera, una cosa que no s'ha dit: subratllar que els pressupostos d'enguany preveuen, a través del crèdit que ja s'ha esmentat, amb l'Institut Català de Finances, la liquidació de la convocatòria de l'any 1994, sense que això hipotequi els pressupostos del futur. Es tracta d'una operació que no significa cap mena d'endeutament per als municipis i els ens locals i està projectada en el futur de tal manera que això no tingui aquest impacte negatiu en els pressupostos del futur.

Jo em sembla que en els pressupostos, especialment els d'esports, home, és evident que s'han fet moltíssimes coses, i és evident que la inversió per obres que s'ha de fer de cara al futur no és la mateixa que la que s'havia de fer fa cinc anys o fa deu anys. Per tant, és lògic que

existeixi una variació quant als capítols, i especialment els capítols que fan referència a la inversió directa.

Senzillament, un apunt que s'ha comentat, que és el que fa referència a les seleccions, no? El senyor Terradellas, quan ha dit que aquests pressupostos, i el plantejament del Grup de la majoria, responia a interessos partidistes, no voldríem pensar, no voldríem pensar, que es referia justament al tema de les seleccions nacionals esportives. Ens sembla que és una opció clara de país, a la qual la majoria de grups d'aquesta cambra hi estan donant un suport molt clar i molt explícit.

El senyor Benach plantejava els seus dubtes sobre si aquests pressupostos realment reflectien aquesta voluntat política, clara, de crear les seleccions esportives. Home, hi ha un ajut molt clar al que són les federacions, ajuts a tecnificació, al pla de finançament específic... I per altra banda, també, una reflexió que hem de fer i que ens mena a un cert optimisme, no? De dir: per a aquella gent que té dubtes sobre si es perjudicarà o no es perjudicarà els esportistes, tinguem-ho molt clar: de cinquanta-set federacions que en aquests moments existeixen a Catalunya, les federacions estatals només els atorguen 244 milions de pessetes, i per altra banda el pla ADO, que estableix les beques per als esportistes catalans, estem parlant de cent esportistes i, per tant, d'un pressupost de 300 milions de pessetes, que em fa l'efecte, i ens fa l'efecte al nostre Grup, que pot ser perfectament assumible pels pressupostos de futur de la Generalitat de Catalunya, sempre que, tal com està previst –i sembla que anirà així–, en aquesta mateixa legislatura o en la futura s'aprovarà la nova Llei de l'esport, que ens permetrà de poder gaudir de seleccions nacionals esportives.

I entro en el terreny de la joventut, i tornem a explicar exactament el mateix, sobre la interdepartamental. Home, l'aposta és molt clara sobre les polítiques globals, però em sembla que l'important és més el que es fa i la voluntat política que no pas l'adscripció concreta a un departament o altre. Això és el *delenda est Carthago* permanent que es fa des dels grups de l'oposició, i que nosaltres ens veiem obligats també a plantejar-ho així: l'important és allò que es fa i la voluntat política.

I a mi, en aquests pressupostos d'enguany, de joventut, home, hi ha una certa comoditat a l'hora de defensar-los. Hi ha hagut un element que ningú tampoc no l'ha esmentat: hi ha hagut un increment molt important en els ajuts per a les activitats juvenils, que es passa de 282 milions a 375, i, per altra banda, una eterna reivindicació de les entitats juvenils, que són les inversions per obres, es passa de 40 a 80 milions. Comptant tot això, i comptant també el pressupost del Consell Nacional de la Joventut, estem parlant que el 43% del pressupost de..., estrictament de la Secretaria General de Joventut d'enguany va adreçat al moviment associatiu, al teixit social, i em sembla que reflecteix també la voluntat del Govern de Catalunya de subratllar el principi de subsidiarietat.

Una segona idea... El diputat Bustos ha parlat del poc diàleg que hi ha amb el món local: home, també hi ha una partida concreta de 50 milions de pessetes per im-

plementar els plans de dinamització comarcal. Vostè ha fet una reflexió força interessant, i ha parlat que el nostre model no és el model que li agrada. Quin és el seu model? És el de l'Ajuntament de Barcelona? És el de la Diputació de Barcelona? Aquest és un model que és renovador? És un model que ha donat uns resultats sensiblement diferents als que ha donat el de la Secretaria General de Joventut? Permetin-me, en qualsevol cas, que ho qüestionï, que ho dubti.

També s'ha posat sobre la taula la idea de saber com són els joves catalans. Home, durant aquest exercici pressupostari que ara cloem s'ha impulsat l'Observatori Català de la Joventut, s'ha exhaurit el projecte Fòrum Jove Segle XXI, i també s'ha acabat aquesta enquesta sociològica que ens permet de poder fer aquesta tasca d'anticipació de futur. És lògic, doncs, que baixin els pressupostos d'enguany en aquesta matèria i que els haguem pogut compensar en tot allò que fa referència a ajuts a entitats juvenils.

I acabo amb el tema de Tujuca. Home, de capítol 4, l'any 96, 345 milions de pessetes; l'any 97, 245; l'any 98, 200, i enguany, 140 milions de pessetes, i amb l'objectiu que en un termini no superior a dos, tres anys hi pugui haver un equilibri en les despeses d'explotació. Per què enguany s'han incrementat lleugerament les partides d'inversió? Home, perquè és un patrimoni que, evidentment, s'ha de conservar. El compromís l'hem pres en diverses ocasions, i el senyor Ignasi Riera ha fet referència a la moció subsegüent. Aquest és el compromís, i em sembla que pressupostàriament queda molt clar que anem amb aquesta intenció de complir-lo.

En qualsevol cas, ens podem felicitar en el sentit que hi ha hagut un increment en matèria de joventut superior al del conjunt del Departament de Cultura, d'un 10%, i que no queda acabat aquí, sinó que és joventut tot allò que fa referència a la majoria de departaments del Govern: habitatge, ocupació, sanitat...

Moltíssimes gràcies, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Escartín.

El Sr. Escartín i Sánchez

Gràcies, senyor president. Un any més –i desitjo que sigui per a tots no l'últim, tant per al conseller com per a mi mateix, encara que no pressuposo la posició que ocupem– he de definir-me en els pressupostos a la totalitat i als organismes autònoms que s'han presentat, les esmenes a la totalitat. Jo diria que és curiós que en un camp, com és el de la cultura a Catalunya, en el qual tenim la màxima capacitat d'autogovern, i a la vegada, sent la cultura el que més uneix el gènere humà, doncs, sigui una mica un camp d'Agramante, no?, i hi hagin uns enfrontaments, francament, bastant..., en fi, frontals o visceral. Crec que hauríem d'anar a zones de consens, i no és que ara recordi el benemèrit senyor Rigol, però per aquí seria un bon camí.

Quant a macroxifres, podem dir que hem millorat, eh?

S'ha millorat una miqueta, s'ha dit aquí que en tenim més, en fi, s'ha passat de la disminució a l'augment del pressupost. Amb mi tinc un cert ball de xifres, perquè ha dit el senyor Salvatella: «Tenim un 7,5...», vaja, pràcticament un 7,5 d'augment. El que ja no sé és si és per sobre de la mitjana de tots els pressupostos o per sota. Segons el senyor Dalmau, és per sota, i vaja, jo tenia unes altres xifres que era una mica per sobre. Però, vaja, hem augmentat, hem augmentat. I ara bé, el que no s'ha dit és que hi havien hagut dos anys de disminució, que em surt un 3,88% de disminució, i tenint en compte aquest augment del 7,5, de fet, l'augment és un 5,6% d'augment. Bé, hem recuperat el que s'havia perdut i s'ha augmentat. En això hem d'aplaudir. També –diguem-ne– lloem que hi ha un augment de les transferències corrents i de capital, 1.800 milions en augment respecte al 98. En canvi, trobem criticable l'augment de la despesa corrent, que ha passat del 9,5%: de 3.026 milions a 3.315. I quant la inversió, hi ha hagut una disminució de 2.300 milions a 2.181. Bé, aquí podem dir que n'hi ha una de freda i una de calenta.

Però on ja, potser, el nostre –diguem-ne, en fi– dissenyament o discrepància és més gran és el que diríem les microxifres. I per què? Pel que –diguem-ne– són les cues, els serrells de la Llei de política lingüística. Ja veieu que el Partit Popular té dues lleis en què discrepa de tota aquest honorable cambra, que són la LOGSE i la Llei de política lingüística, i aquí ens hi trobarem sempre. Indubtablement, es fa, un cop més, de la llengua l'eix de la política del Departament, jo diria, con fonent un departament encarregat de fomentar la creació cultural, con fonent el contingut amb el continent i el missatge amb el vehicle. Però, bé, jo ho definiria com deia un titular de premsa: «Pujals dona més diners al foment del català que a les biblioteques.» En efecte, de 2.400 milions, 610 milions, s'han donat 2.210 a biblioteques i 2.302 a música, 2.543..., no, perdó: les biblioteques en rebran 2.210, el teatre 2.352, la música 2.543 i el cinema 981. Bé, esperem que els decrets miraculosos faran que el cinema català proliferi, perquè el que és les quantitats no van per aquest camí.

Quant al Teatre Nacional de Catalunya, passa allò de Churchill i el Tractat de Munic, no? Va dir: «Ara tenim el deshonor, però hem evitat la guerra. Després tindrem...» Ell va dir: «No, ara tenim el deshonor i després tindrem la guerra.» Vam tenir una polèmica amb el director, però semblava que guanyàvem estalviant més diners amb la destitució del director; i ara tenim la polèmica, que ja la tenim, i a sobre, doncs, més diners per a l'actual director. Potser si al senyor Flotats se li haguessin donat aquestes condicions s'hauria estat quiet i ara no hauríem de demanar pactes fiscals, com va dient la senyora Panyella. Perquè aquí cada pífia que es fa resulta que és augment de pressupost. Bé, doncs, potser, el pacte fiscal estaria més tranquil.

Aleshores, ens trobem que aplaudim, això sí, la reconstrucció del Liceu; veritablement, l'augment que s'ha fet a l'Auditori; com s'ha dit, la Biblioteca de Catalunya, que, gràcies a Déu, ja s'ha acabat. Doncs, tot això és una qüestió que no considerem que sigui faraònica, és una cosa que feia falta i només crec que pot ajudar que

la Generalitat sigui puntual amb els pagaments. Ho dic pel tema del Liceu, que pugui ser puntual en les seves –diguem-ne– aportacions, tal com ho fa el Ministeri de Cultura, i crec que això anirà bé si anem per aquest camí.

Aleshores, quant a la destinació de concessió d'ajudes i subvencions també està bé, ha augmentat 800 milions de pessetes. I en realitat podem dir que també tenint en compte una futura negociació d'unes esmenes amb el conseller i tenint en compte que les ofertes de l'oposició, aquí exposades, doncs, tampoc acaben de fer compensar aquesta política que aquí –podem dir– no recolzem, però tampoc recolzem l'altra, en aquest sentit, anunciem que ens oposarem a les esmenes a la totalitat.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, procedirem a la votació de les esmenes a la totalitat del Departament de Cultura. Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes a la totalitat del Departament de Cultura han sigut refusades per 40 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Prego un moment d'atenció a les senyores diputades i als senyors diputats. Abans de suspendre la sessió, vull advertir a les senyores diputades i senyors diputats que reprendrem la sessió aquesta tarda a les tres de la tarda, però també vull advertir-los que no procedirem a fer cap votació fins a les cinc de la tarda.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i nou minuts i es reprèn a les tres de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pels lletrats Sr. Sol i Ordís i Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen els consellers de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Benestar Social.

(En absència del president, dirigeix el debat el vicepresident primer.)

El vicepresident primer

Es reprèn la sessió.

Passem ara a debatre les esmenes a la totalitat presentades al Departament de Sanitat i Seguretat Social i als organismes que en depenen. La primera esmena, o conjunt d'esmenes, està presentada pel Grup Socialista: té la paraula la diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyors diputats i senyores diputades, les esmenes del

6900

Grup Socialista al paquet de Sanitat són les esmenes al que per nosaltres és l'últim pressupost d'aquest Govern, i per nosaltres no fa front als grans reptes de la sanitat pública catalana.

Tot i que el creixement del pressupost del 99 respecte del pressupost inicial del 98 és de 8,4%, en realitat el creixement respecte a la previsió de tancament que fa el Govern mateix és del 6,9%. Xifra que segur que quedarà encara més rebaixada quan es sàpiga l'import de les factures que quedaran al calaix a final d'aquest any, igual com hi han quedat altres anys: l'any 1997, sense anar més lluny, en van quedar per un import de 118.000 milions de pessetes.

Al pressupost de 1999 s'observa, igual com en pressupostos d'anys anteriors, un increment important de la despesa corrent –despesa de personal, de concerts, farmàcia, interessos, etcètera–, en detriment de la despesa d'inversió. La despesa corrent, si comparem el pressupost del 99 respecte al pressupost inicial del 1998, incrementa un 8,9%, si ho comparem amb el pressupost inicial, i, si ho comparem amb la previsió de tancament, un 6,4%. En les despeses d'inversió, en canvi –després ja m'hi estendré més–, hi ha un decrement, disminueixen en un 13,27%. En total, com deia, el pressupost de 1999 té un increment real del 6,9%, on tenen més pes cada vegada les despeses corrents.

El pressupost de 1999 té per nosaltres una gran manca, i és que no contempla un pla de sanejament del dèficit. Per primera vegada s'inclou en els pressupostos de Sanitat una aportació de recursos propis de la Generalitat, de 15.000 milions de pessetes; aquesta quantitat apaivagarà el dèficit anual del proper 1999, però en cap cas es podrà destinar a rebaixar el dèficit acumulat, que a finals de 1997 era de 288.000 milions de pessetes i al qual caldrà sumar el dèficit produït l'any 1998, que tot apunta que serà important. Tampoc es preveu cap solució al dèficit acumulat pel sector concertat, que a finals de 1997 era de 106.000 milions de pessetes.

El Grup Socialista proposa l'aprovació d'un pla de sanejament del dèficit acumulat de la sanitat a Catalunya que englobi també els dèficits dels hospitals concertats. Creiem que és necessari afrontar aquest tema. Es tracta de finançar, en un període de deu a quinze anys, un dèficit de 400.000 milions de pessetes, amb mesures d'estalvi en despesa farmacèutica, amb la racionalització de molts concerts extrahospitalaris, amb la rendibilització dels dispositius dels hospitals públics, amb l'aplicació de la reforma de l'atenció primària a tot Catalunya, que es demostra més eficient a la llarga, i amb programes per a la supressió de les actuals duplicats en la despesa.

Hem observat també que als pressupostos de 1999 s'incrementa la partida d'interessos en un 10,8% respecte de 1998. En un context general de baixada important dels tipus d'interès, un increment tan elevat d'aquesta partida només pot significar que hi ha un increment important del deute financer, cosa que confirma que la pilota a Sanitat és cada vegada més gran i que són necessaris més crèdits a curt termini per suportar-la. Val a dir que l'any 1997 la variació de la partida d'inter-

esos respecte a l'any 96 era d'una disminució del 26% i l'any 98 només era ja d'una disminució del 4,4%; ara, el 99, com deia abans, és d'un increment de la partida en un 10,8%.

Les inversions previstes del pressupost consolidat del Departament de Sanitat, el Servei Català la Salut, l'Institut Català de la Salut, les inversions en equipaments sanitaris de GISA i les de les empreses sanitàries disminueixen globalment en un 13,27% respecte del pressupost inicial de 1998, comptant el capítol 6, d'inversions directes, i el capítol 7, de transferències de capital, que en el cas de Sanitat aquestes inversions són importants, perquè part de la inversió es fa en convenis amb els ajuntaments o amb els hospitals de la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública. Observem, d'altra banda, que moltes de les inversions que es pressuposten per a l'any 1999 no corresponen a obra nova, sinó a obres que ja estan fetes o gairebé fetes. També a Sanitat, com a altres departaments, el nivell de l'execució previst pel que fa a obres pressupostàries el 1998, del pressupost del 98, és només del 62% –aquesta és la previsió que fa el mateix Departament. És a dir, comptant el total de les inversions, el 1998 van haver-hi 15.382 milions de pessetes i el 99 se'n proposen 13.341, és a dir aquest decrement del 13%.

Pel que fa als concerts, en aquest concepte es preveu un increment del 7%, si bé el que són estrictament els concerts hospitalaris només incrementen un 4,5%. Cal destacar que es dupliquen les dotacions per a compensació de despeses farmacèutiques de dispensació ambulatòria –la dispensació que es fa de certs medicaments a través dels hospitals i no de les farmàcies. Caldria conèixer com es resoldran les negociacions del Departament de Sanitat amb el sector concertat. A finals de novembre, que estem ara, no s'han tancat encara els acords en relació amb l'activitat concertada per a l'any 98 amb els hospitals i centres concertats. El conseller de Sanitat ens deia el passat dimecres en una comissió de Política Social aquí en el Parlament, a preguntes del Grup Socialista, que aquest tema s'estava encara negociant. D'altra banda, també, pel que vam deduir de les pròpies paraules del conseller –perquè li preguntàvem que d'on ho treuria, i no hi va haver una resposta clara, en aquest sentit–, sembla ser, per tant, d'altra banda, que tot allò que s'acabi posant de més per apaivagar la insuficient dotació del pressupost de 1998 dels concerts anirà directament a engruixir el dèficit acumulat de la sanitat, donat que no s'ha pres cap altre tipus de mesura d'estalvi, que coneguem.

Segons dades del Departament de Sanitat, gairebé trenta mil catalans i catalanes estaven en llista d'espera a finals de l'any passat: havien de ser operats de cataractes, de varices, de pedres a la bufeta del fel, de l'envà nasal, de les amígdales, d'hèrnies o de pròstata, se'ls havia d'extirpar la matriu o implantar una pròtesi de genoll o de maluc; també hi ha malalts que s'han d'esperar a cirurgia dermatològica, per malalties psiquiàtriques o per proves clíniques. El Govern de la Generalitat només ha reconegut la preocupant situació dels ciutadans i les ciutadanes que pateixen llargues llistes d'espera per ser atesos després de les actuacions parlamentàries del PSC: fins fa poc no volia reconèixer les

Punt 1

l·listes d'espera; ara, que no té cap altre remei, argumenta que ho estan estudiant, però el pressupost de 1999 no contempla cap partida ni fa cap esment especial en la seva memòria d'aquesta problemàtica.

Ara el Govern ha anunciat que farà una gestió centralitzada de les l·listes d'espera –ho va anunciar aquest mateix dilluns–, una gestió centralitzada per evitar les duplicitats de la gent que s'apunta a diversos hospitals i per poder traslladar d'un hospital a l'altre els malalts en espera que no puguin ser atesos perquè un hospital tingui massa l·lista d'espera. Fins ara aquesta estratègia de canviar un malalt d'hospital només es reservava per a aquells casos de ciutadans o ciutadanes que protestaven o per als casos dels recomanats. Sobta que en aquest tema, que provoca tant de malestar en moltes persones, i que a més a més provoca una problemàtica de dos i tres anys d'espera a persones, doncs, que estan..., o en espera d'una operació de cataractes, sobretot, o de pròtesis de genolls i de maluc i, per tant, estan invalidades per fer una vida normal o per gaudir d'una millor qualitat de vida –generalment persones grans–..., el que sobta és que tot el que es digui en aquests moments és que es farà una gestió centralitzada i que aquesta gestió centralitzada no s'hagi fet ja. Sembla lògic que, com a mínim, intentar saber quines són les autèntiques l·listes d'espera que hi ha en els hospitals és una cosa que el Govern de la Generalitat s'havia d'haver plantejat fa molt més temps. Benvingut sigui que es faci ara, però creiem que s'ha tardat molt a prendre una mesura com aquesta.

Nosaltres tenim una alternativa a aquesta mala gestió: hem preparat un pla de xoc, l'hem estudiat, el que en diem un programa especial per reduir les l·listes d'espera per a aquestes intervencions quirúrgiques: per cataractes, per pròtesis de maluc i de genoll, per varices, per hèrnies, per amígdales, per l'envà nasal, per l'extirpació de matriu, per pedres a la bufeta del fel i per pròstata. Aquest pla té un cost que hem calculat en 5.770 milions de pessetes; consisteix en la posada en funcionament de diversos programes quirúrgics a tots els hospitals públics de l'Institut Català de la Salut i de la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública, i es preveu la seva execució en el termini d'un any –l'any 1999. Hem calculat els programes especials que són necessaris a cada regió sanitària; hem calculat a través de les dades que tenim de l·listes d'espera quants programes especials farien falta –cada programa és un programa de quiròfan de sis hores a la setmana; aquest programa pot estar comprès en una sola tarda o un sol matí, o bé en tres hores dues tardes a la setmana, o bé en dues hores tres tardes.

Ja hem vist quants programes fa falta portar a terme d'aquests programes setmanals al cap de l'any per acabar el que serien les l·listes d'espera de l'any 1997, de 31 de desembre, amb un tall de l·listes d'espera, que és l'únic que coneixem.

També demanem aquí, aprofitem la presència aquí –i que agraeixo– del conseller, en una hora tan intempestiva, per demanar que se'ns facilitin les dades que tenim demanades per poder, realment, fer la comparació de quins són els creixements de les l·listes d'espera, per saber, per exemple, una de les coses que tenim dema-

nades, que és quines eren les l·listes d'espera a 30 de juny de 1998, i poder veure quant incrementen les l·listes d'espera en mig any, i veure quina és l'evolució de les l·listes d'espera. Crec que aquest és un tema que, com a representants que som del poble català, tenim dret a saber, i com a representants que som dels ciutadans.

Aquest programa especial, s'ha calculat, com deia, desenvolupar-lo en un any, quaranta-sis setmanes, i resol·dria totes les l·listes d'espera que hi havia per a aquestes patologies –les que tenen demores, aquestes que deia abans– a 31 de desembre de 1997.

És un pla perfectament assumible en els seixanta-vuit hospitals de la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública. Les dades que surten són dades que són perfectament compatibles, pel nombre d'hospitals que hi ha a cada regió sanitària i per les hores d'utilització de quiròfan, especials, que s'haurien de preveure. I en tot cas, com deia, caldria saber quants nous malalts s'incorporen cada any a les l·listes d'espera per poder calcular amb tota aproximació el temps màxim de demora que podríem preveure un cop acabat aquest pla de xoc, l'any que ve. Però és previsible que la reducció fos molt considerable i que, en tot cas, l'any 2000 podria complementar-se per a alguna patologia, que no arribéssim a poder garantir un màxim d'espera de sis mesos per a totes les patologies a Catalunya.

Entrant ja en un altre tema, que seria el de la reforma de l'atenció primària, creiem que aquest pressupost no avança prou en la reforma de l'atenció primària. Catalunya està molt enrere encara en la reforma de l'atenció primària de salut, amb relació a d'altres comunitats autònomes de l'Estat, si bé en els últims anys hem fet una mica d'avançada, però en el Ple del Parlament de data 18 de juny de 1998 es va aprovar per majoria, amb els únics vots en contra del Grup de Convergència i Unió, una moció del Grup Socialista que instava el Govern de la Generalitat a presentar al Parlament un pla de desplegament de la reforma de l'atenció primària. Un pla que havia de preveure, havia de tenir una previsió anual de constitució de les àrees bàsiques de salut pendents, i d'un pla d'execució de les inversions necessàries per acabar la reforma abans del 2003.

Aquest estudi s'havia d'haver presentat el mes passat, perquè el termini era un termini de tres mesos. S'ha exhaurit aquest termini, igual que es van exhaurir tots els terminis que establia la Llei d'ordenació sanitària. I, com a conseqüència, se segueix consolidant un important greuge comparatiu, amb una cobertura molt desigual de l'atenció entre uns i altres ciutadans, els de la primària reformada i els de la primària no reformada.

Fins ara s'actua en funció de necessitats o pressions puntuals de cada municipi. El pla que nosaltres reclamem ha d'establir criteris generalitzats de prioritats en el desplegament de la reforma que permetin als ciutadans que encara no disposen d'una àrea bàsica de salut reformada saber quan la tindran.

Per finalitzar la reforma de l'atenció primària el 2002 entenem que cal fer una inversió els anys 1999, 2000 i 2001, d'un cost aproximat de 20.000 milions de pesse-

6902

tes en centres d'atenció primària, més les despeses d'equipaments, que calculem en uns 5.000 milions.

Al Projecte de pressupost per a 1999, presentat pel Govern, es preveuen inversions en atenció primària per un import de 4.800 milions de pessetes. Per tant, cal complementar la inversió prevista en el pressupost de 1999 amb la quantitat de 3.500 milions de pessetes.

Als pressupostos per a l'any vinent l'increment real de despeses farmacèutiques que es proposa, respecte de 1998, és del 6,2%, un cop fetes les correccions que calen per tenir en compte les factures que s'han deixat al calaix. Aquesta dotació serà del tot insuficient, al nostre entendre, ja que en aquests moments la despesa farmacèutica a Catalunya creix a un ritme del 2%. Serà del tot insuficient si no es prenen les mesures que més endavant diré que creiem que s'han de prendre.

Som la comunitat autònoma, junt amb Galícia, que té uns ritmes de creixement més alts pel que fa a la despesa de medicaments. D'altra banda, el Govern de la Generalitat no està fent res, o està fent molt poc, per evitar aquesta situació de major despesa. Les mesures d'estalvi proposades pel Govern de l'Estat amb el cop de medicament no resulten eficaces en aquest sentit, com ja vàrem anunciar repetidament. La facturació dels col·legis oficials de farmacèutics de Catalunya, de l'any 1997, factures de gener a desembre, amb càrrec al Servei Català de la Salut, van ser de 144.500 milions de pessetes, que corresponen a 92 milions de receptes, segons la resposta del conseller de Sanitat que vam rebre, del dia 27 d'octubre passat, a una pregunta del Grup Socialista que vam fer en aquest Parlament.

La facturació prevista per a l'any 1998 serà d'aproximadament, si tenim en compte aquestes dades, 162.000 milions de pessetes, és a dir, si comptem amb un increment del 12% respecte a l'any anterior, cal tenir en compte que l'increment interanual fins al mes de setembre ja superava aquest 12%.

Per a l'any 1999, si continua aquest ritme de creixement del 12%, la despesa farmacèutica arribarà a la xifra de 181.000 milions de pessetes. El Projecte de pressupost per a 1999 presentat pel Govern preveu una despesa farmacèutica de 171.889 milions de pessetes; un 5% inferior al consum real que a Catalunya cal esperar en despeses de medicaments, si seguim als ritmes de creixement que estem.

Creiem que hi han moltes mesures; unes, utilitzant la influència del Grup de Convergència i Unió en el Govern de l'Estat, i altres que pot prendre directament el mateix Govern de la Generalitat, mesures que cal prendre i que cal impulsar.

És necessari impulsar una política de preus de referència sense limitacions. El Decret del Govern de l'Estat contempla els preus de referència únicament per a aquells medicaments que tinguin el corresponent genèric. Per tant, les possibilitats d'estalvi són molt baixes. Cal introduir una autèntica cultura de preus de referència de manera que, davant de diverses marques amb igual composició, la sanitat pública només es faci càrrec del preu del més barat. Actualment els laboratoris farmacèutics amb una gran capacitat publicitària i que ofereixen preus més cars resulten, de fet, més primats.

Proposem modificar i millorar l'actual sistema de fer arribar als professionals sanitaris la informació que es desprèn de la seva prescripció farmacèutica, de tal manera que es tingui en compte per a cada professional el nombre de pacients i les característiques d'envelliment del seu contingent i de pacients crònics, per tal que la informació no sigui únicament la referida a volum total de prescripció, sinó una veritable informació contrastada i útil de la qual es pugui treure conclusions per a una prescripció racional. Ara estan rebent, els metges de primària, el total de la seva prescripció de l'any 1997, però no es té en compte en cap cas quin nombre de pacients tenen, quin nombre de pacients els correspon, ni quin és el factor d'envelliment dels seus pacients, ni quants pacients crònics tenen, la qual cosa no és lògica i serveix de ben poc a l'hora que el professional pugui intentar implementar mesures d'estalvi.

Cal aconseguir que els pacients rebin els medicaments adequats i les dosis adequades –això ho hem dit moltes vegades–, evitar l'acaparament i controlar el perfil terapèutic de cada usuari, mantenint la necessària confidencialitat pel bé de la seva salut. Això és posar en marxa, però perquè serveixi d'alguna cosa, la tan dita ja targeta sanitària.

Cal coresponsabilitzar els farmacèutics en l'estalvi, fomentar els aspectes professionals, la seva participació en l'educació sanitària de la població, en el seguiment dels tractaments, les interaccions i la coordinació amb els equips d'atenció primària. Creiem que cal canviar l'actual sistema retributiu d'un percentatge fix sobre el preu de venda per un nou sistema que valori les tasques assistencials.

Separar el registre oficial de medicaments del seu finançament; aquesta mesura és bàsica per combatre la constant readaptació de la indústria farmacèutica a les mesures d'estalvi de l'Administració sanitària. Un medicament pot demostrar ser eficaç per ser registrat, però pot no resultar necessari per a la sanitat pública perquè n'hi ha de similars i més barats. També cal procedir a una reavaluació permanent de les especialitzats farmacèutics registrades.

Finalment, implantar mecanismes de control en la promoció i màrqueting dels medicament compatible amb el seu ús racional. Els interessos generals han d'estar per sobre dels interessos comercials, i el Govern de la Generalitat ha de vetllar perquè això sempre sigui així.

Ja, per acabar amb el tema de medicaments, dir que faré referència a un tema que ens sobta, i és que en els pressupostos d'ingressos del Servei Català de la Salut per a l'any 1999 es pressuposta una partida en el concepte del que rep el Servei Català de la Salut pel conveni de Farmaïndústria de 4.094 milions de pessetes, però que és menys de la meitat del que es va pressupostar l'any 1998. Caldria saber si és que aquests 8.490 milions que es van pressupostar l'any 98 no es rebran i només se'n rebran 4.000, o quina és l'explicació que hi ha per a aquest tema. En tot cas, valdria la pena tenir aquesta explicació d'una rebaixa de quasi 4.500 milions en allò que la Generalitat ha de rebre de Farmaïndústria.

Punt 1

Hem donat motius de pes per haver presentat les esmenes a la totalitat del Departament de Sanitat, al Servei Català de la Salut, a l'Institut Català de la Salut i a les empreses sanitàries. Dir només, per anar acabant, que la distribució de les despeses segueix tenint un pes més important, per part del que seria l'atenció especialitzada, que l'atenció primària. L'atenció primària pesa un 46%, mentre que l'atenció especialitzada pesa un 51%. I que del total de despeses, les despeses de farmàcia segueixen incrementant el seu pes en el conjunt del pressupost; en aquests moments és ja del 25%, però que, si ho mirem, en veure quin és el pes de la farmàcia dins de l'atenció primària, és en aquests moments del 53,05%. Això, en comparació amb d'altres pressupostos, va cada vegada en increment.

Em restarien dues coses a comentar, per acabar ja. Una és la disminució considerable de la partida de pròtesis i vehicles per a invàlids, que disminueix en un 20% la consignació de 1998, i no entenem si, a més de pagar aquestes despeses amb molt de retard als afectats, que ho han d'avançar de la seva butxaca, si és que també, en aquests moments, el que vol el Govern de la Generalitat és rebaixar el preu del que paga, el que li retorna a l'usuari o al malalt, per aquest concepte.

Al pressupost del 98 es pressupostaven 2.515 milions de pessetes i, al pressupost del 99, 2.212; una rebaixa, com deia, del 20%.

Cal destacar també que al Projecte de pressupost presentat pel Govern no es preveu cap partida essencial per a la creació d'un pla interdepartamental per a la lluita contra l'anorèxia i la bulímia, i que tampoc se'n parla en cap moment –o almenys no ho hem sabut veure, almenys no se'n parla en els documents que tenim en el Parlament, perquè no sempre són tots els documents que haurien d'haver acompanyant el pressupost–, doncs, no se'n parla ni en la Memòria dels programes i d'activitats, no se'n parla en el que el Govern pensa portar a terme l'any 1999. El president Pujol i el conseller senyor Rius incompleixen, creiem, el seu compromís assumit en el Parlament, i també amb l'Associació Contra l'Anorèxia i la Bulímia de Catalunya, en no posar cap programa especial per aquest concepte i no haver-hi cap partida oberta en aquest sentit. Ja li avanço que el Grup Socialista ha preparat una esmena en aquest sentit per al programa de lluita contra l'anorèxia i la bulímia, que doni suport a aquest pla interdepartamental que el Govern ha de crear, que esperem que tingui el suport de la majoria.

Res més. Reiterar el que deia: crec que he donat arguments més que suficients per defensar l'esmena a la totalitat que ha presentat el Grup Socialista, pel que seria el grup de sanitat, i tornar a reiterar que aquest pressupost, senyor conseller, senyors diputats i senyores diputades, no respon com creiem a les necessitats i als reptes de la sanitat pública catalana, i que esperem, per tant, que sigui l'últim pressupost d'aquest Govern.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Figueras. El Grup d'Esquerra Republicana també ha presentat esmenes en aquest

Departament. Per defensar-les, té la paraula el diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Hem dit en algunes ocasions –i aquest matí em sembla que ho expressàvem, també– que el debat de pressupostos és un debat, de la manera que està plantejat, bastant absurd, no? Perquè tenim uns números, dels quals hem de deduir tot un seguit de qüestions. I la possibilitat d'aprofundir, o de matisar, o de veure, o de saber exactament què impliquen aquests números, què hi ha darrere d'aquests números, en funció del Departament, és més o menys complexa. Però, en qualsevol cas, el procediment lògic és evident que seria tot un altre. Tot un altre vol dir la possibilitat de tenir espai i marc adequat per al debat, saber què en pensa el conseller, o en tot cas que el conseller pogués venir aquí a la Comissió a explicar quines són les línies del pressupost, etcètera, etcètera.

No és així. Ho concentrem en sessions maratonianes. Sessions que, a més a més, com és el cas en aquests moments, estem pràcticament en família aquí –ja ens podríem tancar en un despatx i faríem el mateix efecte, no?–, i que, evidentment, tenen poca repercussió des del punt de vista, per una banda, del que s'ha de fer pròpiament en el pressupost, i, per altra banda, des del punt de vista del que interessa a la població, en definitiva, no?

Però bé, així estem i d'alguna manera el que farem serà posicionar-nos en relació amb el pressupost del Departament de Sanitat.

He volgut fer aquesta introducció perquè crec que amb el Departament de Sanitat això encara té més sentit, és a dir, seria molt interessant que el Departament que d'alguna manera té una part més important del pressupost de la Generalitat i que afecta molt directament la vida dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, sempre i per força, doncs, impliqui un debat una mica així... no d'amagatotis, però gairebé.

En relació amb el pressupost de l'any 1999 del Departament de Sanitat, nosaltres una mica n'hem fet l'anàlisi, com cada any, i hem repetit l'exercici que és fer una anàlisi rigorosa dels números que ens donen, que ens han fet arribar, però que no deixa de ser una anàlisi bastant hipotètica; bastant hipotètica perquè és difícil fer una anàlisi rigorosa en tant que la informació que tenim no és suficient, entre altres coses perquè seria interessantíssim tenir el tancament real del pressupost de l'any anterior. Seria, d'alguna manera, molt més pràctic treballar amb números reals que no amb números hipotètics. Insisteixo que això encara té més sentit, té sentit per a tots els pressupostos, però té més sentit per al pressupost del Departament de Sanitat.

Podríem reproduir, segurament, aquí diversos discursos que hem anat fent al llarg de l'any amb motiu de la substanciació d'interpel·lacions, o quan, conjuntament amb altres grups, per exemple, presentàvem la proposta de creació d'una comissió d'estudi sobre el finançament de la sanitat, i no ens desviaríem gaire, perquè, en definitiva, en aquests moments, nosaltres –jo almenys en el dia d'avui– hem optat per fer anàlisis globals i no

6904

pas entrar en el detall dels números, que també hi entrarem, però, en tot cas, el que és evident és que serveix de ben poc, entrar en el detall dels números. En els darrers anys, especialment l'any passat, hem centrat molt el debat en sanitat en aspectes financers. També s'han tocat altres temes, temes importants, com s'ha esmentat abans aquí, el tema de la farmàcia, el tema de la salut mental i d'altres aspectes que també són importants, indubtablement. Però els grans debats, d'alguna manera, han estat sobre temes financers.

Hi ha tot un seguit de factors, doncs, que per nosaltres és bo de recordar en aquests moments, i d'alguna manera recordar episodis que potser fins i tot alguns podrien ser anècdota, però que, en definitiva, per nosaltres són el marc d'una àmplia reflexió i que donen pistes de per què ens han presentat el pressupost que ens han presentat. Hi ha tot un seguit de factors que condicionen d'alguna manera els ingressos i també les despeses, factors que són factors externs, segurament fins i tot a la voluntat de l'Executiu, però que, d'alguna manera, condicionen absolutament el pressupost de Sanitat. El més de maig del 98, el conseller no de Sanitat, en aquest cas, sinó d'Economia i Finances deia en aquesta cambra: «Perquè no oblidem una altra cosa: el finançament de la sanitat no és un aspecte que correspongui a les comunitats autònomes que tenen traspasada la sanitat per elles mateixes. Hi ha un sistema general de finançament de la sanitat que no l'asseguren els parlaments autonòmics; no l'asseguren els parlaments autonòmics» –repetia– «sinó que l'assegura el Parlament espanyol. I això és així; i és allà on es resolten les coses, i allà s'ha d'observar quines són les actituds de cadascú i quines han estat les decisions també de cadascú en aquest sentit per acabar d'afinar exactament on estan les principals responsabilitats.»

En un discurs, doncs, que en definitiva jo crec que el conseller el que feia era treure's les puces del damunt i passar una mica la pilota a altres terrenys, el que constatava era una realitat molt trista i molt dura –n'hi ha per tancar la carpeta i marxar, ja; és a dir, no caldria pràcticament fer debat sobre el pressupost–, que és aquesta: hi ha un sistema general de finançament de la sanitat que no l'asseguren el parlaments autonòmics –no l'asseguren els parlaments autonòmics–, sinó que l'assegura el Parlament espanyol. Doncs bé, aquesta és la realitat, i d'alguna manera això condiciona absolutament el que podem fer. Està molt bé plantejar solucions com les que fa un moment s'han plantejat, jo crec que amb tota la bona voluntat del món, però el que és evidentment és que el sistema de finançament és un sistema, doncs, que no s'adequa en absolut a la realitat i a les necessitats de la sanitat del nostre país. Per altra banda, també ho hem dit en moltes ocasions, que la sanitat a Catalunya té un model propi i diferenciat. I que aquest model, en definitiva, és fruit de les circumstàncies que el país ha hagut de viure, d'alguna manera. És fruit de tot un seguit de situacions adverses en les quals hem estat capaços d'espavilar-nos, és fruit de tot un seguit de situacions segurament que conflictives i que han provocat que, d'alguna manera, fóssim capaços de generar un sistema diferent i nou.

En el moment dels traspassos, Catalunya tenia un 60% dels llits de l'Insalud. És a dir, públics públics, hi havia

un 60% dels llits. A la resta de l'Estat aquesta xifra s'acostava gairebé al 100%. Per tant –fixem-nos-hi– la diferència és molt important. Aquí s'havia creat un sistema sanitari paral·lel: mútues, societats benèfiques, fundacions, hospitals municipals..., en definitiva, tot un seguit d'iniciatives que el que havien fet era estalviar una part important de despesa al règim anterior. Aquella tradició, doncs, que no és només pròpia de l'àmbit de la sanitat sinó que en altres àmbits també s'ha seguit un camí paral·lel, el cert és que ha condicionat la realitat sanitària de finals del segle XX. I evidentment, això implica d'alguna manera que en aquests moments a Catalunya hi hagi una doble xarxa sanitària. Aquest, per tant, és un fet també molt important a l'hora de fer l'anàlisi pressupostària, perquè, en definitiva, veurem que en alguns aspectes queda el pressupost coix en funció d'aquesta doble realitat.

En tercer lloc hi ha un altre factor important que, d'alguna manera, l'hem també expressat en diverses ocasions i que a l'hora de fer l'anàlisi pressupostària és fonamental. I que no és altre que la relació amb Europa des del punt de vista de la despesa sanitària. La mitjana de despesa en sanitat pública és, normalment, o està normalment al voltant del 8%. També aquests números els hem fet en diverses ocasions, però segurament que ara és el moment més oportú per fer-los. Aquesta mitjana a l'Estat espanyol baixa al 6,5, però, a més a més, pel factor pervers que sempre hem esmentat, doncs, a Catalunya aquesta mitjana acaba sent en realitat el 4,5%. Del 4,55 al 8% hi ha una diferència més que notable i, d'alguna manera, també explica aquestes deficiències a l'hora d'elaborar els pressupostos. D'alguna manera, el nostre PIB és més alt, l'aportació és menor i, segurament, el que fa és que a la pràctica la realitat ens determina que tenim, doncs, uns desavantatges importants a l'hora de plantejar-nos el que ha de ser la política sanitària. Segurament que tot això, plantejat d'una altra manera o resolt, no caldria..., almenys com a mínim la partida o el deute global de la sanitat a Catalunya seria molt diferent. A més a més, això té encara una altra conseqüència molt important, i és que en el moment de negociar el que seria el deute de la sanitat, el que seria d'alguna manera el sistema de finançament, no s'ha fet sobre el tant per cent del PIB, sinó que s'ha fet sobre una xifra tancada. I és clar, evidentment, la xifra tancada és la xifra tancada i ja està. I en el futur això tampoc no ens garanteix que les coses puguin anar millor.

Un altre factor molt important, abans d'analitzar el pressupost, en la reflexió aquesta global, és el deute, el deute de la sanitat, del sector sanitari al nostre país. Les xifres ben bé ja no se sap quines són, perquè és difícil d'afinar i de precisar, sobretot amb la informació que nosaltres podem tenir, però al llarg d'enguany es parlava que aquesta xifra estava al voltant dels 300.000 milions de pessetes, dels quals uns 200.000 eren propis del Servei Català de la Salut i 100.000–10.000 milions amunt, 10.000 milions avall, que no són pocs, evidentment, però per entendre'ns– corresponien al sector concertat. I és evident que això és un condicionant absolutament importantíssim del que seria tot el pressupost del Departament de Sanitat. És a dir, per culpa d'això, el que estem afectant són tot un seguit de qüestions i de

coses que fan que la qualitat de la sanitat a Catalunya no sigui tan alta com hauria de ser i que, d'alguna manera, tot això tingui unes conseqüències bastant, diguem-ne, complicades per als mateixos usuaris, però també una mica a nivell de tot el sector.

També amb xifres d'enguany, de l'any 98, semblava que el deute que tenia l'ICS —és a dir, el sector públic— amb proveïdors estava al voltant dels 20.000 milions de pessetes, i el retard de pagament estava al voltant d'un any, també, diguem-ne, vint dies amunt, vint dies avall. És evident que això també té unes conseqüències nefastes i directes des del punt de vista de l'anàlisi pressupostària. És a dir, fixem-nos, per tant, que les bases sobre les quals estem construint el pressupost, les bases sobre les quals estem elaborant una mica el discurs pressupostari que després ens servirà per aplicar polítiques concretes, són bases absolutament falses, són bases si no falses en el sentit que són mentida, sí falses en el sentit que trontollen absolutament. I aquesta és, una mica, la denúncia que nosaltres volíem plantejar i volíem fer, i d'alguna manera és la justificació per la qual hem presentat l'esmena a la totalitat. És això el que ens fa pensar que les coses fetes d'una altra manera, segurament, farien que la sanitat a Catalunya anés molt millor i tot un seguit d'aspectes que segurament ja van bé podrien anar encara molt millor.

Jo crec que no es pot ser allò que en diuen més papista que el papa, no?, i que hi han coses que nosaltres no hem tingut cap inconvenient a reconèixer que funcionaven i que, fins i tot, eren punt de referència des del punt de vista científic i des del punt de vista sanitari a nivell de l'Estat espanyol, però això també és una mica conseqüència de les nostres pròpies circumstàncies, i el fet que això sigui així, doncs, de vegades també té les dues vessants, la vessant positiva des del punt de vista que avancem i es fan coses i, per tant, podem estar contents de les coses que es fan; però per altra banda també la vessant negativa, és a dir, si tinguéssim les possibilitats reals d'un finançament adequat i d'obtenir els recursos que hauríem de tenir per tirar endavant, això encara podria ser molt millor, això encara podria ser diferent, i per tant, no arribem on hauríem d'arribar. És més, com a conseqüència d'això fins i tot estem pagant un cert preu, un cert preu que es pot tenir en forma de gent que ve d'altres comunitats, la qual cosa em sembla fantàstica, però això, evidentment, té unes repercussions econòmiques o, fins i tot, en el fet que això també condiciona una mica tota l'estructura global de la sanitat.

Hi ha també tot un seguit de factors propis, que en fer l'anàlisi en diem la part més aviat externa, que, d'alguna manera, condiciona aquests ingressos, aquestes despeses, però també tot un seguit de factors propis del nostre país que, d'alguna manera, afecten el pressupost. És evident que Catalunya és un país en el qual la piràmide d'edat és diferent, que l'esperança de vida és més gran —el que dèiem abans: factors positius, l'esperança de vida és més gran i això està molt bé, però, evidentment, això també implica, té unes conseqüències indubtablement des del punt de vista sanitari—, que, doncs, el desenvolupament econòmic és més important i per tant la demanda sanitària és diferent; hi ha un re-

queriment més gran d'un nivell assistencial més elevat, fins i tot; les freqüentacions són totalment diferents, i és clar, tot això, que d'una banda és desitjable, d'altra banda ens condiciona absolutament la realitat. Per tant, la percepció i els números és evident que s'han de fer d'una altra manera. I una altra cosa que hem esmentat moltes vegades: els avenços que s'han fet en el camp de la medicina són molt importants, però com més avenços es fan, això és proporcionalment directe, i moltes vegades progressivament directe, a les despeses; és a dir, com més avenços, més despesa. No és allò que, com més avenços, anem estalviant; aquí no, al contrari. La qual cosa, evidentment està bé, i és bona, i com més avenços hi hagi en el camp de la medicina molt millor, però també hem de ser conscients que això respon a una realitat que des del punt de vista pressupostari després no s'acaba de concretar.

Un altre factor important, dintre de l'anàlisi pressupostària, són dos aspectes que a nosaltres ens amoïnen extraordinàriament, perquè són aspectes en els quals s'hauria pogut produir un estalvi important del Departament de Sanitat canviant d'estratègia, canviant de política, canviant de manera de fer. Per una banda, el tema de la despesa farmacèutica, i per altra, el tema del transport sanitari. És evident que aquí, doncs, podríem tenir un llarg debat, és evident que aquí, ja, jo crec que ens depassa absolutament el que seria pròpiament la política estrictament sanitària; jo crec que aquí hi ha un cúmul de circumstàncies i fins i tot d'interessos que depassen el que és la política sanitària d'un govern, dissortadament, però que d'alguna manera són una mena de manilles que portem posades permanentment —i quan dic manilles en aquest sentit no ho dic en el sentit del terme casteller, sinó en el terme policial, perquè no hi hagi dubtes—, però el que és evident és que són dos aspectes molt importants del pressupost, que no s'està fent una política, des del nostre punt de vista, encertada per tal d'aconseguir un estalvi real.

Pensem que només els estalvis que representaria canviar la línia, canviar l'estratègia, canviar el punt de mira en matèria de transport sanitari, sense que hi hagi compromisos ni lligams, o el que representaria canviar en el tema de la farmàcia, en el tema d'una política molt més adequada de genèrics, de preus de referència, etcètera, segurament que només amb això podríem aconseguir plantejar tota una altra política només, per exemple, en el tema dels centres concertats, que és un dels reptes pendents —abans ja s'ha dit i suposo que es tornarà a dir—, que és una de les patates calentes que hi ha en aquests moments en el camp de la sanitat, almenys que nosaltres sapiguem, perquè, és clar, des d'aquell dia que vam tenir una reunió aquí en una comissió d'aquelles no formals —informals, doncs— que fem a la Comissió de Política Social per parlar amb el sector concertat, que tampoc n'hem sabut res més.

Per tant, en aquest sentit, expressar aquests factors que també són importants des del nostre punt de vista i que, a conseqüència de la política que està fent el Departament de Sanitat, impedeixen, d'alguna manera, que altres partides del pressupost puguin tenir una altra finalitat, un altre sentit.

6906

Evidentment, les conseqüències de tot això, des del nostre punt de vista, són la pèrdua de qualitat en el que seria un dels serveis públics més importants i que defineix clarament el que és i el que no és l'estat del benestar. Això implica, evidentment, una política nefasta en el tema de les llistes d'espera, tot i que en aquests moments sembla que hi hagi uns replantejaments, però també caldrà veure com funciona tot plegat, perquè no està ni molt menys clar que la solució que es planteja sigui l'adequada.

Això també ens planteja un altre aspecte molt important i que aquí no n'hem parlat massa, no n'hem parlat massa formalment en el Ple, però n'hem parlat un munt de vegades amb gent que es ve a manifestar aquí al davant o que ens ve a veure aquí dalt, i que ens hi hem de reunir de pressa i corrent, que és un sector professional, el del camp sanitari, amb un índex altíssim de conflictivitat, i és clar, d'alguna manera, és normal, entre altres coses perquè, per exemple, en dos dels quatre darrers convenis de la XHUP hi ha hagut congelació salarial. Què vol dir això? Doncs, vol dir que estem davant d'un sector professional que segurament no té els elements de motivació que serien desitjables i, d'altra banda, ens trobem permanentment amb problemes de tipus professional.

Una altra conseqüència és el retard en la reforma de l'assistència primària –ho hem esmentat un munt de vegades–, especialment greu en el cas de Barcelona, i altres aspectes potser més puntuals i sectorials, com, per exemple, podria ser tota la qüestió que fa referència a la salut mental, que recentment també n'hem parlat, i que jo crec que és un dels temes que més ens hauria d'amoïnar, amb totes les seves variants i amb tots els seus compromisos que impliquen.

Amb relació als números pròpiament del Departament, per nosaltres l'increment que, d'alguna manera, es planteja, almenys en la seva globalitat, no és un increment real. L'increment, en el fons, que nosaltres, en funció dels càlculs que hem pogut anar fent, en funció de descomptar l'IPC, etcètera, etcètera, estaríem parlant al voltant únicament del 3%. Per tant, amb un increment del 3% el que és clar és que no hi ha prou diners per fer tot un seguit de coses que són fonamentals des del nostre punt de vista. Quines són aquestes coses? D'entrada, fer front a la despesa corrent; és una mica allò que comentàvem abans del retard en els pagaments, del deute acumulat, etcètera, etcètera. Aquí hi ha un desfasament important.

Per altra banda, recuperar les pèrdues per l'increment salarial. Com deia abans, el sector professional del sector sanitari no està content, hi han problemes evidents i que hem constatat tots plegats; amb aquest pressupost no es resol aquest tema. I, d'altra banda, el tema de l'endeutament de tot el sistema, que també està clar que amb aquest plantejament del pressupost, tot i que sí que hi ha una novetat aquí que després comentarem, és evident que hi ha hagut un cert canvi, però no resol ni molt menys el problema.

El tema dels concerts econòmics tampoc queda resol. Com he dit abans, vam tenir diverses reunions amb la patronal, tant del Consorci Hospitalari com de la Unió

Catalana d'Hospitals, però el que és evident és que aquest és un tema que, bé, del que es desprèn del pressupost sembla ser que hi ha un increment, però tampoc sabem ben bé per què; hi ha una part de farmàcia ambulatòria, una part del tema de l'increment de sou i, per tant, en relació amb el sector què passa? No sabem res més. Seria un tema important a poder analitzar, perquè és un tema important, com he dit abans, en funció del que és la sanitat a Catalunya.

En definitiva, per tant, tot un seguit d'aspectes que des del nostre punt de vista són altament preocupants.

El tema de les inversions. Fa un moment estava dient: la reforma va amb retard. És que, evidentment, amb la quantitat plantejada és evident que continuem amb el retard de la reforma de l'assistència primària, és a dir, no continuarem avançant en aquest àmbit, al contrari; nosaltres calculem que això encara quedarà més retardat del que ja està, que Déu n'hi do.

Ens amoïna especialment, també, el decrement d'un percentatge bastant important amb relació a transferències i subvencions a entitats, sobretot pel que fa referència a ens locals, a municipis, a ajuntaments, i també segurament –com he dit abans– hi ha un aspecte diferencial en aquest pressupost i és que, per primer cop –i això se'n va encarregar molt d'esmentar-ho el conseller d'Economia i Finances en el seu discurs–, per primer cop la Generalitat dota amb fons propis el Departament de Sanitat per a dos factors importants: un, que són els interessos, 11.000 milions, i l'altre, 4.000 milions de farmàcia.

Què vol dir això? Com he dit abans, no estem d'acord en el tema de farmàcia. Com he dit, aquest és un tema en què caldria revisar profundament les polítiques que es fan. Per altra banda, també és cert que la injecció de 4.000 milions en aquest àmbit fa, segurament, que el pressupost sigui més encertat, perquè és que no l'han encertat mai en aquest àmbit, mai. Per tant, sí que se'ls ha de reconèixer el mèrit, en aquest cas, que potser aquest cop tindran una miqueta més la vista fina i segurament que en aquest àmbit l'encertaran. I el fet de dotar de fons propis 11.000 milions de pessetes el tema dels interessos està bé, però no oblidem dues coses: primer, que les inversions estan per sota d'això, i per tant ja anem desfasats, i, segon, que no resollem, ni molt menys, el problema, perquè és que la xifra, el volum global del deute és tan gran que això no deixa de ser un passet, però al capdavall un passet i prou. Per tant, aquí ens falla el sistema i, d'alguna manera, mentre no canviem el sistema difícilment això tindrà una solució. És a dir, tenim la sensació que estem davant d'un pegat.

El Departament de Sanitat té un pressupost, també, que després, com he dit abans, de fer-ne l'anàlisi, hipotètica anàlisi, en molts casos, però des del punt de vista pràctic, anàlisi, doncs, entrant en detalls i veient aquelles partides que pugen, que baixen, tenim la sensació una mica que és un pressupost de vasos comunicants; és a dir, vostès ja la coneixen, la teoria dels vasos comunicants: suprimim una comporta i passa l'aigua. Però, és clar, la que ha passat per aquesta comporta d'aquí o cap a aquest recipient d'aquí d'allà s'ha buidat, i, és clar, això què vol dir? Doncs, que aquell recipient està

buit i que, per tant, en aquell recipient que està buit hi haurà problemes.

És una mica el tema de les pròtesis, que abans també s'hi ha fet referència. A la partida de les pròtesis hi ha un decrement real d'un 20% i, per tant, una partida que ja queda curta cada any —que ja queda curta cada any—, enguany, a més a més, l'abaixem. O sigui, vostès han obert la comporta, això ha servit per incrementar en altres bandes, però, en definitiva, aquesta serà una de les que afectarà més directament, a més a més, el que és la qualitat assistencial, sobretot, perquè el tema de les llistes d'espera i de les llistes d'intervencions quirúrgiques en el tema de les pròtesis és un tema en què especialment la població és molt sensible i d'alguna manera hi ha hagut segurament moltes injustícies no volgudes, no promogudes pel Departament de Sanitat, però moltes injustícies que s'han donat en aquest àmbit.

En definitiva, el nostre Grup ha plantejat aquesta esmena a la totalitat als pressupostos presentats pel Departament de Sanitat per tots aquests motius que hem dit. Jo tornaria, una mica, al començament. Hi han dues qüestions fonamentals aquí: una, el finançament de la sanitat, el mateix conseller d'Economia reconeixia amb una certa impotència en aquesta cambra que el sistema..., que aquí no s'hi pot fer res, la qual cosa és bastant dramàtica però és certa, i, per tant, aquest és el primer camp d'actuació; escoltin, intentem canviar això, perquè fins que no canviem això no podrem resoldre el gran problema que estem plantejant.

I segona, una qüestió de gestió. En molts aspectes, vostès ho podrien fer molt millor; en alguns aspectes ja ho fan bé, però en molts aspectes ho podrien fer molt millor i, en tot cas, ho veurem en la defensa de les esmenes a l'articulat i de les esmenes més puntuals que hi pugui haver en programes com el tema de la sida, com el tema de les drogodependències, com el que s'ha comentat abans, concretament del programa interdepartamental en relació amb l'anorèxia i la bulímia, etcètera, etcètera, i en tot un seguit de factors —que deixarem el debat per a un altre dia— que són problemes de gestió; en definitiva, que vostès no estan, diguem-ne, a l'alçada del que seria desitjable o, una mica, del que en aquests moments la demanda que hi ha en aquest país amb relació a sanitat, i vostès no responen.

Per tant, en aquest sentit, nosaltres hem presentat aquesta esmena a la totalitat al Departament de Sanitat i als organismes que en depenen, i d'alguna manera, amb aquesta exposició hem volgut expressar un posicionament, segurament amb pocs números, però que políticament hem anat defensant al llarg de tota la legislatura.

Com molt bé s'ha dit, segurament que aquests seran els últims pressupostos d'aquesta legislatura, almenys és segur que, hi hagi eleccions el març o el novembre, vostès com a Govern difícilment faran cap més pressupost —com a Govern, no pas com a coalició, que això no se sap mai, ni molt menys podem aventurar-nos aquí...—, però jo sí que voldria retreure'ls una cosa abans d'acabar, i tampoc ho faig des del punt de vista d'anar a crear mal rotllo, que es diu ara, no? Ho faig des del

punt de vista del que crec que és un error d'estratègia molt important, un error d'estratègia que com a país no ens podem permetre, i és que vostès, en aquest tema, en el tema de la sanitat, però en el tema del finançament de la sanitat especialment, han anat per lliure, han anat sols. Que tenen responsabilitat, això és segur, ningú els ho ha negat mai, però és una llàstima que no l'hagin volgut compartir, entre altres coses perquè segurament les coses haurien pogut anar diferent, i això s'ha demostrat històricament: quan s'ha anat junts en alguns temes, s'han canviat.

Ara no s'hi val, de pressa i corrent, a última hora, a corre-cuita, fer els discursos sobre el sistema del finançament, quan hem estat al llarg de tota la legislatura plantejant que aquest era un tema en el qual el diàleg era absolutament imprescindible i absolutament necessari.

(El president s'incorpora al seu lloc.)

Això no ha estat així. Sempre hem tingut la mateixa resposta, vostès han arribat on han arribat i, en definitiva, on han arribat és aquí: en un pressupost que es fa molt difícil d'analitzar, per les circumstàncies que hi ha, i sobretot que es fa molt difícil d'executar, d'executar, sobretot, perquè —com he dit abans— la realitat econòmica que vostès tenen és la que és i la realitat sanitària del país és tota una altra cosa.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula, per vint-i-cinc minuts, la diputada senyora Imma Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, trenta segons, per anunciar una cosa positiva —que la majoria em penso que ja saben, però per si hi ha algú que no ho sap—, com que és un motiu de satisfacció, estic segura que el president m'ho permetrà. Per anunciar que la Cambra dels Lords ha decidit que Pinochet no té immunitat i, per tant, pot respondre dels seus crims en altres països. És una excel·lent bona notícia, que crec que en el debat que avui tenim segur que ens fa il·lusió de poder-ho saber.

Gràcies, president.

I intentant canviar de to —perquè ara em costa fer l'esmena a la totalitat, quan estic tan satisfeta per un altre tema—, senyores diputades, senyors diputats, senyor president, jo aquest any, a l'hora de fer l'esmena a la totalitat al Departament de Sanitat els confesso que tinc una certa necessitat, una certa sensació personal de fer balanç, i balanç d'una etapa, i això té a veure amb una sensació personal, que són els últims pressupostos que jo esmenaré en aquest Parlament, i també té a veure amb una sensació menys subjectiva, o menys personal estrictament, perquè penso que estem en una certa sensació de fi d'etapa, i quan parlo de fi d'etapa no ho dic en aquest cas per saber qui governarà en el futur —no tinc aquesta pretensió, jo tinc els meus desitjos però ara no estic parlant de desitjos, sinó de realitats—, però in-

6908

dependentment de qui governi, jo crec que encara que governi l'actual majoria igualment és una sensació de fi d'etapa.

És a dir, jo crec que encara que les eleccions –siguin el març, siguin el novembre– donessin un resultat similar al que hi ha en aquest moment, tinc la impressió que vostès, suposant que governessin, també haurien de començar una nova etapa en els pressupostos de sanitat. Perquè la sensació que estem al final, que hi ha hagut unes idees que s'han anat esgotant, que hi ha hagut una certa defensa de model que ha anat quedant en entredit, aquesta sensació no només la té aquesta diputada o la té el nostre Grup Parlamentari, sinó que la té molta gent del sector, i la té fins i tot gent de la seva òrbita ideològica, per tant no estic parlant només des d'un punt de vista, diguem-ne, d'interessos partidistes, del que jo desitjaria, sinó d'un cert nas, una certa percepció que ens dóna estar en contacte amb gent del *mundillo*, del *mundillo* de la sanitat, i gent que té molt pes en el món de la sanitat.

En aquest sentit, jo crec que hi ha quatre grans reptes als quals no s'ha fet front amb prou contundència i que, entri a governar, hi insisteixo, qui entri, haurà de ser contundent en els propers anys. En primer lloc, el tema de la reforma de l'atenció primària. És de lamentar que quan encara estem en un nivell d'implantació absolutament insuficient –crec que a l'entorn del 60%..., el 66% diu el conseller, matisa els sis punts; 66 d'implantació, per tant amb un 34 de no implantació–, pensin que ja no només es tracta de demanar que s'implanti fins al 100%, que això és una cosa generalitzada que és de sentit comú, sinó que en unes jornades a les quals vaig assistir no fa pas gaire de balanç d'aquests vint anys de reforma de l'atenció primària organitzades pel CAPS, per la Fundació Rafael Campalans i el Col·legi de Metges, es plantejava no només la necessitat de finalitzar-la, que és una obvietat, sinó de revisar-la per millorar-la; no de qüestionar-la íntegrament. No estem plantejant un qüestionament íntegre; el plantejament és correcte, però ja no estem demanant només que s'hagi d'acabar, sinó que s'han de revisar alguns aspectes del seu funcionament perquè s'adeqüi millor a la realitat.

Clar, si fem una implantació de la reforma, que hauria de ser en deu anys, l'estem fent tan immensament llarga, vol dir que en el moment que s'acabi al cent per cent, la necessitat de revisió ja serà enorme, perquè l'hauré implantat tan a poc a poc que, segurament, els pressupòsits de fa vint anys, que és quan es van començar a parlar, ja no tindran sentit. Aquest és un tema pendent. I aquest tema, per què és important? Perquè genera inequitat. I això no em cansaré de dir-ho, i els ho dic com una usuària d'un centre no reformat i, per tant, com una ciutadana de la ciutat de Barcelona, on el nivell d'implantació de la reforma vostès saben que és molt i molt baix, en què les condicions d'atenció que rep aquesta ciutadana, com tants altres més, són profundament diferents de les persones que estan sent ateses en un centre d'atenció primària reformada. I això és quelcom que una política sanitària no es pot permetre: generar inequitat. I vostès, amb la seva política de reforma de l'atenció primària, estan generant inequitat. I aquest és un tema molt de fons, d'aquelles coses que

aprens... És l'ABC de la Sanitat: no generar inequitats. Vostès estan generant inequitats.

Un segon gran repte. Les bosses d'ineficiència detectades quan vostès van arribar al Govern, aquestes bosses d'ineficiència –diagnosticades també per vostès, no només per nosaltres– que eren els grans hospitals i la política farmacèutica, són dues grans bosses d'ineficiència, continuen estant aquí –continuen estant aquí. Vostès no han resolt els problemes d'ineficiència que generen els grans hospitals. Per corporativisme, per pressió, per poder dels professionals, per manca de voluntat política, per incapacitat de gestió, diguin el que diguin, però aquesta bossa d'ineficiència continua aquí. I la política farmacèutica –m'hi estendré al llarg del discurs perquè està creuant tot el pressupost d'aquest any– és una altra gran qüestió. I aquí és el de sempre, és un concepte dels més clars en política; miri que hi ha poques coses clares en política darrerament, eh?, però aquesta n'és. I és que vostès prioritzen els interessos de la indústria farmacèutica per sobre dels interessos del conjunt de la ciutadania, i això es tradueix en uns pressupostos on la farmàcia creua tot el pressupost, i ens ho anirem retrobant. Després hi tornaré.

El tercer gran repte no assolit. Ho deia la senyora Figueras: la qüestió de les llistes d'espera. És acabar amb un balanç pobre. Acabar tants anys de Govern amb el nivell de llista d'espera que hi ha en aquests moments, és un balanç pobre. El conseller ahir anunciava la centralització. Això és una mesura interessant; ara, a nosaltres ens preocupa. I què és el que ens preocupa? Amb quins criteris es farà la derivació d'uns hospitals als altres? Quina és l'experiència fins ara? Quan vostès han decidit derivar cap a uns hospitals unes llistes d'espera d'uns altres, el criteri ha estat refluotar hospitals –és el cas de l'Hospital General de Catalunya– en comptes de resoldre problemes dels pacients. Vostès van fer una derivació fa dos anys; van agafar pacients del Parc Taulí i els van derivar a l'Hospital General de Catalunya. Amb quin criteri? Per donar sortida a l'Hospital General de Catalunya. Això va voler dir, reconeixent-ho el conseller, 200 milions de pessetes. Més cara, l'atenció en el General que no pas en el Parc Taulí. Escolti'm, hi ha una cosa més senzilla que això, i vostès ho saben, que és incrementar el concert amb els centres de la XHUP. Els centres de la XHUP no tenen pas els quiròfans ocupats tot el dia. Si no fan més activitats és perquè no els les financen. La llista d'espera es podria eixugar incrementant l'activitat. No es tracta només de centralitzar la llista d'espera i derivar, sinó incrementar l'activitat.

I l'últim element és la crisi de confiança que hi ha en el sector concertat. Jo recordo aquesta reunió a la qual ens hem referit tant la senyora Figueras, com el senyor Benach, com jo mateixa, del juliol; era molt il·lustrativa de la política sanitària. A mi em va donar més mesura aquella reunió que moltes altres, de saber com està el sector; perquè tenir una reunió amb tot el sector concertat, que vostès saben que són el 70% dels llits de Catalunya, i veure com gent, hi insisteixo, de la seva òrbita ideològica arribaven a dir que s'havia arribat a una certa sensació de col·lapse i que o es prenen mesures una mica revolucionàries –permeti'm l'expressió, eh?–

Punt 1

d'un cert trencament amb el sistema d'actuació que s'havia dut fins ara o això no rutllaria, aquesta sensació hi era present aquest mes de juliol. Per tant, la crisi de confiança va més enllà de la crisi de model. És una crisi de confiança en el sistema utilitzat de gestió durant aquests anys, i en les persones també –i en les persones també. Per tant, per fer front a aquests grans reptes és una mica el que haurà d'enfrontar el nou Govern que hi hagi després d'aquestes eleccions.

Clar, ara entrar a parlar de pressupostos, ho faré, ho faré per sobre, però, realment, aquest pressupost no fa front a aquests reptes. Tampoc no ho pot fer, perquè quan es té sensació de final d'etapa també la viuen vostès, i han d'acabar això com sigui i veure en el futur, vejam el futur què ens depara, no?

Aquest any els pressupostos vénen marcats, igual que tot el debat que hi ha hagut durant tot l'any, per dues grans qüestions: el finançament i la política farmacèutica. És quelcom que està a tot arreu dels pressupostos. Mirin, en els ingressos, aquest any val la pena aturar-s'hi un moment. És curiós que ja s'hi constaten tres coses importants que tenen a veure amb la política del moment, no? Primer, aquell famós cop de medicament aplicat a Madrid no es traduirà en un ingrés aquí. O sigui, no hi ha hagut estalvi del cop de medicament. No hi ha hagut estalvi; per tant, no rebrem diners per a Catalunya, del cop de medicament. Això és fruit..., això ho vam dir moltes vegades: aquesta mesura no serveix per obtenir recursos, això és una evidència.

Segona cosa, què succeeix amb el conveni de Farmaïndústria? Suposo que ens ho explicaran. Per què el conveni de Farmaïndústria signat a Catalunya baixa un 107%, de 8.490 milions a 4.000 milions? Què ha succeït? Jo això sí que voldria que el Grup de la majoria ens ho contestés. I per últim, pel que fa als ingressos, els recursos de la Generalitat. Això ho va dir el senyor Ribó perquè ho havíem discutit en el Grup Parlamentari i és quelcom molt significatiu. Per primera vegada, la Generalitat posa 15.000 milions de pessetes en el que és el pressupost i no pot anunciar que els posa per finalitzar la reforma de l'atenció primària. Jo, si fos el conseller Mas o si fos el conseller Rius, m'hauria agradat sortir aquí i dir: «Escolteu, la Generalitat posa 15.000 milions de pessetes, i ho fa per acabar la reforma de l'atenció primària o per fer les inversions necessàries en els hospitals.» Però, és clar, surt aquí per dir: «Posa 15.000 milions de pessetes: 4.500 per farmàcia i 10.500 per interessos.» Escolteu, és que fins i tot, diguem-ne, com a màrqueting polític és fatal, això, és fatal, perquè és el fracàs d'una gestió, sortir aquí dient que jo poso 15.000 milions de pessetes, 4.500 per farmàcia i 10.500 per interessos, no? En aquest sentit, aquests dos conceptes què evidencien? El fracàs d'una política. És a dir: anem a posar diners per tapar forats que he generat jo; és a dir, la meua gestió de govern.

Entrant ja en les despeses, moltes coses han estat dites. A vegades, parlar la tercera té molts inconvenients, un d'ells aquest. Però, fent una anàlisi així per sobre, dir que l'increment, com sempre, és un increment en bona part fictici, perquè estem parlant d'un 5,6 que vostès saben que en sanitat aquest any els costos han estat..., l'IPC ha estat del 3%, per tant, vol dir que l'increment

acaba sent molt poqueta cosa. No poden fer *alardes* que fan un gran increment en qüestions de sanitat. I llavors, anant per capítols, el capítol 1 és un increment de l'IPC, per tant, no ajuda a recuperar el poder adquisitiu dels anys en què s'ha congelat els salaris. Això genera descontentament en el sector, un sector que ha estat castigat en bona part. I per tant, per tenir un sector públic que funcioni ha de ser un sector que estigui amb unes retribucions correctes, això no s'ha pogut fer.

En el capítol de béns i serveis, comencem el maquillatge. Els pressupostos virtuals, diguem-ne, el maquillatge visual de farmàcia que creua tot el pressupost. Tu vas al capítol 2 i dius: «Ostres!, un increment del 10%. Què passa?», no? És molt fàcil el que passa: que s'inclouen..., no és per finançar la despesa corrent, sinó que s'inclou la farmàcia ambulatoria dels hospitals de l'ICS. I per tant, les hormones de creixement, els medicaments de la sida, etcètera, s'incorporen al capítol 2. Per tant, els increments del capítol 2 tenen a veure amb un increment de la despesa farmacèutica que es canvia de lloc. Per tant, es produeix un maquillatge visual, no?

El capítol dels concerts. Tres rals del mateix, que es diu a Mallorca: un increment del 7%. A la pràctica, què succeeix? Tres punts d'aquest increment són per a la prescripció de farmàcia ambulatoria d'hospitals concertats. O sigui, tornem a tenir un increment que està motivat per la farmàcia, i no pas motivat pel que seria l'atenció sanitària. Si l'IPC sanitari és un 3%, vol dir que el teòric increment del 7 acaba sent un increment d'un 1%.

Jo, en el tema del sector concertat –els ho hem dit durant tot l'any; per tant, tampoc m'hi estendré, també hi han fet referència la senyora Figueras i el senyor Benach–, l'únic que els vull dir és que jo m'imagino –i m'agradaria que em contestessin això, si és possible, si no és demanar massa–, jo crec que vostès estan orientant la seva política amb el sector concertat, més que no pas a resoldre els problemes aquí, a intentar negociar amb el PP una condonació del deute de la Seguretat Social. Dels 94.000 milions de pessetes que es deuen a la Seguretat Social, tinc la impressió que vostès estan fent aquesta negociació, m'agradaria saber si és veritat o no és veritat, perquè, clar, si això es fes així, si es fes una condonació del deute, jo no sé què passaria a la resta de l'Estat, la percepció que hi hauria. No sé què passaria als centres de l'ICS que estan pagant la seguretat social. Jo els dic..., segurament, aquí s'hauria d'estudiar una fórmula, però a mi em preocupa. I voldria saber si la seva negociació amb els hospitals concertats va per aquí o no va per aquí, que ens ho expliquessin; perquè si no, l'increment que vostès posen en aquest pressupost no permet fer front a les necessitats que hi ha en aquest sector. Jo ja els vaig dir aquest any quan vam fer la interpel·lació: hi ha uns compromisos de 1.000 milions de pessetes l'any de la carrera professional i 3.000 milions de la negociació d'un conveni que està aturat, i mirin en quina data estem i està aturat. Com pensen fer front a això? Com ho pensen resoldre? Jo tinc..., a mi m'han sonat rumors d'això de la condonació del deute. Digui'ns alguna cosa, si us plau.

Pel que fa al capítol 4, aquí hi ha..., perdó, al capítol..., de lliuraments i pròtesis, aquí hi ha un problema, i és

6910

que baixen un 11%. Això vol dir que hi ha més aportació dels usuaris i de les usuàries, i això ens preocupa, perquè vol dir una altra vegada més fer caure sobre les persones el que hauria de ser un servei que es financés des de la Generalitat.

I vull acabar amb dues reflexions, una sobre les inversions. Ja ho va dir el senyor Ribó ahir, també, insisteixo que és una dada rellevant. Una gent que presenta un pressupost d'inversions en sanitat que és pràcticament la meitat dels interessos..., és també l'evidència d'una política. I per què dic la meitat? Perquè vostès pressuposten 8.500 milions de pessetes, 10.500 milions d'interessos, però a la pràctica s'executen –a la pràctica s'executen– 5.000 milions, com aquest any. L'any passat van pressupostar 8.000 milions, se n'han executat 5.000. Ara la pregunta és: dels 8.500 que pressuposten, quant n'executaran? Si n'executen el mateix estem parlant de la meitat d'inversions que de pagament d'interessos. Això..., jo no hi entenc gaire, d'economia, ja ho saben, però en una economia familiar, això és un desastre. I si això es trasllada al que seria la política sanitària, és l'evidència més gran d'un desastre.

Clar, això ens ho trobem després. Jo els vull dir una experiència que vaig viure aquest any quan vam anar, vam visitar conjuntament amb altres diputats i diputades d'aquesta cambra el servei de rehabilitació de la Vall d'Hebron, i jo els asseguro que aquest dia vaig sortir de l'hospital amb el cor enconguit. Per què vaig sortir amb el cor enconguit? Perquè anar a veure el servei de rehabilitació de la Vall d'Hebron i veure persones amb traumatismes greus, alguns accidents, nanos joves amb accidents que quedaven paraplàtics, i veure'n sis en una habitació, et cau l'ànima als peus, jo els ho asseguro. Perquè no hi ha persona humana que pugui assumir el que és un accident que acaba amb una paraplegia en un context d'una habitació amb sis persones, que amb prou feines has d'assumir la teva malaltia, en aquell context. És veritat que hi havia una altra..., en el mateix Vall Hebron –al segon pis, em penso que era, ja no me'n recordo en quin nivell era–, al segon pis estaven força bé, s'havia reformat i era quelcom molt presentable. Però, és clar, veies el pis aquest que encara els quedava un temps, i era molt fort. I els poso aquest exemple perquè em va impactar i me'n recordo molt, però d'exemples com aquest n'hi ha molts altres. És clar, això després t'ho trobes a les inversions, i t'ho trobes en el capítol 2, i t'ho trobes en el capítol 6. No estem parlant de coses abstractes, estem parlant de gent, de persones, de situacions en els hospitals... I aquest és un exemple; n'hi haurien molts altres.

I per acabar, el tema de la política farmacèutica. Mirin, ja ho hem dit moltes vegades: vostès, l'alternativa que han donat per racionalitzar la despesa farmacèutica ha estat sempre plantejar el copagament de les persones jubilades. Perquè de copagament –insisteixo–, a més, ja n'hi ha. Això és l'única alternativa que vostès han plantejat. Avui, quan ja tenim un cert petit balanç del que han significat les mesures del Govern, sabem que el cop de medicament no ha generat estalvi i sabem que les mesures que s'ha aplicat en aquests moments, dels preus de referència, que estic segura que després la senyora Meritxell Borràs hi farà referència, sabem que els

preus de referència dels medicaments genèrics estan significant molt poc canvi. Entre altres coses perquè amb els preus de referència, a diferència del que s'ha fet a d'altres països, i és que el preu de referència s'ha marcat amb base al preu del genèric, o amb base al medicament més barat, o amb base a una mitjana dels productes d'aquella mateixa especialitat, aquí s'ha fet una fórmula que jo els asseguro que per entendre-ho vaig trigar a saber exactament què volia dir. S'ha establert un sistema que és que la mitjana ponderada per les vendes dels preus de comercialització del nombre mínim d'especialitats de menor preu –que jo, quan vaig entendre què era això, vaig allucinar– necessari per arribar a una quota del mercat d'unitats del 20%.

Què vol dir, això, a la pràctica? Segons l'opinió dels experts, i donat el gran nombre d'especialitats farmacèutiques existents, vol dir que a la pràctica això significa una reducció del 10%, només. Clar, no s'hi val anunciar amb la boca gran els preus de referència quan a la pràctica es fa una fórmula per calcular el preu de referència que significa un estalvi del 10%. Perquè, llavors, una mesura que és útil, que és aplicar els preus de referència, no té virtualitat. Per què no fem el preu de referència el del producte més barat? (*Veus de fons.*) Llavors sí que notaríem un estalvi! I, a més a més, com deia la senyora Figueras, es fa en aquells productes que tenen genèric.

En el tema dels genèrics, un altre exemple molt concret: per què, per quin motiu, en aquest país, encara, en aquest Estat, diguem-ne, el termini de seguretat que es considera perquè puguis fer un genèric ha de ser deu anys, quan a la Unió Europea és de sis anys? Clar, són qüestions que diuen..., es fan anuncis de grans polítiques que a la pràctica no reverteixen.

Tot això per acabar dient què? És un fracàs de la seva política el fet que estiguem avui, a finals del 98, encara discutint un pressupost en què el 25% de la despesa sanitària és despesa farmacèutica. La comparació amb Europa, en aquest cas, és brutal: el 9% de la despesa, com a mitjana. I què... Vostès haurien de fer un balanç, amb això, vostès haurien de fer un balanç, haurien de poder venir aquí i dir: «En divuit anys de govern hem aconseguit baixar del vint-i-tants per cent de la despesa sanitària, farmacèutica, hem pogut baixar aquí.» Vostès, aquest balanç, no el poden presentar.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Espero que a la nova etapa, que a mi ja no em tocarà estar en aquesta tribuna, com a mínim responguin a aquests reptes. Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn en contra, i pel Grup de Convergència i Unió, té en primer lloc la paraula la diputada senyora Meritxell Borràs, per un temps de quinze minuts.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, faré el torn en contra parlant del Departament i dels organismes, i el senyor Fernández Burgui parlarà de l'ICS.

Vejam, entraré parlant directament del finançament de la sanitat, un tema que lògicament és important, i jo crec que aquest any en certa mesura vostès han reconegut, doncs, que la sanitat, el finançament de la sanitat, ha millorat objectivament. De fet, no tenien altre remei que fer-ho, perquè hi ha hagut un creixement d'un 8,3% -i, per tant, un creixement important. El finançament de la sanitat s'ha vist incrementat amb més de 54.000 milions de pessetes -que està dit aviat, però són molts diners- i, com vostès saben, això representa, doncs, per una banda, l'increment del PIB -un increment del PIB que estava pactat amb el Partit Socialista, que aquest era el pacte a què amb el Partit Socialista s'havia arribat que la sanitat incrementaria el PIB nominal-, però per una altra banda hi ha una quantitat de diners importants, concretament 33.400 milions de pessetes, 33.400 milions de pessetes que són fruit de l'acord de finançament que en el seu dia es va fer amb el Partit Popular i que abastarà el període del 1998 al 2001 i, per tant, això ho veurem any rere any. És fruit..., jo entenc que això és una millora important, i que, per tant, cal tenir-ho en compte. Vostès ho han dit amb boca més petita, lògicament, però jo vull remarcar-ho de forma important.

I hi ha un altre tema també molt rellevant, que són els 15.000 milions de pessetes, els 15.000 milions de pessetes, que per primera vegada la Generalitat posa recursos directament. Perquè, de fet, la sanitat, doncs, el finançament ve a través de l'Insalud... (*Veus de fons.*) Sí, senyor Benach, a mi també em sap greu que això vingui en funció del que marca Madrid, però en aquests moments el tema és així. I en aquests moments la Generalitat de Catalunya ha decidit posar-hi 15.000 milions de pessetes més, i això és la primera vegada, i es fa amb vocació de permanència, i crec que val la pena de remarcar-ho.

I ens deien que..., bé, que es posen aquests diners per pagar, per una banda, doncs, interessos, i per pagar per una altra banda, també, despesa farmacèutica, però que no s'hi posaven per, al cap i a la fi, fer el que toca a Sanitat, és a dir per millorar les prestacions sanitàries i, per tant, per millorar la sanitat a Catalunya. Escolti'm, és el mateix, diguin-ne com vulguin: si alliberem 15.000 milions de pessetes en el pressupost de la sanitat per pagar en interessos, o per pagar en farmàcia, al cap i a la fi el que tenim són 15.000 milions de pessetes més per posar-los allà on es cregui convenient. I això és el que s'ha fet. Si no hi fossin, aquests diners, és lògic i evident que aquests diners s'haurien de pagar, tant els interessos com la farmàcia, i per tant sortirien del pressupost de Sanitat.

Dit això, també volem deixar molt clar que la Generalitat, malgrat que hi posi 15.000 milions de pessetes, nosaltres creiem que encara hi ha, doncs, un deute històric important pendent i no..., no deixarem, doncs, de reivindicar-lo quan toqui.

Vostès, aquí, senyora Carme Figueras -voldria fer un esment especial-, han dit que aquests eren els últims pressupostos; bé, per nosaltres, evidentment, no són els últims. També la senyora Imma Mayol ho deia, i per un moment he dubtat si ho deia per vostè mateixa; després he vist que no, que es referia que hi havien unes espe-

rances de canvi de govern, però nosaltres no ho creiem així. I val a dir, senyora Carme Figueras, que quan vostès fan els últims pressupostos sí que s'hi llueixen, perquè l'any 95 vostès van fer uns pressupostos sanitaris que de forma unilateral van tallar en 150.000 milions de pessetes, i que va ser, doncs, dient que hi haurien unes mesures d'estalvi que després no les vam saber veure per enlloc.

El senyor Benach ha fet un discurs, jo diria, doncs, conciliador, i que jo he de dir que en molts dels temes que ha mencionat, doncs, hi estem d'acord -lògicament, en altres no. Ha mencionat que la sanitat catalana estava perdent en aquests moments qualitat, i jo li diria que això no és així. No és així i hi ha elements objectius que ho marquen: hi ha l'enquesta de l'ICS, que vostès saben que els usuaris van qualificar la sanitat catalana amb un 8,4 -i, per tant, és..., jo crec que entra en l'àmbit d'excel·lència, i val la pena dir-ho; per tant, l'usuari no detecta una pèrdua de qualitat-, i a més a més jo diria que a nivell de premsa diàriament podem veure que surten notícies positives, notícies positives en molts àmbits, que a vegades parlen de nous fàrmacs, a vegades parlen de nous avenços tècnics... Això, lògicament, hi és perquè hi ha uns bons professionals, però aquests bons professionals tenen el suport, tenen el finançament, tenen la formació, també, que els pot donar, doncs, el Govern.

I jo diria que, en el tema del finançament, jo no vull -malgrat que ja ho hem fet unes quantes vegades-, jo no vull ignorar quina és la història del finançament de la sanitat i quins han estat els principals responsables de la situació en què es troba actualment la sanitat, el finançament de la sanitat. I vostès saben perfectament qui són els que van deixar un dèficit, a nivell de l'Estat, de més de dos bilions de pessetes, i que, per tant, això doncs, a vegades és molt fàcil parlar, i donar consells, dir com s'han de resoldre les coses, però quan és a uns que els toca solucionar els neulers a vegades això no s'acaba de fer. I, mirin, doncs, vull insistir-hi: hi ha hagut una millora important, una millora en efectiu de més de 33.000 milions de pessetes, i en estalvis al sistema, que creiem que també s'han de tenir en compte.

En l'àmbit del finançament, el senyor Benach deia una cosa que hi estem molt d'acord: deia que, el finançament de la sanitat, no el podem mirar com..., de forma aïllada, sinó que ho hem de mirar en l'àmbit, doncs, d'un finançament global de Catalunya. I, això, li ho he de dir no perquè ahir el president Pujol... -no, ahir no: era abans-d'ahir- hagués fet un discurs parlant del pacte fiscal, sinó que vostès recordaran perfectament que aquí es va demanar, en aquesta cambra, que es fes una comissió per parlar del finançament de la sanitat, i que nosaltres, doncs, ens hi vam negar precisament amb aquest argument, dient que l'any 2001 conclouien els dos calendaris -el del finançament de la sanitat, per una banda, i el del finançament de la Generalitat, per altra-, per tant, que creiem que era important que l'any 2001 s'abordessin els dos temes conjuntament.

En la línia, també, de reconeixement del que ha dit el senyor Benach..., el senyor Benach deia, i és cert, que Catalunya té un PIB més important, més elevat que la resta de l'Estat, i que per tant... -això és un tema que no

6912

fem cap invent, ni el senyor Benach ni jo mateixa, això és un tema que, doncs, ho han marcat els organismes entesos en aquest àmbit—, que, com més alt és el PIB d'un país, més elevada és la despesa sanitària, i en aquest sentit jo diria que Catalunya ha fet un doble esforç, perquè, tal com bé dèiem, el PIB a Catalunya és més elevat que a la resta de l'Estat, però en canvi dóna un servei sanitari similar al dels països que tenen un PIB com el de Catalunya.

Hi ha un altre àmbit també important, que voldria fer-hi un especial esment, que és el de la despesa farmacèutica. Mirin, vostès, pressupost darrere pressupost, sempre ens han acusat del mateix tema, en l'àmbit de la despesa farmacèutica —en altres també, però en aquest és molt clar—: ens han acusat de tenir un pressupost que no és real, un pressupost que no està adequat a la despesa real. Doncs, mirin —jo no hi entraré, en els altres—, jo crec que aquest sí que és un pressupost adequat a la despesa real, que es fa un esforç de ser realista, de tenir una coherència, i que per tant, en aquest sentit, hi ha, doncs..., bé, es marca un increment de despesa farmacèutica important, però que és bo que es faci, perquè, si creiem que ha de ser d'aquesta manera, es puntualitzi així.

Jo voldria, per això, mencionar una altra cosa, i és que aquí s'ha fet referència que som la segona comunitat autònoma amb més despesa farmacèutica. I, miri, amb els números que jo tinc a la mà, això no és així. En aquests moments hi han força comunitats autònomes que tenen un nivell de despesa superior en farmàcia a Catalunya, com és el sistema sanitari gallec, que ja l'hem mencionat, però també el basc, i n'hi ha d'altres. Catalunya està pràcticament en una situació..., a la mitjana del que passa a nivell de l'Estat; per tant, ni els primers de classe ni els últims de classe.

I aquí s'ha mencionat, en el tema de... Vull fer un aclariment important: jo crec que quan parlem de la despesa farmacèutica a vegades ens emboliquem tots una mica, i és que..., vejam, siguem clars, la despesa farmacèutica, el control, qui té la..., qui té la competència sobre farmàcia, aquest és el Govern central; nosaltres sí que podem fer elements de control sobre els metges —element, doncs, important, si vostès volen—, però la competència, la competència concreta de farmàcia, la té el Govern central. I això és bo que ho diguem i que ho recordem.

I se'ns deia que hi havia una «medicamentada», una «medicamentada» que s'havia estimat..., la senyora Imma Mayol concretament deia en 65.000 milions de pessetes —i és cert— de nivell d'estalvi, que aquest estalvi no estava arribant, que no s'estava produint aquest nivell d'estalvi que s'havia estimat. Però nosaltres hem de dir aquí dues coses: per una banda, és que nosaltres —i això ho recordaran ja dels pressupostos anteriors—, nosaltres ja vam mostrar el nostre grau d'escepticisme amb aquesta mesura, i tant va ser així que fins i tot vam demanar que hi hagués una clàusula específica en la qual constés que, si no s'arribava a aquest nivell d'estalvi, el nivell d'estalvi es veïés, doncs..., bé, que no fos per estalvi farmacèutic, però sí que aquests diners revertissin directament sobre el finançament de la Generalitat.

I, després, genèrics i preus de referència. Genèrics i preus de referència, ja hem iniciat, hem iniciat aquí un camí, un camí que jo crec que és important, un decret que vostès han mencionat, un decret que facilitarà que l'any 99 ho puguem començar a aplicar, i que es pugui aplicar a nivell de tot l'Estat, i que per tant es puguin fer avenços en aquest camí. Però, escoltin, mirin, hi ha temes que no són equiparables... La senyora Imma Mayol ens deia que l'índex de genèrics i de preus de referència era molt més important, era molt més important en altres països que no pas el que es faria a l'Estat: escoltin, la sanitat no és equiparable a tots els països, i no tots els elements són iguals. Per exemple, la mitjana europea de pagament, que fan els usuaris de pagament, és del 14%; a l'Estat espanyol és del 7%. Per tant, hem de tenir tots aquests elements en compte i veure que les coses no són absolutament homologables.

I després... Jo crec que —miri, els ho he de dir molt honradament—, crec que ens hem de felicitar perquè aquestes mesures de farmàcia arribin, aquestes mesures de farmàcia arribin. Arribin, si vostès volen, doncs, d'una forma prudent, d'una forma prudent i més a poc a poc del que molts hauríem volgut, però, miri, és una llàstima que qui tenia l'oportunitat d'haver-ho fet abans no ho hagués fet. (*Veus de fons.*) Sí, ja sé que això des de les files socialistes no agrada gens, i no els agrada que jo els ho recordi cada vegada, però, és clar, és que ho faré tantes vegades com sigui necessari: vostès no van fer cap avenç en aquest sentit i tenien els elements per fer-ho, no van fer cap avenç per avançar en els productes de genèric i en els preus de referència. I és més: la queixa tan elevada que vostès van fer sobre la «medicamentada», van ser vostès els primers d'aplicar-ho.

Hi han altres temes que també m'agradaria aclarir, i és que han dit que hi ha un acord amb Farmaindústria i que no s'expliquen el perquè de les xifres diferents del pressupost de l'any 98 amb el de l'any 99. Els ho explicaré, i és molt fàcil..., bé, té una explicació molt lògica. L'any 98 hi havia, per una banda, el pacte amb Farmaindústria, que incloïa una part de l'any 96 i tot el 97; per tant, no era només la d'un any, sinó que hi havia un any i part de l'any 96. Però l'any 98, al pressupost del 98, tenim el global de l'any 98, però a més a més cal tenir en compte que aquest any introduïm una cosa que és important, que són els preus de referència, que són els genèrics, que, si vostès volen, de forma modesta, però portaran l'estalvi, i, per tant, això és un element que cal tenir en compte.

Mirin, em sembla que aquests són els elements que a mi em tocava fer-los referència. Com poden veure..., ara els defensarà l'ICS, la contra a les esmenes, el senyor Fernández Burguï, però, com poden veure, doncs, pel que fa al Departament, el nostre vot, lògicament, en coherència amb el que hem dit, serà en contra.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per continuar la intervenció del torn en contra pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat Josep Lluís Fernández; quinze minuts.

Punt 1

El Sr. Fernández i Burgui

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, farem un breu resum i una passada per sobre de les xifres del pressupost consolidat del Servei Català - ICS, a fi i efecte de poder contestar una mica les peticions que hi han hagut per part dels il·lustres diputats que m'han precedit.

Aquest pressupost consolidat assoleix la xifra de 695 milions –arrodonint–, el que suposa un increment, efectivament, com s'ha mencionat, d'un 8,4% respecte de l'any passat. S'ha destacat també la novetat de l'aportació de 15.000 milions, provinents de la Generalitat de Catalunya, destinada a despeses financeres –torno a remarcar-ho perquè penso que és un element important d'aquests pressupostos. I això permet, com ha dit la senyora Borràs prèviament, liberalitzar per a despeses pròpiament sanitàries d'aquest pressupost i, per tant, especialment importants pel que respecta al pressupost que a mi em pertoca, del Servei Català - ICS.

Repassant els ingressos, potser només hauríem de mencionar, en el bloc d'«Altres ingressos», la partida que deriva del conveni signat amb la indústria farmacèutica, amb els 4.095 milions de pessetes que toca aquest any, i que la senyora Borràs acaba d'explicar.

Respecte al pressupost de despeses, i fent una ràpida passada per sobre, un 98,9% es destina a operacions corrents, un 1,88 a operacions de capital i un 0,03% a operacions financeres. Distribució lògica, ja que es tracta, sanitat, d'un sector de serveis amb fort predomini de les operacions corrents. Cal destacar, per la seva importància, la distribució d'aquest pressupost en dotacions per a «Concerts», un 37,3%; «Despeses de personal», un 25,35, i de «Receptes mèdiques farmacèutiques», un 24,7.

Quant a operacions corrents..., i aquí mencionariem les despeses de personal, capítol 1, que sols puja un 3,05% –em sembla que el senyor Benach ha mencionat alguna cosa d'això–; és per cobrir l'increment de retribucions –que, per cert, està marcat pel mateix Estat, i és l'1,8%–, el llicament de triennis, l'augment de les dotacions de MIR, les recurrències de nous serveis –que són els CAP oberts l'any 1998–, i també per fer front al compliment dels acords sindicals de l'Institut Català de la Salut.

Quant a la dotació de «Béns i serveis», recull fonamentalment la despesa en béns corrents i serveis dels centres de l'ICS, que presenta un creixement notable, de l'11,63%, i que permet fer front a la previsió d'increment de preus per a l'any 1999, a la recurrència per l'obertura de nous CAP i nous serveis en alguns hospitals i a l'evolució de la farmàcia hospitalària, de dispensació ambulatoria, que, a part de ser important, també permet un estalvi important, que, si aquests productes es fessin via oficina de farmàcia, les despeses farmacèutiques serien molt més elevades.

Pel que respecta als concerts, el pressupost és de 258.952 milions de pessetes, amb un creixement del 7,04%, i destaquen en aquest apartat els següents: l'augment de la despesa, degut a les recurrències i a les noves accions previstes que es posin en funcionament amb mitjans concertats; la descentralització de determi-

nats serveis intermedis, de diagnòstic i d'ajuda al diagnòstic, que permetran fer molta més activitat amb els mateixos recursos; la implantació del telèfon únic 112, coordinadament amb el Departament de Governació, que és el que tindrà la centraleta, però que passarà a Sanitat tot allò que siguin emergències sanitàries; l'elevat volum de despesa en dispensació farmacèutica ambulatoria per als centres concertats, que és el mateix que als hospitals de l'ICS i que hem mencionat que suposa un estalvi, i l'augment del 7,5% en l'atenció sociosanitària i d'un altre 7,5% en atenció a la salut mental.

Pel que fa a les transferències corrents, capítol 4, un augment d'un 16,87%, degut principalment a l'augment d'aquesta partida de farmàcia que hem dit. Hi ha aquí la disminució dels lliuraments per desplaçaments, que em sembla que també hi ha hagut algun dubte; disminució d'un 4,06%, aconseguit gràcies a la millora de la gestió –en aquest cas es pot dir– quant al transport col·lectiu i al transport en taxis, i la disminució de les pròtesis ambulatories, que també algú ha mencionat el dubte, que disminueix un 20% degut a la modificació estatal del 1995, amb què es va fer participar parcialment l'usuari en aquestes despeses, i a la retirada de les plantilles. També la disminució de les subvencions a l'explotació de les empreses públiques del Servei Català de la Salut, alhora que es contractualitzen totes les activitats assistencials de l'Institut d'Assistència Sanitària, i aquest any no es preveu, per part de l'Agència d'Avaluació de Tecnologia Mèdica, el finançament de la convocatòria de projectes de recerca, que és de caràcter bianual, i, per tant, aquest any no toca. També, el gran grup de despeses del capítol 4, el de «Receptes mèdiques farmacèutiques», que creix un 18%, ja explicat a bastament per la diputada i pel que he mencionat anteriorment.

Les «Despeses i aportacions de capital» assoleixen la xifra de 13.050 milions de pessetes, la qual cosa suposa un augment d'un 3,31%. Les «Inversions reals», que suposen un 65,62 de l'import total destinat a aquest apartat, inclouen aquells projectes ja en procés d'execució i que encara tenen repercussió econòmica dins aquest exercici.

M'agradaria llegir, així ràpidament, una sèrie de subvencions d'obres a destacar, de remodelació i ampliació dels centres hospitalaris següents: l'Hospital de Figueres, l'Hospital de Palamós, Sant Joan de Déu de Martorell, Sant Joan de Déu d'Esplugues de Llobregat, Municipal de Badalona, General de Manresa, a part d'altres inversions en centres sociosanitaris a Vic, Terrassa i Solsona. A més a més, i per tal de potenciar els consultoris dependents de les administracions locals, esperem signar un conveni de col·laboració amb les diputacions de Lleida, Tarragona i Girona, per atorgar subvencions que permetin la millora d'aquestes estructures.

Quant a les aportacions a compte de capital, capítol 8, que pugen 1.495 milions de pessetes –suposa un 11,46 del total de les despeses–, podem mencionar, així per sobre, el nou parc hospitalari Martí Julià, de Salt, per l'IAS, la instal·lació d'equipament per a ressonàncies magnètiques dels hospitals Josep Trueta, de Girona, i

6914

Germans Trias i Pujol, de Badalona, de l'IDI, i la posada en funcionament del Centre Coordinador d'Emergències, 112, que abans he mencionat, així com la construcció del CAP Cappont a Lleida.

Bé, altres temes que han mencionat les il·lustres diputades que m'han precedit, quant a les inversions –sembla que ho ha mencionat la diputada Carme Figueras–, ha de tenir en compte que les inversions també es fan per als centres concertats i, per tant, no estan comptabilitzades en aquest pressupost. Per exemple, no es comptabilitzen –només se'n parla– el conveni amb el Consorci Sanitari de Barcelona, que té una despesa prevista de 2.122 milions de pessetes, que ha de sumar als altres; permetran la construcció, remodelació i ampliació de divuit CAP.

Comentant per sobre les llistes d'espera, que ja hem debatut en nombroses ocasions, precisament aquesta alliberació i augment dels pressupostos per a serveis sanitaris permet que dintre dels objectius de l'ICS estigui una acció que anirà dirigida precisament a incrementar l'activitat en aquelles patologies més prevalents i que generen fonamentalment llistes d'espera. Això, afegit a una centralització i a una racionalització d'aquestes llistes, doncs, penso que serà efectiu per poder-les disminuir.

Quant a la concertació, també hi han hagut dues o tres intervencions. El Govern espera tancar la concertació abans de final d'aquest mes. Aquesta concertació, que sembla que va bé, prevista dins del pressupost, comporta l'augment d'unes 10.000 altes més hospitalàries i més de 100.000 visites en consultes externes. Amb aquest augment de l'activitat, en part, com hem dit, selectiva, pel que fa a les llistes d'espera, i en conjunt un augment important dels serveis sanitaris.

Tampoc mai hem negat donar les llistes d'espera; les demana i, dintre de les possibilitats i, per descomptat, quan estigui centralitzat i estigui aclarit, doncs, podrà disposar d'elles perfectament.

Quant a la reforma de l'atenció primària, no és cert que actuem sota pressió. El Govern té feta –i ens consta com a Grup– la planificació en base a les necessitats, i el compromís de concloure l'any 2002.

També ha mencionat el Programa sobre l'anorèxia i la bulímia que, evidentment, tampoc el troba al pressupost, estan en plans específics i, per tant, estan inclosos dintre del grup del capítol de concerts.

També s'ha mencionat, em sembla que per part del senyor Benach, que en la sanitat, efectivament –en això hi està tothom d'acord–, l'oferta genera demanda, i en el cas sanitari, sobretot si l'oferta és augment en tecnologia, l'oferta –ho ha dit molt bé– és en progressió geomètrica, el creixement, perquè la tecnologia mèdica és altament cara. En això estem perfectament d'acord. Em penso que li he explicat el perquè de la disminució dels transports, les pròtesis i tal.

També sobre el tema dels sous del personal de l'ICS. En inversions, que també ho ha mencionat, torno a recordar el que, responent a la Carme Figueras, hem dit sobre el concert amb el Consorci Sanitari de Barcelona, que ha d'afegir-lo a les xifres que allà hem trobat.

També recordar-los l'alta inversió que va suposar l'any passat la construcció de l'Hospital de Mataró.

Se li ha d'agrair el fet que reconegui que realment ho fem bé. I també estem d'acord amb vostè que tot és millorable i –per què no?– també la nostra sanitat. Però que ho fem bé i que ho continuarem fent bé i que, en tot cas, estariem d'acord que no és un problema que no ho fem bé. En tot cas, és un problema de velocitat. I anem a la velocitat que podem anar. Perquè una cosa és dir-ho des de fora del Govern i una altra és haver-ho de fer. I llavors, la velocitat, la marquen molts paràmetres que no estan..., cada moment poden ser canviables. I amb això entrariem també a allò que ha mencionat la il·lustre diputada senyora Imma Mayol, quant a la reforma de l'atenció primària.

És evident que ara mateix on estem reformant no estem aplicant el mateix model que l'any 1986, perquè la sanitat és canviable –efectivament que és canviable–, i no en quinze anys, sinó molt més ràpid. Molt més ràpidament. És aquí per on ens vénen els problemes, perquè canvien una sèrie de factors importantíssims que incideixen no solament en l'estructura i funcionament de la sanitat, sinó també en el seu finançament. Per exemple, l'evolució de la piràmide poblacional, les noves tecnologies, les malalties emergents, etcètera, etcètera. I això, evidentment, es va adaptant. Aquesta diversificació, evidentment, ha comportat canvis.

Quant a la iniquitat, ha de tenir en compte –i aquí li torno a mencionar el que he dit de la velocitat– que no solament s'estan augmentant, ja ho hem dit, molts centres reformats que posarem en marxa aquest any o que acabarem o que posarem en marxa, sinó que també al mateix temps i dintre de la velocitat que ens permetem, estem millorant els centres no reformats, precisament perquè les diferències no siguin tan marcades.

Quant als concerts, m'ha dit desconfiança del sector. S'ha treballat molt amb el sector, fins i tot seguim amb ells un seguit de recomanacions per orientar els serveis i segons les necessitats de salut que es permet fer el Pla de serveis sanitaris de la Generalitat. També vam fer amb el sector el nou model de pagament dels hospitals, i quant al que ha mencionat de l'hospital de la Vall d'Hebron, sí, jo estic d'acord amb vostè que la situació d'aquelles habitacions de sis, que eren les antigues, doncs, no és l'adient per a aquest any, però ha de tindre en compte que portem en la Vall d'Hebron una gran quantitat d'inversions i un gran esforç per reformar-lo, i que ja aquestes habitacions que vostè diu són minoritàries i s'estan canviant. Pràcticament, tot l'hospital s'ha canviat amb habitacions absolutament diferents, però això comporta no solament inversions importants que s'hi fan, sinó també les dificultats d'un gran hospital amb una alta tecnologia i una alta demanda de serveis, poder fer aquestes obres que també requereixen el seu temps. És curiós que s'hagi fixat concretament en aquest cas en el servei de..., però no és per un motiu especial del tipus de servei, sinó per la mèdica de la sèrie de reformes que s'han fet.

En definitiva, penso que he intentat contestar tots els dubtes que tenien i que em competien a mi. Jo, com a representant del Grup, penso que es tracta d'uns pres-

supostos amb un creixement important d'un 8,4%, que confirma, com s'ha dit repetidament aquí, la finalitat d'aprofundir en polítiques socials i, en aquest sentit, Sanitat és el de més creixement, donat el seu pes específic dintre d'aquestes polítiques; que també en el pressupost de concerts, amb un augment d'un 7%, que prima la despesa en serveis sanitaris i, d'una manera equilibrada i adient, per la solució de la problemàtica o noves situacions emergents en aquest camp –l·listes d'espera, esperes farmacèutiques, etcètera–, que malgrat això es fa, dintre del marc pressupostari de contenció de la despesa pública, un esforç important amb un creixement en inversions reals d'un 5,99, d'operacions de capital d'1,3 i d'aportacions de capital a les empreses públiques d'un 113%, que permetrà mantenir i accelerar en el possible lleugerament la reforma de l'atenció primària, la millora i manteniment de l'assistència hospitalària doblant els pressupostos d'inversió i de reposició dels centres de l'ICS, 2.000 milions de pesetes, i la provisió d'una línia de finançament per a la reconversió de places de llarga estada a centres de salut mental. Dóna, per tant, també resposta a moltes de les peticions que els diferents grups i els diferents anys han estat repetidament demanant, i per tant, pensem que és un bon pressupost i que el nostre Grup, per tant, votarà en contra de les esmenes a la totalitat que han presentat els diferents grups.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Bonet...

El senyor Benach em demana la paraula. Un moment senyor Bonet. Per què me la demana, senyor Benach?

El Sr. Benach i Pascual

Per unes interessades contradiccions del senyor Fernández i Burgui.

El president

Mig minut per fer aquestes contradiccions.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Entre altres coses, perquè quan he fet el meu discurs érem més aviat en la intimitat i potser algú ha malentès el que jo he dit. Sobretot, davant de la cambra, que no quedés ara aquí per a la història que el diputat senyor Ernest Benach ha dit que el Departament de Sanitat ho feia tot bé. No és això, el que he dit jo. Jo he dit exactament: «No podem ser més papistes que el papa; algunes coses les fan bé, però no totes, ni molt menys», i segurament que la clau de volta de tot plegat està en la velocitat. La velocitat que el Departament ha imprès en la política sanitària és una velocitat absolutament, des del nostre punt de vista, inadequada, i per tant, que quedi clar que, com que he estat alludit reiteradament, com a mínim, jo vull que quedi constància que el que he dit era exactament això: algunes coses sí que les fan bé, però no pas en tota la seva globalitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. El senyor Fernández em demana la paraula. Per què me la demana?

El Sr. Fernández i Burgui

Senyor president, perquè hi ha hagut un malentès i jo ho reconec i vull...

El president

Mig minut pel malentès. Vinga.

El Sr. Fernández i Burgui

Bé, és evident que si he dit «tot», disculpi, perquè mai tot és bo ni tot és dolent. Ha dit alguna cosa que està bé, i jo potser m'he confós perquè vostè sempre ha sigut bastant sensat en les seves exposicions sanitàries. (*Ri-alles.*) No, no, vol dir que jo lamento si és que no he interpretat les seves paraules, però també em ratifico en el que jo he dit.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per fixar la posició del Grup Popular, com he dit, té la paraula el diputat senyor Bonet.

El Sr. Bonet i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup votarà en contra de les esmenes presentades al Departament de Sanitat. Permetin-me, de totes formes, unes pinzellades sobre aquest pressupost. A nosaltres no ens agrada aquest pressupost i estem segurs que al mateix conseller de Sanitat tampoc li agrada. I per què? Perquè la sanitat necessitaria molt més pressupost, però molt més. La sanitat arrossega un dèficit per un mal finançament, i només ara es comença a arreglar un mica, gràcies al pacte amb el Partit Popular.

Senyores diputades i senyors diputats, la sanitat necessita consens i no demagògia, i demagògia vol dir parlar, entre altres coses, de despesa farmacèutica, de l·listes d'espera sense saber exactament de què es parla. I evidentment, també necessita una millor gestió.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor Bonet.

Com que encara no són les cinc de la tarda, no realitzarem la votació d'aquest Departament i passem a tramitar les esmenes a la totalitat del Departament de Política Territorial i Obres Públiques. En primer lloc, pel Grup Socialista, per substanciar i exposar les seves esmenes a la totalitat, té la paraula el diputat senyor Manuel Nadal. (*Remor de veus.*)

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Senyor president, senyores i senyors diputats, defensaré el conjunt d'esmenes...

6916

El president

Per favor, guardin silenci.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president.

El president

Guardin silenci, si us plau.

Continui.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Dic que defensaré conjuntament el conjunt d'esmenes al Departament, empreses i organismes autònoms. I per començar, voldria donar cinc raons per les quals presentem aquestes esmenes a la totalitat. Cinc raons que més endavant aniré explicitant i argumentant amb més contingut.

La primera raó és que sent el Departament de Política Territorial i els seus organismes autònoms i empreses un departament fonamentalment inversor, resulta que aquest any, en el seu conjunt, el pressupost disminueix i la part d'inversió també disminueix. I si un departament que és inversor disminueix, doncs, pot suposar un cert fre a l'activitat econòmica d'aquest país. Nosaltres voldríem que el Departament de Política Territorial creixés i que ajudés al desenvolupament de l'activitat econòmica.

El segon element, la segona crítica, és que en aquests pressupostos nosaltres denotem menys col·laboració del Departament de Política Territorial amb les altres institucions del país, i sobretot amb el món local. Nosaltres pensem que el Departament de Política Territorial pensa a vegades que el món local és un competidor i no un col·laborador del Govern de la Generalitat. Si de cas, per començar, ja algunes pinzellades d'aquesta menor col·laboració que nosaltres veiem del Departament amb el món local, per exemple, en la promoció d'habitatges. Resulta que creix la promoció pública d'habitatges del mateix Departament o de l'Incasol, però, en canvi, disminueix la col·laboració amb el món local a través de promocions convingudes. Però també ens trobaríem amb una cosa similar amb els ajuts al transport, que els ajuts al transport privat per carretera creixen; en canvi, els ajuts al transport local disminueixen. Per tant, una certa disminució de la col·laboració institucional, uns certs recels del Departament respecte al món local.

El tercer argument és que a nosaltres ens sembla que aquests pressupostos evidencien un cert fracàs del procés de negociació de Convergència i Unió amb el Partit Popular pel que fa referència a les infraestructures, a allò que el president Pujol ha arribat a dir: «Rato no ens estima.» Doncs aquests pressupostos evidencien que Rato no ens estima suficientment, i partides importants que haurien de figurar en aquest pressupost no hi són, i a més, veiem que no es fa front en aquest pressupost a temes que són d'interès general dels ciutadans de Catalunya, com el tema de la negociació dels peatges, com la declaració d'obres d'interès general de l'Estat a Catalunya, que no figuren en aquests pressupostos i que el Departament no ha negociat suficientment a Madrid.

La quarta raó és que nosaltres entenem que aquests pressupostos continuen desequilibrant el país. Són pressupostos que desequilibrin el país des del punt de vista territorial. I l'element que ens fa veure amb més contundència, amb més claredat que continuen desequilibrant el país és que els plans comarcals de muntanya, que són plans que han d'ajudar al desenvolupament d'unes comarques com les de muntanya, que són de les més deprimides del nostre país, doncs, no es compleixen. En concret, hi ha una anàlisi de la Sindicatura de Comptes de l'any 1995 que ens diu que, de 1.088 actuacions previstes en els plans comarcals de muntanya, n'hi havia 400 amb dotació zero. És a dir, més d'un 36% de les previsions d'actuació en plans comarcals de muntanya no es compleixen. Però allò que dèiem l'any 95 també es torna a produir aquest any. Per exemple, a la Cerdanya hi ha deu actuacions que haurien de figurar als pressupostos i no hi són; al Ripollès n'hi ha divuit, i així podríem anar reproduint comarca a comarca de les comarques de muntanya que no es compleixen els plans comarcals de muntanya.

I el cinquè argument és el que nosaltres entenem que són pressupostos insostenibles des del punt de vista mediambiental, i apuntaré tres qüestions per dir que són pressupostos insostenibles des del punt de vista mediambiental. Tenim un greu problema al país que és el tema de l'administració hidràulica. Aquests pressupostos, a través de l'anomenada Llei d'acompanyament, intenten afrontar aquesta problemàtica d'una manera parcial, però no d'una manera definitiva. Ja avanço que el Grup Socialista s'oposarà que, a través dels pressupostos, es creï l'Agència Catalana de l'Aigua.

Segon, aquests pressupostos plantegen una política del sòl, d'ocupació del sòl que fomenta encara el creixement, la creació de nou sòl residencial en detriment de les actuacions urbanes. El 93% del pressupost de l'Incasol, en política de sòl, es dedica a crear nou sòl, i només el 7% es dedica a actuacions urbanes. Nosaltres pensem que cal capgirar la lògica i que caldria potenciar, sobretot, i dedicar la major part del pressupost a actuacions urbanes, a rehabilitació de les ciutats i dels pobles, i no a creació de nou sòl, que massa que ja en consumim.

I si això ho lliguem amb el tercer argument, que és el tema del transport, veurem que aquí tenim un problema greu d'aquest país. Si anem ocupant el territori d'una manera difusa, si anem creant urbanitzacions disperses, resulta que no podem crear una bona xarxa de transport públic. I veiem que els pressupostos evidencien això: es dedica tres vegades més diners a potenciar la política de carreteres de la Generalitat del que es dedica a la política de transport. Llavors, és clar, no podem fer transport públic i hem de fer més carreteres perquè la gent viu aïllada i no hi ha prou massa crítica per crear una bona xarxa de transport públic.

Per tant, repeteixo, són els pressupostos que tenen menys inversió, en què hi ha menys col·laboració institucional, i sobretot hi ha un cert recel de l'Administració local, que denoten un baix resultat de la negociació amb el PP, que són desequilibradors del territori i que són mediambientalment insostenibles.

Punt 1

Anem a veure algun d'aquests cinc aspectes més detalladament. El tema de la col·laboració amb el Partit Popular, les negociacions dels pressupostos de l'Estat. Vostès s'han marcat uns objectius que encara no hem arribat al final, però resulta que, en el procés de negociació dels pressupostos a nivell de Madrid, Convergència i Unió i el PSOE van aconseguir esmenes per valor de 13.000 milions de pessetes en inversions a Catalunya, això en fase de comissió. Va venir el plenari i ja van venir les rebaixes: el que eren 13.000 es van quedar en 6.000 més 4.000 que llavors han transaccionat, perquè que són partides que ja existien que han canviat de destí, i per exemple, algunes partides que es rebaixen són el coll de la Teixeta i el coll Negre, a la nacional 420, la variant de Castellfollit de la Roca, el tema del soterrament de l'estació de Vic, etcètera. Per tant, ens trobem que, de moment, el resultat, aquest any, de la negociació entre el Partit Popular i Convergència i Unió és un resultat que és inferior al que fins i tot aquest any havien aconseguit Convergència i Unió i el PSOE amb esmenes per a Catalunya.

Però aquestes negociacions en temes d'infraestructura que són importants per al país, també es denota que no han donat prou resultats en temes com la declaració d'obres d'interès general de l'Estat a Catalunya. Vostès saben que hi ha hagut un decret en matèria de política hidràulica que declarava un conjunt d'obres de l'Estat espanyol, obres d'interès general que l'Estat finançarà al cent per cent; obres de conques intercomunitàries i intracomunitàries. Resulta que a les conques internes de Catalunya no hi ha ni una sola obra. Per què? Perquè algú s'ha descuidat de reclamar que en aquest decret també hi figuressin obres importants per al país, i vostès saben que en el Pla hidrològic de les conques internes de Catalunya hi ha un conjunt d'obres que figuren com a obres d'interès general. Jo els voldria assenyalar algunes obres que esperen que algun dia el Govern de l'Estat i el Govern de la Generalitat, sigui del color que sigui..., siguin declarades obres d'interès general. Els regadius Xerta - Sénia, els regadius de la Terra Alta, la prevenció de les riuades al Segre, al Noguera Pallaresa i al Noguera Ribagorçana, la prevenció de riuades al Besòs i Llobregat, els regadius del Baix Ter, la regulació del Tordera i la transformació o el condicionament de la depuradora de Tarragona i de Valls per poder aconseguir que les seves aigües siguin utilitzades com a reg. Per tant, hi ha hagut una certa mala negociació o com a mínim un mal resultat dels convenis entre el Govern de l'Estat i el Govern de la Generalitat, o si ho volen, entre Convergència i Unió i el Partit Popular.

Val a dir que vaig escoltar ahir molt atentament les paraules dels portaveus, o de la portaveu Dolores Montserrat, i després també del senyor Curto, respecte a quin era el posicionament del Partit Popular respecte als pressupostos, i deien: falten ara les partides de l'equilibri territorial, aquella pedregada o aquella mica de blat de moro que anirem llançant als pobles a veure si així aconseguim una certa implantació del Partit Popular, perquè 100 milions aquí, 100 milions allà...

Jo voldria dir que, això, l'any passat ho van iniciar, però el que van aconseguir l'any passat –i ho hem mirat–, hi

ha molts de pobles on ha quedat en promeses. Tinc, en concret, una petició de l'alcalde de la Roca, que vostès van aconseguir una esmena que figura en el pressupost, que diu: «condicionament i asfaltatge dels carrers de la Roca», doncs no s'ha asfaltat i no hi ha ni un duro per als carrers de la Roca. Espero que aquest any, si voten a favor dels pressupostos perquè hi introdueixen noves esmenes, a part de ser aprovades, finalment tinguin una traducció en la realitat del país i s'executin. I no vagin llavors pels pobles repartint fulletons dient que «farem», però Convergència i Unió no ha complert. És a dir, els diners de la Roca no han arribat, ni un duro. Per tant, esperem que aquest any, si finalment decideixen votar-hi a favor perquè els arriba la *pedrea*, aquesta *pedrea* sigui real i no sigui virtual.

Anem a parlar d'alguns temes que el Grup Socialista creu que caldria afrontar amb més contundència, amb més rotunditat i amb noves perspectives en aquest país en matèria d'infraestructures. En el tema de carreteres ens trobem que en aquest país, en aquests pressupostos, baixa la inversió real en carreteres, malgrat que el conjunt dels pressupostos destinats a carreteres puja lleugerament i arriba fins a uns 45.000 milions de pessetes, si sumem GISA, els túnels del Cadí, els Túnels i Accesos a Barcelona, la Secretaria General, la Direcció General, puja, aquesta xifra de 45.000 milions, però ens adonarem que no tots aquests diners es tradueixen en inversió real.

Si ens fixem especialment en GISA, que és qui veritablement fa les carreteres d'aquest país, veurem que GISA rep 35.000 milions de pessetes de transferències de la Direcció General, però només executa obres amb 29.000 milions de pessetes. Per tant, tenim un problema: que en aquest moment ja GISA no serveix per avançar o accelerar les obres en carreteres, sinó que les està retardant degut als deutes que ve acumulant en el passat.

Si vostès agafessin aquest any els 42.000 milions de pessetes que han aconseguit amb la negociació del Partit Popular, aquest any 98, i en comptes de destinar-los no sabem a què, segurament a amortitzar l'endeutament de GISA, els destinessin a noves obres, la inversió en carreteres a Catalunya creixeria. O sigui, vostès han aconseguit 42.000 milions de pessetes del Partit Popular per al 98, l'any passat, doncs aquests diners no els apliquin a amortitzar només, apliquin-los a noves infraestructures de GISA i podrem fer front als problemes històrics, als endarreriments que porten en matèria de carreteres. Perquè, si ens fixem en el tema de carreteres, veurem que el Pla aprovat l'any 84 porta un nivell de compliment del 65%; falta un 35% per executar, i ens queden tres anys. I si, això, xifrem què vol dir, vol dir que Catalunya necessitaria, aquests tres anys, dels pressupostos de la Generalitat, de l'ordre d'uns 175.000 milions de pessetes en carreteres per acabar el Pla en la part que correspon al Govern de la Generalitat.

Per tant, hauríem d'augmentar aquesta partida de 45.000 milions amb uns 15.000 milions més de pessetes si volguéssim acabar el Pla de carreteres. I nosaltres el que els demanem és això, que destinin 15.000 milions més a carreteres durant aquests tres anys per poder

6918

complir les previsions del Pla de carreteres, i així vostès podrien acabar amb l'eix de l'Ebre, amb l'eix del Llobregat, amb l'eix del Ter; podrien ampliar un nou carril a l'A-16; podrien ampliar l'A-18 en el seu tram Terrassa - Barcelona; podrien desdoblir l'anella de les Gavarres; podrien fer tot el desdoblament de la Figueres - Roses; podrien condicionar la comarcal 252, de la Bisbal a Figueres; podrien fer les variants de Cardedeu i Llinars, senyor conseller, variants que no figuren als pressupostos i sobre les quals hem presentat en aquest Parlament proposicions no de llei que han sigut votades i aprovades per unanimitat. I que torno a insistir que caldria que una partida explícita aquest any figurés als pressupostos per a les variants de Cardedeu i Llinars.

I també podrien fer algunes eixos importants, eixos mar - muntanya, com l'eix Tarragona - Manresa, sobretot en el tram Manresa - Igualada, o l'eix occidental Lleida - Pirineu, o l'eix del Francolí.

Val a dir, ja que parlem de carreteres, que GISA va ser creada fonamentalment per accelerar les obres olímpiques i per dedicar-se a fer carreteres, inicialment l'Eix Transversal.

Ja he dit que GISA en aquests moments no tots els diners que rep de transferències del Govern de la Generalitat els dedica a inversió nova, sinó que les amortitzacions ja són un gep que porta a sobre, que li impedeixen accelerar les obres. Però és que nosaltres tenim una sospita, i ens preocupa d'una manera substancial: és que GISA no solament no accelera les obres, sinó que les encareix. Jo tinc aquí –i em refereixo a temes d'ensenyament– una resolució del Departament d'Ensenyament, publicada en el DOGC del mes d'octubre, 15 d'octubre, d'uns projectes d'instituts de Catalunya, i, un mes més tard, les mateixes obres i els mateixos projectes, i a les mateixes persones, són adjudicats per GISA amb un encariment d'un 35%. Però és que aquest encariment dels projectes en ensenyament també es produïa en l'adjudicació de les obres, per exemple, en el Departament de Sanitat. Vostès ho saben –ha sortit publicat als mitjans de comunicació–, que les obres encarregades per GISA que venien del Departament de Sanitat, un cop GISA les havia licitat, sortien més cares, un 14%, que el pressupost de licitació, és a dir que GISA adjudicava a l'alça. No sabem què passa. GISA no accelera els projectes, GISA els està frenant, però, a sobre, els està encarint.

Pel que fa referència a política hidràulica, senyor conseller, vostès han fet un esforç de negociació durant tot un any per plantejar una nova llei hidràulica de Catalunya; aquest esforç no s'ha traduït en l'acord suficient, i ens presenten una part de la llei que s'estava negociant, que és la creació de l'Agència Catalana de l'Aigua. Nosaltres, estant fonamentalment d'acord amb la creació de l'Agència Catalana de l'Aigua, no estem d'acord que se'ns entri pel cantó, en la Llei de pressupostos, d'una manera parcial, sense enfocar globalment el contingut.

Li anuncio que el nostre vot serà d'abstenció o negatiu en aquesta part dels pressupostos de creació de l'Agència Catalana de l'Aigua, perquè voldríem que es plantejés en una llei global i no en una llei parcial. Per què?

Perquè hi ha altres compromisos que hauríem de debatre junt amb la creació de l'Agència Catalana de l'Aigua. Quina part del pressupost de la Generalitat es destinarà a obres hidràuliques? Aquell compromís etern del 40% de la Generalitat per finançar les obres hidràuliques, estan disposats a complir-lo? En aquests pressupostos no hi són, només hi ha 696 milions de pessetes de transferència del Govern de la Generalitat a la Junta d'Aigües. No hi ha un esforç de la Generalitat en matèria hidràulica, un esforç dels pressupostos, i, per tant, no ens demanin que els socialistes o els altres grups fem un esforç per votar l'Agència Catalana de l'Aigua si no veiem que el Govern posa diners a les obres hidràuliques. Una cosa ha d'anar lligada amb l'altra, senyor conseller. Per tant, estem disposats a parlar de l'ACA en una llei global que també inclogui els temes de finançament.

I parlant de matèria hidràulica, hi ha una empresa, que és Aigües Ter - Llobregat, que és una empresa privilegiada. Resulta que aquest any disposa en els seus ingressos de 3.500 milions de pessetes de romanent de tresoreria, però aquests ingressos que tenen, que els vénen acumulats d'anys anteriors, que els han sobrat, els figuren, els posen també en les despeses; és a dir, aquest any vostès, a més de posar 3.500 milions de romanents de tresoreria com a ingressos, posen 3.000 milions de despeses com a romanent de tresoreria. És a dir, ja saben que Aigües Ter - Llobregat té un sobreingrés que no pot gastar. Home, és una empresa molt privilegiada; poder tenir 3.000 milions de pessetes al banc i anar-los tenint aquí, a veure què passa, quan el Govern de la Generalitat té la penúria que té en matèria hidràulica... Els pocs diners que destinen a la Junta d'Aigües, ens sembla que caldria afrontar què passa amb Aigües Ter - Llobregat. I, a sobre, aquest benefici que té Aigües Ter - Llobregat és fent-se càrrec, tot i així, d'obres que hauria de fer la Generalitat o que hauria de finançar parcialment. Perquè aquest any, en el capítol de despeses i d'inversió, ens hi posen la reposició de la xarxa d'aigües del Maresme o la reposició de la xarxa d'aigües de la riera de Caldes, que ja hi estem d'acord, però que d'aquestes obres en alta el Govern de la Generalitat hauria de finançar el 50%, i, de moment, no hi aporta re.

Per tant, es troben amb una empresa privilegiada, que té un sobreingrés, que té aquests diners al banc i que pot gaudir-ne i «disfrutar-ne» per obtenir-ne uns interessos que no sabem per fer-ne què.

En matèria de transport els pressupostos ens indiquen que les inversions en transport tornen a baixar, i indiquen una tendència que ens preocupa substancialment, que és la de promocionar el transport privat, i el transport privat per carretera –que he dit que anava lligat a aquest model de país que tenim, que és d'anar ocupant el màxim de sòl possible i el màxim de dispers possible–, això comporta un increment de les despeses en carreteres que gasten tres vegades més en inversions en carreteres que no pas en transport públic: carreteres, 45.000 milions de pessetes; transport, 14.000 milions de pessetes, tant públic com privat.

Per tant, nosaltres voldríem que hi hagués un cert capgirament d'això, que s'invertissin més diners en inver-

Punt 1

sions, en transport col·lectiu, ja sigui ferrocarrils, ja sigui autocar, i no tant en carreteres, per fomentar el transport privat, amb automòbils privats individuals.

I això que he dit que es produeix, que s'ajuda més la carretera que el transport col·lectiu, també resulta que s'ajuda més el transport privat de viatgers que el transport públic local. La partida d'ajut al transport privat de viatgers creix un 17% i la partida d'ajut al transport públic local baixa en un 34%. Per tant, hi ha una tendència en aquest Departament a fomentar el transport privat i a fomentar el transport individual en comptes del transport col·lectiu i el ferrocarril, que seria un dels elements que caldria potenciar.

En el tema del transport, senyor conseller, ahir el senyor Mas va tenir molt interès a parlar del conveni d'infraestructures i del contracte programa. Ja hi figuren, senyor conseller, 5.000 milions de pessetes per al conveni d'infraestructures. Vostè diu que ara faran una nova contractació; esperem que la facin, i tant de bo. Ara, el conveni d'infraestructures vostè sap que és un conveni que ens diu que són 15.000 milions l'any, dels quals 5.000 de la Generalitat i la resta de l'Estat: dos terços / un terç. D'acord. Per tant, que la Generalitat hi porti el que li pertoqui i que incrementi la seva dotació. Però estem preparant, senyor conseller, o estan preparant, o estem preparant col·lectivament a través de l'ATM, l'Agència del Transport Metropolità, un pla director d'infraestructures; pla director d'infraestructures que preveu una inversió en deu anys de 450.000 milions de pessetes, que vol dir que cada any s'han d'invertir en infraestructures 45.000 milions de pessetes.

Per tant, vol dir que allò que estem gastant ara en infraestructures en el transport metropolità, que són 15.000 milions de pessetes, haurem de multiplicar-ho per tres. És aquest esforç que estem reclamant els socialistes; que es capgiri la lògica; que en comptes dels 45.000 milions que destinem a carreteres ara es destinin 45.000 milions a transport col·lectiu, al conveni d'infraestructures, a aquest Programa director d'infraestructures que estan plantejant.

I en aquest Programa director d'infraestructures hi ha elements fonamentals que cal afrontar i que són nous. És cert que el tema del transport en l'àmbit de Barcelona s'està affrontant amb alguns compromisos encara incomplets que la gent està reclamant amb urgència, però sembla que comencen a haver-hi projectes que ens indiquen com arribarà el metro a Nou Barris, o com es faran aquests accessos a altres barris de Barcelona.

Però tenim tres problemes nous que no hem afrontat. Si el Pla director de l'aeroport funciona, com arribarem a l'aeroport de Barcelona a través d'un transport públic? Jo aposto, el Grup Socialista aposta –i comença a reclamar– que, a través de l'ATM i a través dels pressupostos de la Generalitat, s'estudiï la viabilitat d'un metro a l'aeroport. Tenim una proposta d'arribada de l'alta velocitat a l'àmbit metropolità, a Sants, a la Sagrera, a estacions, a Sant Cugat, o Cerdanyola, o Rubí –no sabem on encara. Quines seran les línies de comunicació de transport públic en aquestes estacions d'alta velocitat a l'àmbit metropolità? Cal un pla d'accessos a les

estacions d'alta velocitat. I finalment, cal afrontar els accessos amb metro al Barcelonès nord, a Santa Coloma i a Badalona.

Aquests elements no estan en aquests pressupostos i són necessitats que el país planteja i que aquest Pla director d'infraestructures de 45.000 milions de pessetes l'any podria resoldre.

I ja per acabar, en matèria d'habitatge i sòl, he dit que la proposta dels pressupostos de la Generalitat és una proposta que ens indica que hem d'anar continuant la tendència actual d'anar consumint sòl d'una manera dispersa, anar creant urbanitzacions amb cases aïllades que dificulten un model coherent de país. Cal invertir la tendència, cal plantejar-se ciutats més compactes, perquè això ajudaria també a promocionar el transport públic, com dèiem.

I en habitatge hi ha tres línies d'actuació que són prioritàries: facilitar l'accés a l'habitatge, sobretot a la gent gran i als joves; fomentar la política de lloguer d'habitatges i la rehabilitació. Doncs resulta que aquests pressupostos, pel que fa referència a habitatge, disminueixen les partides que haurien d'anar destinades a rehabilitacions o actuacions en habitatges en nuclis antics i només hi ha un 6% de tota la política d'habitatges de la Generalitat que va destinada a zones i actuacions en barris antics, i tota la resta són creacions de nou sòl residencial. He dit que això s'ha d'invertir: en comptes d'anar a crear nou sòl arreglem el que ja tenim, rehabilitem el que ja tenim. I en habitatge el mateix; en comptes d'anar creant nous habitatges, dediquem-nos a rehabilitar i a crear nous habitatges en barris tradicionals, centrats de les ciutats.

No hi ha partides, que històricament existien en els pressupostos, d'habitatges per a joves; no hi són. Nosaltres les hi voldríem veure, en aquests pressupostos, habitatges per a joves, que són una de les demandes, una de les necessitats d'aquest país.

Per tant, en matèria d'habitatge i sòl, el que proposaríem seria invertir la tendència i, per tant, potenciar les partides de rehabilitacions i actuacions en nuclis antics; incrementar les partides de promoció d'habitatges convingudes amb els ens locals, que ja els he explicat que decreixen, hi ha un recel de l'Administració de la Generalitat respecte al món local i, en comptes de dedicar-se solament a promoció pública pròpia a través de l'Incasol, caldria fomentar la col·laboració amb els ajuntaments.

Per tant, aquests són els arguments que el Grup Socialista planteja per retornar els pressupostos de la Generalitat: perquè cal més inversió; perquè cal col·laboració institucional entre ajuntaments i Generalitat; perquè els ajuntaments són organismes col·laboradors –i fidels col·laboradors– del Govern de Catalunya i no són rivals ni competidors; perquè caldria aconseguir més inversió de l'Estat a Catalunya –que no figura en aquests pressupostos, en part, perquè el Govern de la Generalitat no ho ha plantejat, per exemple, ja ho he dit, el tema d'infraestructures hidràuliques; caldria que hi haguessin infraestructures hidràuliques en el país declarades obres d'interès general i la Generalitat no ho ha demanat; perquè aquests pressupostos continuen desequilibrats.

6920

brant el país, i perquè aquests pressupostos, des del punt de vista mediambiental, són insostenibles, perquè plantegen un país en què l'ocupació del sòl sigui cada vegada més gran i cada vegada hi hagi menys sòl lliure disponible per a la gent.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, presentem l'esmena a la totalitat al Departament de Política Territorial i als seus organismes autònoms i empreses públiques i, al mateix temps, també, a Adigsa, que pertany a Benestar Social.

Des del nostre punt de vista, aquests pressupostos són plenament repetitius dels que es presentaven l'any passat i, fins i tot, podríem fer el discurs –tindríem, fins i tot, la temptació de fer el discurs– que es feia l'any passat. Nosaltres l'any passat dèiem que eren uns pressupostos poc transparents, que tendeixen a la virtualitat, poc inversors i mal gestionats. A més a més, dèiem que eren uns pressupostos que augmenten el desequilibri territorial, que no tenen en compte la necessitat d'un planejament global del territori, que continuen fomentant el transport privat en detriment del públic, amb una política hidràulica basada en la gestió de la demanda i amb una política d'habitatge al servei del mercat. Dèiem que eren uns pressupostos que no tenen en compte els criteris de sostenibilitat, element clau per al desenvolupament equilibrat del país.

Enguany podem fer exactament el mateix discurs, podem canviar alguna xifra però el resultat final serà exactament el mateix. Els ho anirem demostrant. Dèiem: «Poc transparents. Hi ha una dificultat creixent a identificar les partides.» El Departament cada vegada gestiona menys diners, que passen generalment tots a GISA. En aquests moments, GISA representa el 80% del pressupost que té el Departament de Política Territorial i Obres Públiques. Des del nostre punt de vista, és un monstre que serveix per amagar o desviar el deute; fa obres de molts departaments. En aquests moments, el llistat de departaments per als quals fa obres GISA ja és innombrable, i, el 40% del seu pressupost es destina a deute i a pagar interessos. Fins i tot, destina 1.200 milions –que m'agradaria que ens ho expliquessin– per amortitzar el préstec del Túnel del Cadí, d'una altra empresa. D'aquesta manera, doncs, sembla ser que es van traspasant les partides per amortitzar, d'una empresa a l'altra. Túnel del Cadí, per cert, que destina el 78% dels seus ingressos a despeses financeres –vegin quin és el seu funcionament–, i, en canvi, fixin-se que el Túnel del Cadí ni es planteja rebaixar el peatge, que és una necessitat i un clam per aquells territoris i, en canvi, és un negoci rodó per a una empresa anomenada La Caixa.

En aquesta situació també hi ha Tabasa, que destina el 80% a despeses financeres. Poca transparència, en aquests pressupostos. Dèiem, també, que eren irrealment

–en dèiem virtuals–, perquè una cosa és el pressupost consolidat i l'altra l'administrat. Fins i tot traslladen partides no executades d'un any a l'altre, i així sembla que no paren d'invertir. Així trobem que partides que hi havia l'any passat, hi havia l'exemple paradigmàtic, que és el desdoblament de la carretera Figueres - Roses–, que hi havien destinats 2.700 milions l'any passat, i aquest any hi ha destinats 1.700 milions. L'any passat varen fer dues rotondes. Home, ja són cares les rotondes, però 2.700 milions... –dubto que siguin unes rotondes de disseny, i tampoc ho són, veritablement.

Vol dir que d'aquesta manera surt: Alt Empordà, quantitat d'inversió? Resulta que és exactament la mateixa, que no s'ha invertit i que s'ha traspasat. Fins i tot, fan l'enganyifa, també, de la variant de la Bisbal, que no la construeixen, no la volen construir, prefereixen fer un vial urbà... Això sí, 300 milions un any, 300 milions un altre any i diuen: «Mira, que contents que estan la gent del Baix Empordà, perquè continuament els està sortint una inversió.» Només és lletra; evidentment, no hi ha cap acció sobre el territori que signifiqui, doncs, la construcció d'aquestes infraestructures.

Dèiem, també, que és poc inversor, aquest Departament. Des del 1995 el Departament baixa en percentatge en relació amb el pressupost total de la Generalitat, del 7,26 que representava, al 5,40 d'enguany. En canvi, continuen pujant les despeses per lloguers d'edificis –des del 1996 un 88%– i les dietes –un 114%. No sé quines feines fan ara al Departament, perquè les dietes hagin pujat un 114%. Haig de ser just: aquest any han baixat un 1,2% –s'ha de dir tot, també–, un 1,2% en relació amb el 114. Com comprendran vostès, la situació continua sent la mateixa.

Dèiem, també, uns pressupostos desequilibrats. S'entén, voldríem entendre que aquest Departament és l'encarregat d'ordenar i equilibrar el territori, almenys, fins i tot, té una Direcció General que es diu d'Ordenació del Territori i Urbanisme.

Bé, les inversions, en general, de tots els pressupostos baixen un 7% i ens dona la sensació, a més a més, que es distribueixen d'una manera aleatòria, sense planificació, sotmesa a interessos partidistes. I els ho explicaré: si utilitzem les dades de la renda familiar disponible *per capita*, que és una dada prou important, des del 1989, veiem que hi ha tot un seguit de comarques que continuen estant a la cua en qüestió, doncs, d'aquesta renda, i que no s'ha tingut en compte la necessitat de fomentar el seu desenvolupament. Comarques com el Priorat, la Terra Alta, la Conca de Barberà, el Montsià, les Garrigues, el Berguedà, doncs, enguany han continuat disminuint –ja passava amb altres pressupostos–, han continuat disminuint la seva inversió. I enguany el Montsià, la Segarra, el Baix Ebre i el Ripollès també, perquè si descomptem que el 60% del pressupost va a Núria –a l'estació, doncs, de Núria–, comprendran que la resta de la comarca es queda absolutament sense diners.

I, també, la Garrotxa. O és que la proposta equilibradora que té el Govern de la Garrotxa és la construcció del túnel de Bracons, i ja en fan prou aquella gent, per comptes de buscar l'equilibri entre el desenvolupa-

ment i el respecte al medi, que seria un element important de desenvolupament d'aquella comarca? O és que desenvolupar el Ripollès, des del punt de vista del Govern, consisteix a potenciar l'ús de riu Ter per fer-hi llacs artificials, una minicentral hidroelèctrica, i tot un seguit d'activitats lúdiques a Vilallonga de Ter? O permetre la destrucció de la capçalera del riu Ter a mans de l'empresa Vallter-2000 i la construcció d'una presa per fer una bassa per fabricar neu artificial? Això és equilibrar el territori des del Govern? Evidentment, al Ripollès pesaria molt més aquest equilibri si es potenciés, si es millorés la xarxa ferroviària, doncs, des de Barcelona a Puigcerdà.

I els plans comarcals de muntanya? Ho deia el senyor Nadal: «Són un element equilibrador importantíssim.» Com està el seu compliment? El senyor Nadal ja ha donat algunes dades, jo els en donaré una altra. Els recordo que aquest any acaba el Pla plurianual d'inversions, acaba el 99, aquest any que ve. Es preveu en els pressupostos ja el compliment de tota la inversió del Pla? En el Ripollès falten 4.000 milions d'inversió; a la Garrotxa falten 3.500 milions d'inversió; a la Cerdanya, 4.000 milions d'inversió. On són? Si el Pla acaba el 99, on són? Jo no he vist enlloc, en els pressupostos d'enguany, aquesta inversió destinada a aquestes comarques i exactament el mateix a la resta de comarques afectades pels plans comarcals de muntanya. Vol dir que vostès, Govern, incompliran una vegada més, un element clau d'equilibri com són els plans comarcals de muntanya.

Un altre element, també, d'equilibri: la inversió en corporacions locals, en ajuntaments o altres administracions locals. El Departament, aquest Departament, des del 95 fins al 99, ha disminuït aquesta inversió en un 70%. La Junta d'Aigües, en un 28%. La inversió en obres d'infraestructura hidràulica –que també ho deia el senyor Nadal– als ajuntaments, de 2.500, l'any passat, han passat a 600 milions enguany –un 75% menys. A l'entitat metropolitana, zero diners per a aquest organisme. A la Direcció General d'Urbanisme han desaparegut les ajudes al planejament municipal, general i parcial. A la Direcció General de Transport, les transferències corrents: zero; transferències de capital als ajuntaments per inversió en obres: zero. La Direcció General d'Obres Hidràuliques, auxili a emergències hidràuliques: zero. La Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, i, exactament, amb les mateixes proporcions, 124 milions –124 milions– per ajudar els ajuntaments a rehabilitar edificis, espais urbans, patologies estructurals i convenis per al tema de l'aluminosi. 124 milions. Estan ben arreglats els ajuntaments del nostre país si amb aquests diners han de fer tot això!

Aquest és el trist panorama general que nosaltres detectem en aquests pressupostos. I per què es dona això? Perquè no hi ha cap tipus de planificació. El Govern no té una política territorial. Per Convergència i Unió el territori és un bé que es posa al servei del mercat i, si aquest ho demana, el pot ocupar il·limitadament. Vet aquí, des del nostre punt de vista, quin és el tret essencial de la política territorial del Govern. I els en posaré un exemple: en els divuit anys que governa Convergència i Unió, han estat ocupant el sòl urbà de l'àrea

metropolitana, que ha passat d'unes 25.000 hectàrees a 51.000 hectàrees. En divuit anys l'ocupació del sòl que hi ha hagut a l'àrea metropolitana ha passat de 25 a 51. En aquests anys s'ha fabricat tant sòl urbà com en els dos mil anys anteriors des de l'època dels romans als nostres dies. És això sostenible, des del seu punt de vista? És sostenible que es continuï promovent la ciutat dispersa i fragmentada? No és aquest el fet principal que explica l'explosió de la mobilitat dels darrers anys? Quin territori deixarem als nostres fills i als nostres néts?

Aquesta situació pot empitjorar a partir, des del nostre punt de vista, de la promulgació de la nova Llei del sòl, que ha tingut el suport de Convergència i Unió, i potenciada pel Partit Popular, i que propiciarà un creixement immobiliari desmesurat i una estesa de la zones urbanes en forma de taca d'oli. Per això exigim, des de fa temps, una nova llei urbanística catalana que posi fre a aquesta situació especulativa.

Catalunya continua sent un país molt fortament desequilibrat. El 90% de la població viu en el 10% del territori, que representa la major part de la franja costanera. I, en aquests divuit anys de Govern, aquest desequilibri costa/interior no s'ha corregit ni una mica. I aquest és un element importantíssim, des del nostre punt de vista.

El mateix passa a les zones de muntanya. Fins ara, la deixaven morir o no hi feien cap tipus d'actuació. Ara, vinga invertir!, perquè el turisme, ho han vist vostès, és la panacea: esports d'aventura, per un cantó; foment del turisme, etcètera. Fins i tot, a l'alta Garrotxa, a l'alta Garrotxa han posat un timbre als salts d'aigua perquè si algú queda penjat, sobretot, que pugui ser recollit amb helicòpter o el que sigui. Ja és el sùmmum! En canvi, no s'ha desenvolupat cap pla de protecció del PEIN de l'alta Garrotxa. Està totalment desprotegida (*remor de veus*) –sí..., hi ha una taca verda sobre el mapa. Això sí, potenciar aquest esport sense cap tipus de control, sense cap tipus de control, i el que farem és malmetre un lloc privilegiat. Però, és clar, el mercat és el déu dels senyors de Convergència i Unió, i mana qui mana.

Catalunya necessita urgentment un reequilibri territorial real i eficaç. No podem continuar amb un pla territorial general de Catalunya inservible com el que ara tenim. És un pla elaborat d'esquena a la realitat, fet sense tenir en compte els principis del desenvolupament sostenible. El Govern ha estat incapaç, fins ara, d'elaborar els plans territorials parcials. Per exemple, el Pla territorial de la regió metropolitana fa deu anys que s'està elaborant –Déu n'hi do– sense tenir cap document proposta. Això sí, de moment, ha costat a la ciutadania, a tots nosaltres, 1.700 milions de pessetes la seva elaboració. No podem estar cada dia a l'espera del traçat definitiu de les grans infraestructures que el Govern o els poders fàctics decideixen unilateralment.

Cal tenir, des del nostre punt de vista, una concepció solidària del territori, una concepció sostenible. Cal partir de l'estudi, del coneixement, de la petjada ecològica del territori per, llavors, poder planificar i actuar sobre aquest territori, conèixer les necessitats del pre-

6922

sent i actuar sense hipotecar les de les generacions futures. D'això nosaltres en diem solidaritat intergeneracional. En canvi, el Govern el que practica és el guany ràpid; tot el territori, també, es converteix per a ells en un negoci i és el qui mana i el qui ho estructura. Aquest és un element importantíssim que nosaltres volfem deixar sobre la taula i que és clau, aquest disseny, aquesta planificació del territori.

Però parlem ara de la política hidràulica, des del nostre punt de vista, irracional, fins i tot, il·legal i del tot insostenible. Dèiem irracional perquè hi ha una situació, que el Govern ha estat incapaç de solucionar el conflicte de l'aigua. Des de fa set anys que dura, i en aquests moments la situació és exactament la mateixa; si no, els remeto a la manifestació que es va fer aquesta setmana passada. Això sí, la Generalitat va presentar a l'opinió pública un intent de crear, de fer, d'elaborar una llei de gestió de la política hidràulica. Fins i tot hi van participar els poders locals; els partits polítics hi varen participar d'una manera clara, legal, amb ganes de poder treballar i treure aquesta Llei endavant; el Govern, una vegada més, ha estat totalment incapaç de tirar-la endavant. En canvi, el que sí que han fet d'una manera unilateral, han introduït a la Llei d'acompanyament, a la Llei d'acompanyament dels pressupostos i d'una manera precipitada tot un seguit d'elements, d'una manera unilateral i parcial, que ni s'acosten al que veritablement hauria de ser aquesta Llei que, des del nostre punt de vista, havia de contemplar aquest recurs com un bé escàs i que introdueix criteris ecològics i solidaris a la seva gestió, i equilibradores des del punt de vista social i territorial. Res d'això ha succeït; només una acció, ho repeteixo, unilateral i que, evidentment, el nostre Grup tampoc hi donarà suport per demostrar la incompetència del Govern, fins i tot, també en aquest tema.

Deia il·legal: parlem del cànon d'infraestructures hidràuliques. La Llei diu que tots els diners que es recaptin per aquest cànon d'infraestructures hidràuliques han d'anar dirigits a inversió en obra hidràulica. Tot en inversió en obra hidràulica, ho diu la Llei. Doncs, molt bé, repassem: el 98, a més a més, es varen vendre els drets de cobrament del cànon i es varen recaptar, el 98, 13.000 milions; es varen invertir 8.500 milions; falten 5.000 milions. On han anat a parar aquests 5.000 milions? En inversions en obra hidràulica no. En alguns altres llocs, és possible; a nosaltres se'ns escapa. El 1999, exactament el mateix: 10.300 –ho diuen els pressupostos–, 10.300 milions de cànon d'infraestructures hidràuliques; en inversions se'n destinen 6.129; falten 4.000 milions. Els asseguro que prendrem mesures polítiques i jurídiques per veure quina és aquesta situació. És una il·legalitat flagrant no complir la Llei d'aigües, que especificava claríssimament on havia d'anar la recaptació del cànon d'infraestructures hidràuliques.

Deia també que era del tot insostenible. No es té en compte que l'aigua és un bé escàs i no es gestiona l'oferta, només es gestiona la demanda. No hi ha cap partida dedicada al foment de l'estalvi d'aigua, ni cap partida que potenciï la reutilització d'aigua depurada, ni cap referència al manteniment dels cabals ecològics; només simples mesures administratives a la Llei

d'acompanyament, com ja he dit anteriorment. Mentrestant, l'ATL, Aigües Ter-Llobregat, té un romanent de milers de milions que sembla que no sap què fer-ne. Això sí, consta en el pressupost d'aquesta empresa una partida destinada a estudis per a la construcció del transvasament del Roine. Ja tornem a ser altre cop amb aquesta cançoneta. Estem ara en un període de sequera, hi haurà restriccions i aviat el senyor Macias, el senyor conseller, dirà: «Senyors, necessitem aquesta obra perquè és important, perquè estem en una situació de sequera.» I el senyor Pujol sortirà immediatament dient: «A més a més, la necessitem perquè és sostenible.» Agafa aquesta paraula i no sap exactament què vol dir o no la sap utilitzar; dirà que fem el transvasament per garantir l'aigua per al futur, ja és el sùmmum, a més a més que aquesta és la situació.

Mentrestant, els posaré un exemple clar d'una gestió insostenible: el camp de golf de Peralada rega amb aigua del pantà de Boadella sense pagar cap cànon i, a més, a preu de reg agrícola, com si hi hagués un camp d'alfals o un camp de blat; una generositat de la comunitat de regants d'aquella zona amb la complicitat, evidentment, de la Junta d'Aigües: un milió de litres diaris a l'estiu! Aigua de consum de boca! Mentrestant, els ciutadans de Figueres i de l'Alt Empordà tenen veritables dificultats per beure una qualitat en aigua perquè el pantà està en una situació difícil. Això sí: els senyors del camp de golf de Peralada reguen amb una aigua d'excel·lent qualitat. Al mateix temps, cap revisió de la concessió d'aigües a empreses i particulars. Per cert, les hidroelèctriques tampoc paguen cànon, mentre tots els ciutadans d'aquest país sí que el paguem. Aquesta és la situació que nosaltres volfem plantejar també en el tema, doncs, de l'aigua.

Parlem d'altres aspectes. Parlem del transport públic, també, un altre dels elements importants que ha de gestionar aquesta Conselleria de Política Territorial. Altre cop –ja ho deia el senyor Nadal–, la inversió és de tres a un entre transport privat i transport públic; tres a un, evidentment, a favor del foment del transport privat. Aportacions com tarifació social, subvenció, línies de transport per carretera i el transport de viatgers són testimonials un altre any. La manca de planejament públic dels temes de mobilitat, que és l'aposta que ha fet el Govern de CiU en aquests divuit anys per beneficiar el transport individual per sobre del col·lectiu, suposa que avui el trànsit sigui un dels principals problemes ambientals i socials que té Catalunya, especialment a les àrees més poblades. Per cada pesseta que s'ha invertit en transport públic, sis han anat a parar a carreteres des de fa molt de temps. La Comunitat Autònoma de Madrid destina dues vegades més recursos al transport públic que el Govern de Convergència i Unió; el resultat d'aquestes polítiques és clar: mentre que a la Comunitat Autònoma de Madrid, el 41% dels desplaçaments es fan en transport públic, a l'àrea metropolitana de Barcelona només ho fan el 31%. Una demostració clara que hi pot haver una política decidida cap a fomentar el transport públic o altres polítiques destinades al transport privat, com fan els senyors del Govern de la Generalitat. Hi ha una obsessió, que a més a més ve fomentada –a mi em dona la sensació– fins i tot pel mateix conseller –deu ser que la seva professió el delata–, que

les infraestructures viàries per elles mateixes són bones; només fer una infraestructura, allò ja és bo, ja serveix per enriquir aquella zona. Des del nostre punt de vista això és fals. El Pla de carreteres s'ha fet sense tenir en compte el territori, sense criteris de sostenibilitat i eficiència. La dinàmica és la mateixa: molts cotxes, necessitem més carreteres, les rondes en són un exemple; més cotxes, més carreteres; com que hi ha més carreteres, més cotxes, i així contínuament anar fent cinturons: el primer, el segon, el tercer, el quart; ara ja estem al quart, segur que la ment d'algun membre del Govern ja està plantejant el cinquè cinturó.

Però, mentrestant, hi ha cap pla de ferrocarrils i foment del transport públic? No en coneixem ni un, ni un! Alguna infraestructura ferroviària s'ha plantejat, que ajudi a treure cotxes i mercaderies de la carretera? Home, sí, una: el TGV. És l'únic que se'ls ha ocorregut; el TGV per equilibrar el territori, un tren ràpid, que és el que es necessita. Un tren que, a més a més, és insostenible des del punt de vista financer, des del punt de vista ambiental i des del punt de vista territorial. Serà la novetat a nivell mundial, convertirem un TGV en un tren de rodalies, de mercaderies, d'*intercites*, etcètera. Això és el que farem servir, amb estacions... No sabem ben bé això de les estacions; demanava un pla d'estacions el senyor Nadal; doncs, no ho sé, primer que es digui on són les estacions, perquè dóna la sensació que el TGV s'està convertint en un metro; això sí, de luxe, però en un metro sense cap tipus d'organització, sense cap tipus de planificació, sense saber on aniran les estacions, sense cap pla de mobilitat, només únicament i exclusivament per tal de dir que així d'aquesta manera som europeus. Aquesta és una altra de les visions del Govern de Convergència i Unió. I amb les línies ferroviàries convencionals, què passarà? On és la inversió de la Barcelona - Puigcerdà o de la Blanes - Lloret? No existeix.

I sobre la política d'autopistes, home, la marca, sobretot, o almenys ACESA té un pes importantíssim en aquesta política del Govern de la Generalitat. El senyor Macias deia l'altre dia: «Els beneficis de l'Estat em molesten més que els d'ACESA.» És una declaració de principis claríssima de com ha de ser o com no ha de ser un conseller de Política Territorial. Els beneficis de l'Estat el molesten més que els d'ACESA. Jo no sé si hi té accions el conseller de Política Territorial, però dóna la sensació que actuï més en un to privat que no pas públic, com ha de ser la seva obligació, evidentment, com a conseller de Política Territorial. Creiem que aquesta política és del tot vergonyosa. Els molestos més la gestió pública que els desorbitats beneficis d'ACESA, que són els mateixos de La Caixa. Jo crec que l'ha traït el subconscient: ha reconegut públicament allò que fa temps que des d'Iniciativa - Els Verds denunciem, que el Govern de Convergència i Unió governa per als poderosos i no pas per a la resta de la societat.

Des del nostre punt de vista són incapaços de fer una política global de racionalització i supressió dels peatges; per això hem denunciat i ha estat admès —els ho anuncio—, ha estat admès a tràmit el contenciós contra l'acord signat per ACESA, Generalitat i Fomento que ampliava la concessió de l'empresa —cinc anys més de

beneficis desorbitats— a canvi d'una miserable rebaixa de peatges. Per això els deïem: «Vostès porten a terme una política de transports totalment insolidària.»

I per últim, parlarem de la política d'habitatge. No existeix. Quan dic «no existeix», ho dic perquè l'Edicto al Plan de la vivienda, que se situa aquí anomenat Pla de l'habitatge, es tradueix —1998-2001. Ho dic perquè Catalunya no hi posa ni un duro més; al contrari: eliminació del 5% a fons perdut per a la primera «vivenda» per a joves; l'import de transmissions patrimonials del 6% al 7%... En canvi, les comunitats de Galícia i Andalusia sí que hi posen diners, a més a més del Plan nacional de viviendas. Catalunya no, perquè creu que ja és suficient. Creiem nosaltres que és una política totalment continuista, tot i la baixada dels tipus d'interès. No s'ha fet cap esforç per invertir amb força en polítiques de promoció de lloguer per a joves, de rehabilitació i de règim especial.

Continuen els problemes que ja existien. Incapacitat per resoldre problemes d'habitatge dels segments més pobres de la societat i que estan fora dels àmbits coberts per tots els règims; dificultat de finançar l'entrada de l'habitatge, ja que els préstecs només cobreixen el 80% del preu. Un jove que es vulgui comprar un pis, que aproximadament posem que val dotze milions, hi ha de posar tres milions d'entrada. Díficilment una persona té aquesta quantitat tenint en compte el treball precari, que és el que domina en aquests moments el mercat laboral. Alhora, es destinen habitatges a sectors de la població amb recursos superiors a 3,5 milions anuals, i sobretot a la compra. La rehabilitació és com l'obra de la seu. Quant a remodelació de barris, hi havia un programa el 94, que tenia una durada de deu anys i que actuava sobre 6.800 habitatges. El 40% ja s'ha posat en marxa amb una inversió de 45.000 milions. No s'acaba mai. La remodelació dels barris dura —i ho repetixo— com aquella frase que diu: «Dura més que l'obra de la seu.» Comparem amb Madrid altra vegada: des del 1983 al 1995, la Generalitat de Catalunya ha destinat a Barcelona 6.795 milions en rehabilitació de barris; la Comunitat de Madrid, 109.617 milions. És una manera d'actuar políticament o una altra d'aquí, del Govern de la Generalitat. Des del nostre punt de vista, no es planifica segons les necessitats de la població sinó per interessos de mercat. És el que deïem sempre: el valor d'ús o el valor de canvi. Pel Govern de la Generalitat, l'habitatge és un valor de canvi, un negoci; per nosaltres, és un valor d'ús, és un element, és un dret que tenen tots els ciutadans.

I ho deïem. Segons l'informe Foessa del 1996, 170.000 persones disposen de menys de 18.895 pessetes el mes i més de 600.000 persones compten amb uns ingressos inferiors a 42.800 pessetes mensuals. Per a aquesta gent no hi ha cap tipus de política destinada per fomentar el Pla d'habitatge. I els ho demostraré: en el Pla actual hi ha per vendre 38.010 actuacions; només 6.700 en règim especial, que va destinat a aquelles persones que tenen més dificultats econòmiques. Per llogar, que és un element clau també de la política d'habitatge, només 1.630 actuacions. El 1999, l'any que ve: per vendre, 11.130 actuacions; per llogar, 510. Demostració clara de quins són els tipus d'actuacions. I en canvi, també,

6924

1.600 en règim especial. Comissions Obreres, en el seu informe, demana 12.000 habitatges anuals, la Generalitat n'ofereix 1.600. A nosaltres ens dona la sensació també –la sensació, i és la realitat– que aquests són uns pressupostos totalment, des del punt de vista de l'habitatge, també els pressupostos de l'habitatge, totalment insostenibles.

I acabo com començava: des del nostre punt de vista, aquests pressupostos són poc transparents, virtuals, poc inversors, desequilibrats, i el que és més greu és que són del tot insostenibles; això vol dir que hipoteca les necessitats de les generacions futures.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt té en primer lloc... Perdó, queden pocs minuts, però té la paraula el senyor Víctor Gimeno, no amb el temps que tenia assenyalat, però endavant.

El Sr. Gimeno i Sanz

Sí, moltes gràcies, senyor president. Molt breument. Només per acabar de plantejar les dues esmenes a la totalitat a Regsa i a l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre. A Regsa, perquè, tot i que recentment a la Sindicatura de Comptes valoràvem com a prou eficient la gestió administrativa, la gestió comptable d'aquesta empresa, i que fins i tot es parlava de la millora en les despeses per a la gestió conjunta en les mateixes oficines, i utilitzant fins i tot alguns dels mateixos aparells d'administració –sembla ser amb GISA, però una cosa és la gestió administrativa, purament administrativa, i l'altra és la gestió política.

Des del nostre punt de vista, l'empresa Regsa funciona com un poti-poti que difícilment justifica la funció inicial per a la qual va ser creada. Seria correcte que hi hagués una disminució del capítol 1 i del capítol 2 pel que hem dit d'aquesta gestió conjunta amb GISA, però en canvi el que és inconcebible és que ha baixat pràcticament 3.000 milions de pessetes, d'11.200 a 8.300, el projecte total d'explotació més de capital d'aquesta empresa.

Jo crec que un dels motius fonamentals que ens hi ha portat no és sols que no es compleix el programa de regadius presentat, aprovat, difós i fet amb molta propaganda pel Govern de la Generalitat, sinó que alguns dels regadius més emblemàtics no es contemplen dins de les actuacions de l'any 99: no hi ha cap partida específica per al canal Segarra-Garrigues, no hi ha cap partida específica per a un altre que també fa molt de temps que se'n parla molt, que és el de Xerta - riu Sénia; però tampoc no hi ha cap partida específica per a projectes de millora de l'eficiència en els sistemes de regadius, per a ús de les aigües depurades, ja sigui per a nous regadius o ja sigui per a regs de suport en determinades zones.

I no és sols això, sinó que dels 6.747 milions de pessetes que hi han previstos per al 99, una part important, jo diria que més d'un terç, més de 2.200 milions, no és ni per a regadius; és a dir, hi ha projectes d'abastament,

de millora de l'abastament, de plantes potabilitzadores, d'endegament de rieres; és a dir, obres que s'haurien de fer per GISA i, en canvi, sembla que se'ls confonen els ordinadors i algunes obres passen d'una a l'altra. Per tant, no sols no hi han 6.747 milions de pessetes en inversions, sinó que una bona part són per a nous regadius i les altres són simplement revestiments de sèquies, que és un concepte molt ampli de nous regadius; per tant, creiem que està absolutament justificat.

I, molt breument també, l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre. Dir que, a primera vista, multipliquem per cinc el pressupost de l'any anterior; fa anys que estàvem ancorats en els 49 milions, i enguany pugen a 251; 251, per tant, diríem, ja hem aconseguit part del que reivindicàvem des dels grups de l'oposició. Ara bé, si tenim en compte que 111 són únicament i exclusivament per al projecte de navegabilitat; ens vénen 25 milions de la Diputació, ens vénen, curiosament, 600.000 pessetes d'interessos –un organisme que administrava 49 milions de pessetes té 600.000 pessetes d'interessos– i, el que és encara més curiós, hi han 66,5 milions de romanents de tresoreria, és a dir, de diners que no s'han gastat dels pressupostos anteriors o de diners que estaven pressupostats a d'altres departaments i que el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, amb aquesta perfecta coordinació, no sabia que existien, no els tenia comptabilitzats a l'Institut i no es podien gastar, i que en aquestos moments, aquestos 66 milions de pessetes, en bona part estan: 60 milions a «Estudis i projectes» –Déu n'hi do el que estudiarem–, 12 milions a «Inversions en altre immobilitzat material», que vol dir que no saben què fer-ne.

Senyors del Govern i, sobretot, president de l'Institut, jo crec que un institut que no té cap pla d'actuació, que és incapaç de debatre propostes d'actuació del Consell Rector, es mereix una censura molt forta per evitar que això, l'any que ve, hagin de discutir, qui sigui, 80 o 90 milions de romanents de tresoreria per incapacitat de gastar-los.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt, té, en primer lloc, la paraula el diputat senyor Benet Tugues per un temps màxim de vint minuts.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques és un departament bàsicament inversor. De fet, és el departament que a ulls de molts ciutadans representa el termòmetre a partir del qual es mesura el grau de feina que fa el Govern, i això al marge que el Govern, qualsevol govern, tingui tota la sensibilitat social que se li pugui exigir i doni uns serveis públics de primera qualitat o uns serveis assistencials exquísits.

Si aquest Govern no fa obra pública de manera perceptible als ulls de molts ciutadans, ho repeteixo, aquest Govern tindrà dificultats per reeditar la confiança dels ciutadans; tot i que, en temps de crisi o de restriccions pressupostàries, aquest Departament probablement és

un dels que pot suportar una retallada de les seves dotacions sense produir un impacte directe en la marxa de la societat; abans de retallar les dotacions d'ensenyament, de sanitat o de protecció social, és més aconsellable de reduir les dedicades a obra pública.

De tota manera recordem que el nom del Departament és d'Obres Públiques però també ho és, fins i tot abans, de Política Territorial. I la política territorial cal entendre-la com de reequilibri territorial, i el reequilibri territorial exigeix un esforç inversor suplementari en aquelles comarques amb dèficits històrics d'infraestructures que han patit i continuen patint problemes de desenvolupament, a conseqüència, entre altres coses, de les seves deficients infraestructures, comunicacions i, per tant, en aquests casos les inversions en obra pública, inversions que van dirigides a millorar aquest equilibri territorial, són, en certa manera, una acció política de caràcter social, ja que tendeixen a igualar les possibilitats de desenvolupament dels ciutadans de totes les comarques i ajuden a fixar la gent al territori.

A banda d'això, l'activitat inversora del Departament és un factor clau per al desenvolupament del país, entre altres coses, per l'estímul, el motor que representa per al conjunt de l'economia, els llocs de treball que procura i –pagaments amb excessiu retard a banda– la vida que suposa per a moltes empreses dedicades a la construcció.

I aquesta és una idea que jo crec que el Govern de la Generalitat la té perfectament clara, i no només pels diners que hi dedica en els seus pressupostos, sinó pel gran interès que posa, durant la negociació dels pressupostos de l'Estat, en el fet que les inversions previstes per a Catalunya siguin les màximes possibles, a vegades estirant les reivindicacions fins a tal extrem que es creen tensions fins al punt de qüestionar el pacte amb el Govern del PP. I fan bé, no només perquè el deute històric de l'Estat cap a Catalunya és escandalós i, per tant, cal fer tots els esforços no per, ja, disminuir per la via de la inversió de l'Estat a Catalunya aquest deute, sinó de procurar per aquesta mateixa via que no augmenti intentant que les inversions de l'Estat a Catalunya representin en percentatge el que en població ens correspongui, sinó que, a més a més, fan bé de reclamar insistentment perquè totes les obres que es plantegen –i estem parlant de grans obres– fa massa anys que estan damunt de la taula i no acaben de concretar-se: aeroport, tercera pista –que ara ha vist finalment la llum verda però per a l'any 2004, desviament del Llobregat, depuradora, Cervera - Igualada; canal Segarra-Garrigues; tren d'alta velocitat, etcètera.

Per tant, constatat i valorat positivament l'esforç del Govern de la Generalitat de reivindicar de manera exigent aquestes obres que són competència de l'Estat i que són de gran interès per al desenvolupament de Catalunya, el Govern de la Generalitat ha d'entendre que, de la mateixa manera que fan ells amb el Govern de l'Estat, els grups de l'oposició, amb el mateix esperit i amb la mateixa exigència, reclamin que en allò que és competència del Govern de la Generalitat el nostre Govern faci el màxim esforç possible i faci aquelles inversions en aquelles obres que també fa anys que es

reclamen i que en alguns casos no acaben de tirar endavant.

Per això hem presentat aquesta esmena a la totalitat, perquè, tot i entendre que aquest és un dels departaments amb els quals es pot jugar més per tal de quadrar els números, en el control del dèficit i el no-increment del deute, i, per tant, hauria de merèixer més comprensió per part dels grups de l'oposició, que en aquests moments estem en una dinàmica de reclamar més de tot en totes les partides –fora generalment les del capítol 2–, de tots els departaments, i, alhora, que es controli el dèficit i que no es descontrolï el deute; és a dir que pretenem, en certa manera, quadrar el cercle. Això a banda, hem de dir que al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, al marge de la consideració que hem fet sobre el reequilibri territorial del país i de les inversions que necessita, hi ha direccions generals l'actuació de les quals té una incidència decisiva en el benestar dels ciutadans, pel que fa a la satisfacció de les seves primeres necessitats, i, al mateix temps, altres direccions generals tenen la facultat de fer una aposta per un model de desenvolupament o per un altre i, en aquest sentit, nosaltres hem de manifestar-hi algunes discrepàncies. Per tant, el debat dels pressupostos del Departament de Política Territorial i Obres Públiques no és només un debat sobre inversions, sinó que és també un debat polític.

Des d'una perspectiva de política de reequilibri territorial vull parlar de dues obres que, tot i ser competència de l'Estat, alguna cosa hi hauria de dir; de fet, hi ha dit ja aquest Parlament, en les quals la Generalitat té, a més, implicacions econòmiques. L'autovia Cervera - Igualada, on els vull recordar que es van succeint els accidents periòdicament, on es van fent cues i col·lapses circulatoris amb la mateixa periodicitat i que les coses estan com estaven l'any passat, almenys en el tram comprès –el polèmic– entre Cervera i Santa Maria del Camí.

Jo deia l'any passat en aquest mateix debat: «En aquests moments, paralizades les obres per resolució judicial, les que es podrien fer per l'opció nord i amb una paràlisi que podria durar molts mesos, l'única alternativa que dóna compliment a la reivindicació massiva –que fem nostra– d'autovia, ja només es possible fent el desdoblament de la nacional II, que és la que aquest Parlament reiteradament ha reclamat.» Bé, això ho deia fa un any i això vol dir que ja ha passat un any, ha passat més temps des de la paràlisi obligada pel procediment judicial en marxa i, per tant, poden encara passar molts mesos més i que, si s'hagués aprofitat aquest temps per fer els tràmits pertinents per construir l'autovia per aquell lloc, que aquest Parlament considera l'idoni, en aquests moments és possible que les màquines ja fossin sobre el terreny. Considerant encara una altra contingència, i és que el resultat definitiu de la resolució judicial no el coneix ningú i, per tant, ens podem trobar amb un impediment judicial per fer l'autovia pel nord i amb anys perduts en discussions, no diré que bizantines però gairebé. Aquest és un cas flagrant no ja d'incompliment d'una promesa feta, d'una inversió absolutament necessària, que d'aquestes en trobaríem unes quantes, sinó del menysteniment del

Govern central –hauríem de dir «dels governs centrals»– cap als legítims representants del poble català i el seu Govern.

L'altra obra és el canal Segarra-Garrigues, i aquí sí que ja no hi ha qualificatius. Resulta que, a Madrid, el Grup de Convergència i Unió «apreta» el Govern del PP perquè inclogui alguna partida substancial destinada al canal, i, finalment, s'aconsegueix; com a justa correspondència a les pressions que es fan a Madrid, hom esperaria trobar en aquests pressupostos, sense pressions, alguna partida, ni que fos simbòlica, destinada al Segarra-Garrigues, i no hi és.

I, evidentment, sempre es pot dir que dins de la Direcció General de Política Hidràulica o en algun altre lloc, alguna altra partida, que hi ha diners pensats, en una part si més no, per al canal Segarra-Garrigues. El que passa és que en la lletra dels pressupostos, en el programa de transformació i millora en matèria de regadius, es parla de regadius contemplats al Pla del delta de l'Ebre i millora de regs al baix Francolí i al programa d'infraestructura bàsica de regadius que té com a finalitat bàsica no només la promoció de nous regadius, sinó també els estudis i la millora dels recursos, es parla de manera genèrica que les activitats seran la promoció de nous regadius, sense especificar-ne cap, ni un, i tampoc el Segarra-Garrigues.

Per tant, que no es sorprengui el Govern quan se li fa aquesta acusació, donat que no ha fet res, res, res per evitar-la: ni una dotació concreta dins el pressupost que hauria estat l'escaient, ni tampoc en el pressupost de Regsa, ni tan sols una menció específica dins del Pla d'activitats en matèria de reg.

Pel que fa als grans números del pressupost, volem destacar positivament la contenció de la despesa del capítol 2, especialment en algunes direccions generals, que ni tan sols apliquen l'increment de la inflació i repeteixen, xifra per xifra, els mateixos números de l'any passat. En anys difícils de contenció és bo que el Govern controli aquelles despeses de més estricte funcionament, doni exemple de bona gestió i, per tant, això ho valorem positivament.

La Direcció General de Ports i Transports repeteix amb poquíssimes diferències els números de l'any passat i, per tant, la promoció del transport públic i, dins d'aquest, del ferroviari, continuarà patint una certa precarietat davant les grans inversions que es fan per garantir el transport privat per carretera, que, de tota manera, es continuarà collapsant.

El mapa de carreteres, autovies i autopistes de Catalunya en els últims vint-i-cinc anys ha variat substancialment: ha millorat i s'ha estès de manera evident; és un mapa absolutament diferent. En canvi, el mapa ferroviari és pràcticament el mateix; és cert que la situació ha millorat, que els trens de rodalies presten un servei infinitament superior al que prestaven fa vint-i-cinc anys; però de noves línies fèrries se n'han fet poquíssimes, i això, naturalment, obliga els ciutadans a desplaçar-se per carretera.

Ara farem el TGV i nosaltres ens en felicitem; amb tots els inconvenients que pugui comportar el tren d'alta

velocitat ha de ser un factor de connexió amb Europa i de desenvolupament evident. De tota manera, tot i els avantatges d'aquest tren, no podem esperar que solucioni tots els problemes; quedaran moltes comarques lluny de la línia ràpida que tenen altres necessitats, necessitats que cal complir i, en qualsevol cas, és de difícil comprensió la convivència de línies d'altíssimes prestacions amb d'altres pràcticament tercermundistes com –em permeto recordar-les una vegada més– la línia Lleida - la Pobla, o la Lleida - Manresa, que si rebessin una centèsima part de la inversió del TGV quedarien molt agraïdes.

I defensem no només que s'arrangin aquestes línies i altres que n'hi pugui haver de similars, sinó que es faci un pla català de ferrocarrils que estudiï les necessitats del país en aquest àmbit. En qualsevol cas, l'aposta que nosaltres fem a favor del ferrocarril és l'aposta per un transport públic tant o més ràpid que el transport per carretera, més segur, menys contaminant i més barat, i, en aquests moments, atenent els pressupostos que se'ns han presentat, aquesta no sembla que sigui la prioritat del Govern.

De la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge podem dir tres quarts del mateix: repeteix pràcticament els mateixos números que l'any passat, números que són insuficients, i fins i tot baixen un pèl les partides de transferència de capital, que passen de 8.259 milions a 8.189. Repeteixen les dotacions destinades a les «vivendes» amb patologies estructurals en les quals, per qüestions evidents, es va fer un petit esforç l'any passat i que caldria incrementar en aquest, donat que la problemàtica serà cada vegada més evident –de fet, en els darrers dies hem tingut un altre exemple d'aquesta qüestió– i la sensibilitat dels ciutadans també.

Repeteix també la dotació de la subvenció a la promoció, a l'adquisició i rehabilitació d'habitatges, que hauria de ser una de les pedres angulars del Govern pel que fa a política social i que, atenent les necessitats que hi ha en aquest àmbit, valorem clarament insuficients. En canvi, augmenta una mica el pressupost de la Direcció General de Carreteres: les inversions reals passen de 39.771 milions a 41.329. De tota manera, el pressupost general de GISA baixa uns significatius 10.000 milions, tot i els esforços que s'han de fer amb el desplegament de la policia catalana i l'obligada construcció de les comissaries.

De tota manera, el gran drama de la xarxa viària catalana continuen sent els peatges, que exigiran una resposta de les administracions, si no es vol perllongar el greuge dels catalans respecte als ciutadans d'altres zones de l'Estat. Nosaltres apostem, en aquest sentit, per una redistribució solidària dels peatges en el conjunt de l'Estat, de manera que el nostre país no pagui el setanta i escaig per cent dels peatges de tot l'Estat, sinó la part que percentualment, per població, o per parc mòbil, o per quilòmetre de via ràpida, ens correspongui.

En definitiva, l'augment de 4.600 milions del pressupost del 99 respecte al del 98 no condiciona la nostra posició. De diners, com més n'hi hagi, millor, però ens preocupa la manera de distribuir-los, i ja hem dit que, des d'un punt de vista de reequilibrament territorial, i

des d'un punt de vista de prioritjació dels àmbits amb més incidència social del Departament, tenim serioses objeccions a fer-li, i per això hem presentat, hem defensat i demanem el suport a aquesta esmena de retorn.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, i pel mateix Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Maria Olivares, per un temps màxim de deu minuts.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputades, Els Verds fem una esmena a la totalitat del Departament de Política Territorial i Obres Públiques. Tal com hem anat esmentant en tots els altres departaments, l'aparent increment, des dels 98.557 milions de pessetes dels pressupostos de l'any 98 als 103.156 milions per a l'any 99, no representa un augment d'importància relativa d'aquest Departament, l'inversor per excel·lència: continua, com l'any passat, pels voltants del 5,4% del pressupost global. I, pel que fa a la relació entre els diferents capítols, ingressos i despeses, es manifesta, si fa o no fa, com l'any passat. Primera conclusió, doncs: un pressupost continuista, i en la mateixa línia política que l'any anterior, sense reflectir cap voluntat de canvi, especialment en aquells aspectes que més ens preocupen, i que passaré a detallar.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Un cop més, els pressupostos del Departament de Política Territorial i Obres Públiques no són reequilibradors, que Els Verds considerem que hauria de ser un dels seus principals objectius. Una ullada a les inversions per comarques demostra que es segueix en la línia de prioritzar aquelles zones més desenvolupades, i dubtem que les inversions en els plans comarcals de muntanya, que pateixen un incompliment crònic per part del Govern, ajudin a minvar els desequilibris. Uns pressupostos que no pensen globalment en el territori i, per tant, no actuen localment per aconseguir una Catalunya equilibrada, raó per la qual no hi podem estar d'acord.

Els Verds considerem que aquest Departament, precisament, hauria de basar qualsevol planejament del país en la implicació de criteris de sostenibilitat i de respecte al medi ambient, i no cercar continuadament la manera de malbaratar, apostant decididament per macroprojectes tals com el desviament del Llobregat, la tercera pista de l'aeroport en el que no és el millor lloc, en obres faraòniques com el Quart cinturó, o el mateix TGV, que, tot i no dependre la seva execució directa de les seves competències –ja ho dic jo per endavant–, el que és cert és que la seva participació es fa amb una gran eufòria.

Un dels altres aspectes a destacar –donat el poc temps de què dispo– és la relació amb el transport públic –les subvencions a les línies de transport per carretera

i als transports de viatgers són testimonials, mentre que la construcció de carreteres per tot el país continua proliferant: estem d'acord que responen a les demandes socials, però és que aquestes demandes socials es produeixen, precisament, per la manca de transport públic–, i la manca de suport decidit al transport de mercaderies per ferrocarril, que en aquests moments és aproximadament unes cinc vegades inferior al de la resta d'Europa. No disminuïrem les aportacions del CO₂ a l'atmosfera, provocades per milers de cotxes que circulen, que es desplacen cada dia, especialment per l'àrea metropolitana, si no apostem decididament pel transport públic; no minvarem la nostra aportació a l'escalfament del planeta apostant per un ferrocarril d'alta velocitat que esquartera el país i beneficia únicament el que va de pas; no contribuïrem a un país ecològicament sostenible sense una aposta decidida per la potenciació del ferrocarril de rodalies i regionals, que a més a més ajuden a reequilibrar el país. En resum, una política de transports totalment contrària a la que defendem Els Verds.

Pel que fa a recursos hídrics, no parlaré del rebut de l'aigua, que sembla ser ja un altre dels problemes crònics i sense solució. Tímidament, apuntaré al pressupost per programes que cal gestionar l'aigua i potenciar el seu ús racional; cal una aposta decidida per potenciar l'estalvi, la reutilització de l'aigua de les depuradores per a reg; cal la implantació d'un impost ecològic, aplicar la fiscalitat ecològica, un impost que gravi el consum excessiu, acompanyat d'incentius fiscals per a aquells que no arribin al consum màxim de l'aigua. Cal posar aquestes coses en els pressupostos, i no deixar entreveure transvasaments –ara del Roine, qui sap si d'aquí a dos dies una altra vegada de l'Ebre. Com ja vam comentar alguns diputats ahir, es continuen incomplint els acords que obliguen el Govern a invertir el cànon d'infraestructures hidràuliques en obres: en lloc d'això, es passa aquest cànon a una entitat financera. I així garantirem la construcció de collectors, endegaments i resta d'actuacions?

I no vull acabar la meva intervenció sense parlar del tema de l'habitatge. A part de la nostra incredulitat de l'aposta per la promoció d'habitatges de lloguer i de baix cost per als joves, i per al sector més necessitat, a partir dels pressupostos presentats, el que és cert és que el pressupost destinat és clarament insuficient; tot i les intencions declarades en aquests pressupostos d'introduir alguns conceptes d'arquitectura bioclimàtica tals com la utilització de materials ecològics i l'aplicació d'estalvi energètic. Aquesta voluntat no es veu reflectida en partides específiques: una declaració de voluntat no expressada en números.

I, ja per acabar, tres punts. L'Incasol, un element que no reequilibra. Per GISA, un element altament endeutat. I per l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, aclarir que l'espectacular increment dels prop de 60 milions de pessetes de l'any passat als 251 milions de pessetes no representa un increment sobtat d'interès del Departament per les terres de l'Ebre, sinó que és fruit, clarament, de l'absorció del Consorci de Navegabilitat, del seu personal i de la problemàtica que arrossega aquest Consorci des de la seva creació: con-

6928

tinuem sense apostar clarament pel desenvolupament de les comarques més meridionals de Catalunya, just en el moment que el mateix vicepresident de l'Institut ja parla de la creació d'un Consell de les Terres de l'Ebre, que presumiblement hauria de complir els objectius de l'Institut –institut que, per cert, no contempla inicialment funcionaris, únicament personal laboral, i ara ens apareix personal funcionari: una bona manera de disminuir el capítol 1.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Olivares. El Grup d'Esquerra Republicana ha fet arribar a aquesta presidència que, el temps, proposen repartir-se'l cinc minuts el senyor Benach, cinc minuts el senyor Ferrer i vint minuts el senyor Portabella. Està bé, així? (*Pausa.*) Molt bé, doncs el senyor Benach té la paraula.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Essencialment, per posicionar-nos sobre l'esmena amb relació a l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre. I ho faré de manera breu; per tant, segurament ni els cinc minuts, gastaré.

Entre altres coses, per manifestar que aquesta ha estat una esmena que hem presentat en diverses ocasions, una esmena –tot s'ha de dir– que dol de presentar, entre altres coses perquè l'Institut va néixer a partir del consens, i a partir de constatar la necessitat..., tots plegats vam considerar que era necessària una eina com aquesta. I aquesta eina era essencialment necessària per promoure i fomentar el reequilibrament territorial, i sobretot per a unes comarques –les terres de l'Ebre– que realment necessitaven una eina, un instrument capaç de generar aquesta dinamització –en molts aspectes: en l'aspecte econòmic, en l'aspecte social, etcètera.

Sigui com sigui, això no s'ha reflectit mai en la política pressupostària del Govern, i d'alguna manera constatem que un cop més això no ha estat així. És cert, com s'ha dit ja en dues ocasions, que enguany hi ha hagut un increment pressupostari molt important. Però molt important, essencialment, per l'adscripció del Consorci per a la Navegabilitat del Riu Ebre. Un consorci, d'entrada, diríem que de dubtosa eficàcia, en el sentit que segurament que el projecte de navegabilitat del riu Ebre és un projecte interessant, però que de moment tampoc no tenim clar el fet que això pugui dur-se a bon terme: les inversions que s'han fet fins al moment han estat molt elevades i, en canvi, la repercussió d'aquestes inversions encara, francament, no s'ha vist en tot el seu esplendor, o com hagués calgut, com a mínim. Per tant, en aquest sentit, en definitiva, el discurs que han fet els darrers anys no varia: l'única cosa és que han adscrit una part d'un tema que, com he dit abans, hi ha hagut unes certes discrepàncies, i, per tant, per nosaltres queda absolutament coix, el pressupost de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre.

En qualsevol cas, entenem que caldria fer un replantejament global de la qüestió; caldria, realment, per fomentar el reequilibrament territorial –i en un cas molt

concret, on hi havia ganes i hi havia consens–, dotar-lo de més pressupost. I de més competències! I, en aquest sentit, moltes vegades l'argument legal que les competències no es poden transferir a un institut d'aquestes característiques no és prou cert: el que cal és voluntat política, ho hem dit en moltes ocasions. Per exemple, en el tema turístic –tot i que la Diputació ara posa 25 milions en el pressupost de l'Institut, entenem que s'hauria pogut fer molt més del que s'ha fet–, i en d'altres aspectes que segurament permetrien..., en el tema de cultura –ahir, em sembla, o aquest matí, no ho recordo, el senyor Ignasi Riera feia referència als Serveis Territorials de Cultura a Tortosa, com a mostra que realment és una mica, a vegades, més política de façana i de posar el cartell que no pas política real de tenir una actitud i una política cultural a les terres de l'Ebre. És evident que podrien fer-se moltíssimes més coses de les que es fan, i és evident que l'aposta pel reequilibrament territorial, l'aposta per les comarques dites més deprimides, passa per una inversió econòmica, una inversió econòmica que dissortadament..., hi és, però que no reflecteix el que per nosaltres seria desitjable.

Per tant, mantenim aquesta esmena a la totalitat del pressupost de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, i en tot cas la concretarem també en partides concretes, amb esmenes a l'articulat i amb esmenes d'altres i baixes *a posteriori*.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Benach. Ara té la paraula el diputat senyor Ferrer, també pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, la meva tasca és justificar per què votem en contra de tot l'àmbit de l'habitatge.

L'article 9 de l'Estatut d'autonomia dóna com a competència exclusiva al Govern de la Generalitat l'àmbit de l'habitatge. És una de les competències exclusives que són clares, netes, delimitades: l'habitatge i el sòl. Tanmateix, per tant, podríem dir que aquí es podria veure la creativitat, la imaginació del nostre Govern en una competència que és exclusiva, i que ningú ens ha de discutir, ni ha de tenir una certa competitivitat en la qüestió.

Però què ha fet, el Govern de la Generalitat? Doncs el Govern de la Generalitat ha fet el que fa un mal alumne, que és aquell que copia a l'hora dels exàmens. El Govern de la nostra Generalitat no té creativitat, no té imaginació, i fa de «copieta», simple, perquè fa exactament allò que li dicten des de Madrid. Jo sé que si volem resoldre el problema de l'habitatge podríem dir que és per una banda el sòl i per altra banda el tema financer o el tema creditici. No hi ha res més. No anem per la qüestió tècnica, que ja tenim bons tècnics, no anem per la qüestió de costos en la construcció, que per ella mateixa ja es regula.

Punt 1

Per tant, ens trobem que la Generalitat té un territori on actuar, però no actua i no fa cap pla. Ja sabem que porta una vida intensa en la intervenció administrativa; és a dir, dóna cèdules d'habitabilitat, visa els projectes que es presenten quan són habitatges de protecció oficial i té una cua de persones allà demanant, que hauríem de discutir si hi ha eficàcia o eficiència en el personal que té de les diverses oficines territorials quant a l'atenció al públic, cosa a discutir. Però té aquesta tasca que jo no li discuteixo, però té en canvi tota l'altra, que és l'estímul i el foment de la construcció d'habitatges de protecció oficial. I els habitatges de protecció oficial vostès saben que, ara amb un nom o amb un altre, són de tres menes: el que és de règim especial, el que és de règim general i el que abans se'n deia preu taxat i que ara se'n diuen protegides. La diferència entre unes i altres és que el coeficient que es pot aplicar a les de règim especial seria coeficient 1, a les de règim general 1,2 i a l'altre 1,5; però això no és un invent de la Generalitat, sinó que és una simple imitació del que s'anomena *planes de la vivienda*, que fins ara n'hi havia un que era 1996-1997 i que a partir del juny hi ha un decret que ens vol regular el Pla de la vivienda 1998-2001. I qui ha fet aquests plans? Doncs, jo voldria que el senyor conseller ho sabés: que el pla que s'ha esgotat del 97 estava vell i estava esgotat, i per tant no hi havia maneres d'obtenir cap ajut durant tot el primer semestre de 1998, perquè deien: «El Pla antic ja no serveix, el Pla vell ja no té quantitats per donar; per tant, no li ho podem donar i ha d'esperar el Pla nou.» El Pla nou va sortir el juny, un decret de Madrid. Doncs, jo li puc dir avui, senyor conseller, que a ningú –a ningú–, a cap ciutadà de Catalunya que hagi anat amb el Pla nou, hagi pogut signar cap hipoteca, ni una –ni una–, en aquests moments. I això és gravíssim. Hem estat, per tant, pràcticament fins al mes de novembre que ningú ha pogut utilitzar aquests ajuts.

Jo tinc aquí un programa que me l'he apuntat, que és el 43.13 o el programa 4.313, que descriu tot el tema de l'habitatge, parla de les activitats i parla dels objectius. Bé, francament, jo quan vaig estudiar el que era un pressupost per programes vaig pensar que era molt racional, que era una cosa molt ben feta i que calia impulsar-ho; però és que la Generalitat de Catalunya fa els programes com si no fes res, perquè en el moment de dir objectius i indicadors, diu nombre d'ajuts, però no ens diu ni els que va tenir l'any passat ni els que ens proposa per a l'any vinent. Amb la qual cosa és com si no fes cap objectiu.

Senyor president, vaig molt malament de temps.

El vicepresident primer

Bé, l'està consumint del seu company.

El Sr. Ferrer i Gironès

Bé, doncs, acabant, si el meu company m'ho tolera, continuaré. (*Rialles.*)

El vicepresident primer

Vostès s'administren.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Per tant, ens trobem que Esquerra Republicana de Catalunya va fer el Pla de l'habitatge i en aquest Pla de l'habitatge va parlar de les necessitats socials que hi havien, i aleshores, com a objectius, d'una manera sintètica va parlar que calia potenciar la promoció pública d'habitatges –d'habitatges de protecció oficial, evidentment, però fets per la mateixa Administració o pels ajuntaments, que moltes vegades estan oblidats–; per altra banda, potenciar també la promoció per part d'agents privats dels habitatges de protecció oficial, però tant en règim general com en règim especial. I especialment va dedicar un programa a la joventut per trobar habitatges de lloguer per a tots aquells joves que es volen emancipar, per a tots aquells que estan en el mercat de treball d'una manera precària i com a primer habitatge, és a dir, com una situació transitòria en la qual d'entrada van a lloguer, però que en el futur puguin accedir a la propietat de l'habitatge. Per això, Esquerra Republicana planteja un sistema jurídic que tot i estar dins de la Llei de règim especial no se'n fa gaire ús en l'àmbit de l'habitatge, que és el cens. O sigui que no és llogar, no és comprar, sinó que és un entremig, que és que, a base de pensions o mensuals o anuals, per vint o trenta anys, puguin accedir a la plena propietat.

Per tant, nosaltres no podem votar a favor d'aquests pressupostos. En part perquè la quantitat de diners és idèntica que l'any passat, no hi ha cap increment, i nosaltres sabem que, pel pacte que s'ha signat entre la Generalitat de Catalunya i el Govern del PP a Madrid, el nombre d'actuacions és inferior en aquest Pla que en l'antic, amb la qual cosa hem disminuït el nombre d'actuacions. Per tant, aquí podríem dir que no hi ha garanties perquè el dret a l'habitatge estigui ferm i en aquest pressupost tots els ciutadans de Catalunya s'hi vegin reflectits, i per tant, haurem de dir «no», perquè aquest pressupost no s'adapta a les necessitats socials.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Ara pot consumir la resta del temps el senyor Portabella.

(*Remor de veus.*)

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, la veritat és que després de l'esmena a la totalitat del diputat Ferrer al departament d'habitatge, doncs, jo faré una esmena a la totalitat al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, amb menys temps perquè és ben sabut que l'habitatge és una de les peces fonamentals de la política que s'ha de fer i s'ha d'endegar a Catalunya, i això sí que està fora de tot dubte, sobretot perquè ens trobem que sovint molta de la població de Catalunya, sobretot de l'espectre més jove, no aconsegueix trobar un habitatge; no el que vol, sinó un habitatge on poder anar a viure.

I de fet, jo, enguany, després de set anys de fer esmenes a la totalitat al Departament de Política Territorial en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, en-

6930

guany, doncs, com deia, em volia declarar en vaga de números i en vaga de partides pressupostàries. I em volia declarar en aquesta vaga perquè els pressupostos del Departament de Política Territorial s'assemblen tant com un ou a una castanya als reals, els que es presenten al Parlament als reals. I això passa amb altres departaments, però en el cas del Departament de Política Territorial jo diria que és extraordinàriament notori; tan notori que, home, ja val la pena aprofitar el torn de l'esmena a la totalitat al Departament de Política Territorial i Obres Públiques per parlar una mica de quines són les tendències, però no dels números, perquè estem parlant de números ficticis. I per tant, no parlaré ni de números ni de percentatges, parlaré de tendències, i la tendència d'enguany és que el Departament de Política Territorial i Obres Públiques té menys importància que els seus organismes autònoms, i l'altra tendència d'enguany és que si sumem les partides pressupostàries del Departament de Política Territorial i Obres Públiques i els seus organismes associats, aquests, tots junts, sumen menys del que sumaven l'any passat. És a dir, que hi ha un decrement del pressupost d'aquest any en relació amb els anys anteriors.

En conseqüència, una vegada més, un departament que sempre hem considerat des d'Esquerra, des del grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya que és un departament important, i que és important perquè té una forta incidència sobre la quotidianitat dels ciutadans i ciutadanes del nostre país, no gaudeix dels recursos suficients per poder corregir aquells aspectes estructurals que, encara que puguin ser valorats globalment com a poc importants, són fonamentals per a la qualitat de vida i el desenvolupament diari de la vida de les persones.

A més, aquesta situació repercuteix, novament, sobre la minva d'inversions per afavorir l'equilibri territorial. Aquest és un element que també és una pedra angular del nostre discurs i ens sobta que també sigui una pedra angular del discurs del Govern, perquè no sabem trobar on és el denominador comú dient les mateixes coses. Ja no parlem de plans comarcals de muntanya com l'any passat, sinó que parlem d'inversions reals en els pressupostos; i les inversions reals en els pressupostos continuen reflectint un no-equilibri o una no-compensació del que és el desequilibri territorial de Catalunya. Les inversions descentralitzades del Departament continuen corregint poc aquest equilibri territorial i nosaltres considerem, encara ara, set anys després, que ja aquest hauria de ser un dels objectius principals del Departament. I per tant, vostès han d'entendre aquest cert cansament de trobar-nos sempre amb els mateixos arguments defensats uns pressupostos més o menys similars i els mateixos arguments en contra dels pressupostos del Departament, que són el motiu pel qual es fa l'esmena a la totalitat. És a dir, mai més ben dit, estem parlant d'un departament d'un govern conservador, perquè no evoluciona els pressupostos cap a una correcció del que nosaltres considerem que són elements primordials, però que alhora també són reivindicats com a elements primordials pel mateix Govern.

I això es pot observar també pel que fa referència a Incasol. El pressupost real d'Incasol i les seves empre-

ses és similar al de l'any passat i no té res a veure, una vegada més, amb el que se sotmet a consideració en el Parlament. L'any passat, el 1998, es presentava un pressupost restrictiu, sobre el paper, amb relació a l'any 1997, amb una reducció tant d'ingrés, de recurs al crèdit per a préstec d'habitatge, com de despesa, de reducció d'inversions reals pel que fa a les operacions de preparació de sòl per al Pla d'habitatge. Aquesta situació es consolida amb una utilització cada vegada més instrumental de l'Institut com a mecanisme de polítiques de sòl molt diverses: construcció de piscifactories, inversió en matèria de parcs naturals, com a Gallecs, o actuacions per compte d'altres departaments, al marge de la seva finalitat d'intervenció en el mercat del sòl per regular els preus. L'any passat també, i continuant dins l'Incasol, parlàvem de la disminució de sòl residencial en benefici de la inversió industrial en les noves actuacions de l'Institut; aquest any s'aprecia un abandonament absolut de les actuacions concordants amb la finalitat de promoció de sòl i habitatge a l'àrea metropolitana de Barcelona, on hi ha en aquests moments una gran escassetat de sòl.

El vicepresident primer

Si us plau, els demano silenci.

El Sr. Portabella i Calvete

A manca d'una intervenció pública rehabilitadora de preus, els promotors estan retenint els pocs solars existents i venent-los a un preu que en els propers anys, quan es traslladi el producte acabat, és a dir, quan s'hagin construït els habitatges, tornarà a disparar els preus d'aquests. Fenomen que comença ja ara a ser apreciable i en aquest moment, i que denunciem que és conseqüència, en part, de l'abandonament i la poca intervenció de l'Incasol i del Departament en general en el preu del sòl. Així, doncs, al nostre entendre, cal augmentar la transferència del Departament a l'Incasol per adquirir sòl en una modalitat que, a manca d'urbanitzable, és l'única possible, com és la delimitació selectiva de polígons d'expropiació en sòl no urbanitzable per establir reserves d'aquest per a actuacions d'habitatge protegit.

Val a dir, a més, que l'Incasol i GISA són els que fan la veritable política territorial d'aquest país i que en cap del dos casos ningú sap exactament quina és la seva estructura de personal ni el seu pressupost. Al nostre entendre, aquest fet s'aguditza encara més a GISA.

Una part significativa de les inversions disponibles dins d'aquest organisme estan atrapades en el retorn d'obres subcontractades i executades amb anterioritat i compromet una part del pressupost que impedeix intervenir en la construcció de noves infraestructures a aquesta entitat en la manera que caldria esperar que ho fes. La suma de les despeses financeres i del passiu ofeguen o, més ben dit, reflecteixen les alegries constructores de temps passat que entristeixen les inversions de l'actualitat. I en aquest marc principal, el marc que connota GISA i connota l'Incasol, cal afegir-hi tot el que és la política de transport. Una política de transport que continua tenint un pressupost destinat a la mobilitat per carretera que triplica la mobilitat per ferrocarril.

Punt 1

Nosaltres pensem que, efectivament, les carreteres són una peça important de la vertebració del territori –dir el contrari seria una solemne bestiesa–, però el tren com a element de transport públic és un dels vertebradors més importants del territori. I el tren d'alta velocitat no és un tren de vertebració del territori des del seu concepte de canalització cap a l'interior, que és on hi ha el desequilibri territorial. És novament un canal que va sobre el litoral fins a Tarragona i, després, creua cap a Lleida. Però són les línies existents, i que no funcionen malament i que és de gran necessitat que funcionin bé, les que en realitat comuniquen l'interior amb la conca, la part mediterrània del nostre país, amb el litoral. I és aquí on nosaltres continuem observant unes mancances molt substancials en el que són els pressupostos.

Però quan ens miràvem els pressupostos d'enguany tornàvem a tenir la mateixa sensació que els he expressat en dues ocasions abans. És que tornem a estar en el mateix: continua no havent-hi una modificació, una correcció, sobre aquelles partides que realment poden potenciar el transport públic. Un any més continuem estant amb uns paràmetres –1% amunt, 1% avall– que teníem l'any passat. I dins de la sostenibilitat, dins del transport, de la mobilitat, això són conceptes que són importants. I són conceptes que, una vegada més, el Govern de la Generalitat torna a dir que defensa –la sostenibilitat, la bona mobilitat–, però no introdueix elements pressupostaris que modifiquin el que són les modificacions que nosaltres creiem que són imprescindibles.

Més enllà d'això, podríem entrar en sentit ampli a parlar de la més que escadussera sostenibilitat dels peatges a Catalunya. Amb una lectura àmplia del concepte de sostenibilitat, està clar que un dels elements fonamentals que té sobre la taula el Departament en aquests moments és tot el que fa referència als peatges.

L'altre dia sentia el conseller Mas quan deia: «Bé, tothom es queixa dels peatges però els que hem fet alguna cosa hem estat nosaltres». Oh, ves, qui ho ha de fer, si no? Perquè és que nosaltres ja ho hauríem fet fa temps si haguéssim pogut. Però és que resulta que això el que ho ha de fer és el Govern de la Generalitat. És a dir, no s'apuntin com una medalla allò que fa anys que endarrereixen, perquè és que fa molt de temps que el nostre Grup i altres grups han presentat la problemàtica de la sangonera que –amb un eufemisme acceptat, es converteix en peatges de les autopistes– tenim a Catalunya des de fa molt de temps.

I aquest període de canvi que nosaltres venim reclamant des de fa temps, no només fa molt temps que s'hauria d'haver produït, sinó que en el moment actual continua essent insuficient, com es reflecteix de manera manifesta per part dels ciutadans i ciutadanes d'aquest país.

I no pot ser que ens quedem amb una rebaixa de l'IVA. I no pot ser que el tracte sigui allargar les concessions a canvi de disminució del peatge, perquè continuem fent un tracte que és desfavoridor per als ciutadans i per a les ciutadanes d'aquest país.

I està bé que s'hagi creat una comissió, tard com sempre, però aquesta Comissió ha de començar a treballar seriosament sobre els números reals i plantejar-se la

possibilitat que es produeixin rescats reals d'alguns dels peatges que es produeixen a Catalunya.

I nosaltres ja vam dir quin era el canal que nosaltres defensàvem. Fa temps que vam dir que nosaltres reclamàvem, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya reclamava que tinguéssim potestat sobre els impostos especials i que una part dels impostos especials de la benzina havien d'anar destinada cap al rescat dels peatges de les autopistes, i, una altra part, cap a la millora del medi ambient que, en bona part –en molt bona part–, es degrada a conseqüència del trànsit rodat del nostre país. I per tant afrontem-la, discutim-la, vegem quines són les possibilitats reals que té, i quines s'han de modificar. Però no continuem fent el discurs que estem treballant sobre el tema, sense que en realitat no s'entri sobre el que és el nucli de preocupació real de la ciutadania.

I el mateix li podria dir en relació amb el tema de l'Agència Catalana de l'Aigua. Home, aquesta és una qüestió que és molt important com per passar-la d'amagatots en la Llei d'acompanyament dels pressupostos. I l'Agència Catalana de l'Aigua té coses importants i positives. Però, és clar, vostès han triat la pitjor manera que hi ha per intentar passar la creació d'un organisme com l'Agència Catalana de l'Aigua, que és de manera subsidiària, quan la importància que té és molt rellevant. És molt rellevant per poder tractar l'aigua en conjunt, tot el cicle hidràulic en conjunt, i és molt rellevant per tot el que representa de fusió entre la Junta de Sanejament i la Junta d'Aigües. I és molt rellevant, també, per tot el problema social que porta associat el tema de l'aigua. I si alguna manera és segur que no és el canal per solucionar el problema social sorgit és entrant-ho sense que sigui un projecte de llei amb tots els seus ets i uts, que no és més ni menys que els altres projectes de llei, amb els seus períodes d'esmenes, amb les seves ponències i amb el seu debat específic.

Per tant, nosaltres hem tingut una decepció important en relació amb el mètode que s'ha utilitzat per entrar el que nosaltres considerem molt important: Agència Catalana de l'Aigua.

Tenia la temptació de parlar també de temes d'habitatge, sobretot els que fan referència als temes de rehabilitació, que considerem àmpliament deficient, però no aniré per aquí, ja que el Grup Parlamentari d'Esquerra ja ha donat una consistència significativa al que és la seva preocupació en el tema de l'habitatge.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Però sí que voldria incidir en els canals de col·laboració entre l'Administració de la Generalitat i l'Administració local. I aquí tornem a estar com cada any. Totes les partides que fan referència a la col·laboració Generalitat, Govern de la Generalitat - Administració local, tenen mancances, una vegada més, tenen decrements, una vegada més. Una vegada més aquella estructura territorial, justament en el Departament de Política Territorial que vertebrava el territori, tot aquell enllaç d'administracions que conviuen en el territori es veuen no afavorides des del Departament de Política Territorial. I nosaltres pensem que aquest és un error d'eficiència i eficàcia. No és només una actitud prepotent de l'Ad-

6932

ministració del Govern de la Generalitat, sinó que repercuteix negativament sobre el que és el funcionament real dels diferents aspectes que el Departament de Política Territorial té de denominador comú amb les administracions locals. I això és el que no és perdonable. El que no és perdonable és que les administracions no es posin d'acord per donar un servei adequat als ciutadans i ciutadanes, i de la disminució dels pressupostos en les partides de coordinació i col·laboració amb l'Administració, al nostre entendre el que es desprèn és això.

Per tant, nosaltres hem presentat aquesta esmena a la totalitat sabent que no serà aprovada, però sabent també que els arguments que esgrimeix el Govern continuen sent els mateixos que ha esgrimit durant els darrers vint anys. I que el Govern ha de canviar d'arguments si vol defensar els mateixos conceptes, perquè no hi ha coincidència entre les partides pressupostàries i els conceptes que diu defensar el Govern.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon ara la intervenció per al torn en contra, en primer lloc, al Grup de Convergència i Unió. Té la paraula el diputat senyor Marià Curto. Té un temps màxim de vint minuts.

El Sr. Curto i Forès

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, la meua intervenció en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió consistirà a defensar el torn en contra a les esmenes a la totalitat presentades al Departament de Política Territorial, i als organismes autònoms, Junta d'Aigües i Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre. La resta d'esmenes a organismes autònoms i empreses públiques seran defensades i contestades pel company de grup, el diputat senyor Josep Micaló.

En primer lloc, intentaré justificar el nostre vot en contra a les esmenes a la totalitat d'aquest Departament en base a la valoració positiva que el nostre Grup fa de la proposta de pressupostos d'aquest Departament, i que el Govern ha presentat a aquesta cambra. Com tots sabem, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques –i com diverses ocasions ha manifestat el mateix conseller, responsable últim d'aquest Departament–, aquest, el Departament de Política, té com a objectiu fonamental servir d'instrument del Govern per aplicar, precisament, la política territorial, és a dir, aquella part de l'acció de govern que pretén potenciar el desenvolupament general del país d'una forma difosa a través de tot el territori, mitjançant la inversió en infraestructures, equipaments i obres públiques en general que permetin el desenvolupament sostenible a totes les comarques i territoris del país, especialment aquelles comarques menys afavorides per la dinàmica de creixement natural de l'economia, i cerca el noble objectiu, desitjat per tothom, de millorar l'equilibri territorial del país. En el marc dels objectius generals i prioritats dels pressupostos de la Generalitat per a l'any

98, com tothom sap, el Departament de Política Territorial, departament inversor per excel·lència, té la missió encomanada de cobrir una sèrie d'objectius, una sèrie de competències, una sèrie de finalitats, que amb els seus 236.417 milions de pessetes com a pressupost consolidat, pensa dur a terme per a l'any 99. L'ordenament urbanístic, la salvaguarda de les costes, la intervenció en temes d'estabilització del litoral, potenciació de les infraestructures públiques del transport, especialment les aportacions a Ferrocarrils de la Generalitat –que, com saben vostès, inclou la partida també aquest any d'aportacions a Ferrocarrils de Muntanya de Grans Pendants–, el manteniment de l'aportació a l'Autoritat de Transport Metropolità, amb 11.348 milions de pessetes, l'increment de l'11% en inversions reals a executar per GISA, destacant les obres relacionades amb el perllongament de les línies del metro número 4 i 3, cap a Nou Barris i al Baix Llobregat; actuacions en la millora i nova construcció de diverses estacions d'autobusos, així com obres relacionades, també, amb les estructures portuàries a Catalunya, especialment la millora en els accessos de diversos ports –aportacions, aquestes, actuacions a través de la Direcció General de Ports i Transports–, sense oblidar les aportacions al segon conveni d'infraestructures, amb 513 milions de pessetes, i l'aportació al capital de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya de 4.050 milions de pessetes, igual que l'any 98.

Per un altre costat, també aquest Departament té l'objectiu de millorar la xarxa viària, d'actuar en els plans comarcals de muntanya i el Pla de carreteres. En aquest sentit, el capítol 6 d'inversions de la Direcció General de Carreteres compta amb un increment del 3,9% respecte a l'any passat i destaca l'aportació com a element nou, el finançament de les obres de seguretat vial d'emergència, dins del protocol amb el Ministeri d'Indústria i Energia anomenat programa Miner, amb quasi 2.000 milions de pessetes. La Direcció General de Carreteres, amb 43.162 milions de pessetes de pressupost, i que representa un increment del 0,3%, pensa actuar especialment en l'actuació de la millora de la xarxa, de les infraestructures de xarxa viària, i en determinades actuacions de sistema general de carreteres. Val la pena comentar que, en tot cas, s'ha produït una disminució amb el conveni aportat amb Aucat, que passa de 1.892 milions a 492 aquest any 99.

Per un altre costat, la Direcció General de Política Hidràulica és la que, a través i mitjançant la Junta d'Aigües, l'Ens d'Abastament d'Aigües i l'empresa pública Regsa, aplica la política hidràulica al nostre país. Cal ressaltar, i nosaltres ho intuïm dels pressupostos i ho deduïm dels pressupostos, l'increment que en el capítol 6 d'inversions, amb un 17,1%, bàsicament destinat a les inversions de regadius, destacant la posada en marxa, com saben vostès, dels regadius de la Terra Alta o de l'Algerri-Balaguer, a través de Regsa representarà un esforç que nosaltres considerem important en la política de regadius. Amb relació a la Junta d'Aigües amb un pressupost d'11.726 milions de pessetes, cal destacar, en tot cas, la disminució en els ingressos aportats per la cessió del cànon d'infraestructures hidràuliques, que –com saben vostès– era una actuació bianual i aquest any, l'any 98, hem tingut un finançament de

6.500 milions de pessetes i per al 99 es preveu un finançament de 3.100 milions de pessetes. En tot cas, amb aquesta actuació s'ha permès avançar i anticipar determinades obres d'infraestructura hidràulica que necessàriament s'haurien hagut d'aplaçar en el temps.

Per últim, la política d'habitatge, la de recuperació del patrimoni arquitectònic i la recuperació dels nuclis antics, així com el desenvolupament de programes específics lligats a la política de muntanya, referits a camins i actuacions en petits nuclis i poblaments disseminats d'alta muntanya, creiem que amb el pressupost de la Direcció General d'Actuacions Concertades, Arquitectura i Habitatge amb 8.345 milions de pessetes, que la seva disminució respecte a l'any anterior es justifica bàsicament perquè s'elimina l'aportació al compte de capital de l'Institut Cartogràfic de Catalunya, que com saben vostès ha passat a assumir-ho la Secretaria General del Departament, pensem –com deia– que l'actuació prevista a través d'aquesta Direcció General permetrà afrontar el Pla de l'habitatge, el Pla de l'habitatge que com saben vostès està garantit no solament per la quantitat consignada aquest any, sinó que està garantit també perquè estem parlant d'una partida ampliable que, en tot cas, preveu que es puguin assumir absolutament totes les demandes que hi hagin per a promoció i per a la compra i adquisició d'habitatges de protecció oficial.

També crec que és bo ressaltar en aquest tema de la política d'habitatges el fet que hi ha la voluntat decidida, tant del Departament de Política Territorial com del Departament d'Economia i Finances, perquè l'any 99 en el primer trimestre es puguin assumir i regularitzar tots els pagaments pendents de subvencions per a la promoció i adquisició d'habitatge. Pensem que aquest esforç valia la pena i aquesta orientació de cara a aquest proper any creiem que ajudarà a avançar en la política de l'habitatge al nostre país.

Feta aquesta reflexió general, que justifica el vot en contra de l'esmena a la totalitat, és a dir aquesta valoració que nosaltres fem positiva de la proposta de pressupost del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, en tot cas, l'acabo de justificar havent escoltat –com sempre faig– els diferents portaveus dels grups parlamentaris que m'han precedit en l'ús de la paraula, i la veritat és que hi ha hagut en quasi totes les intervencions una línia argumental molt similar. En primer lloc, dir: «Els pressupostos són clarament continuistes i, per tant, les respostes i els arguments a favor d'aquest pressupost seran els mateixos de l'any passat i, per tant, els arguments també de cara a l'oposició per parlar i per criticar aquests pressupostos seran també en la mateixa línia argumental.» Efectivament, s'han produït repeticions clares respecte del que va ser l'any passat en aquest debat de pressupostos en relació amb el Departament de Política Territorial.

Em referiré a quatre o cinc aspectes que m'han paregut essencials. En primer lloc, el senyor Nadal, per part del Grup Socialista, ha insistit en allò que ell ha anomenat política de transport orientada a la política de cara al transport privat; és a dir, allò que també ha destacat el senyor Boada: mentre fan carreteres, vostès no estan ajudant a consolidar, no estan actuant en favor del

transport públic, estan actuant a favor del transport privat. Bé, nosaltres no coincidim amb aquesta valoració, perquè és evident que les carreteres, la xarxa de carreteres al nostre país, té encara unes mancances i és evident que no tothom estem distribuïts en el territori per a poder utilitzar la xarxa de transport públic no vial, no a través de carreteres, que es podria donar, per exemple, sobretot en l'àmbit metropolità, és a dir, si algú pregunta a les Terres de l'Ebre la importància de l'autovia Tortosa - l'Aldea, és evident que aquesta carretera és una carretera que ha de donar un servei al territori i, per tant, no es pot discutir que aquesta inversió és una inversió pública que actuarà en benefici del transport i de la mobilitat en el territori. Així parlariem d'altres inversions en carreteres i, per tant, creiem que aquest discurs, que repeteixen enguany i l'any passat tant el Grup Socialista com el senyor Boada per part d'Iniciativa per Catalunya, nosaltres no hi creiem i per això no podem acceptar les seves crítiques.

També m'ha semblat per la intervenció del senyor Nadal que demanava..., ha parlat de xifres, ha parlat que en carreteres no es fa prou, cosa que es contradia per altre costat quan diem que es fan massa carreteres i poca inversió en transport públic, i demanava 15.000 milions de pessetes també per a carreteres. Hi ha una certa contradicció entre dir que es fan massa carreteres i a la vegada demanar amb el Pla d'infraestructures de carreteres 15.000 milions més a efectuar a través del Pla d'infraestructures en carreteres.

El senyor Boada, també, res de nou. És evident que quan ha criticat GISA, jo li he de dir que, bé, aquesta empresa saben vostès que és un model que ha estat copiat en la major part de comunitats autònomes arreu de l'Estat espanyol; és una empresa pública on les seves desviacions històriques amb relació a les actuacions i les execucions d'obres no han superat mai el 5%, i per tant, també, és una línia d'actuació que creiem que és eficient, i quan encara avui ens recorda el senyor Boada aquella interpretació i aquella teoria marxista del valor de l'ús i el valor de canvi, que tots els anys utilitza en la definició de la política de l'habitatge, li he de dir que, efectivament, aquesta teoria, com vostè sap, avui, tot i que la seva interpretació i acomodació a la teoria actual podríem interpretar que alguns elements sobreviuen, però és evident que aquesta no és la dinàmica avui en la valoració no del sòl, sinó en la valoració dels béns. Per tant, aquesta definició del valor d'ús i valor de canvi és una definició teoricofilosòfica que era vàlida el segle passat, però que crec sincerament que en aquests moments està desfasada.

També el senyor Boada, cosa curiosa, ens parlava d'un pressupost com l'any passat, poc transparent, virtual –el que està de moda–, el desequilibri territorial, les inversions, les inversions que no ajuden a l'equilibri territorial. Miri, senyor Boada, aquesta valoració i aquesta crítica l'han fet quasi tots els grups i, per tant, em servirà per respondre a tots els grups. Les inversions del Departament, les inversions de la Generalitat per a l'any 98 representen una mitjana –les inversions comarcalitzades, que pràcticament és el 90% de les inversions–, una mitjana de 18.963 pessetes per habitant, fórmules per a valorar si hi ha una discriminació

6934

positiva o no respecte a comarques deprimides. Home, podem parlar de la inversió a la Ribera d'Ebre, on la mitjana per habitant és 47.932; podem parlar del Pallars Sobirà, 181.479; el Pallars Jussà, amb 66.0661; podem parlar de la Terra Alta, amb 31.890 pessetes, és a dir, podríem parlar de les Garrigues, podríem parlar de la Conca de Barberà, podríem parlar de tota una sèrie de comarques on, realment, quan un índex, que pot ser aquest de la inversió per habitant, la inversió per habitant es compara en unes comarques amb altres, es veu que justament les més altes són les comarques on tenim en aquells moments un desequilibri o un menor desenvolupament econòmic, des del punt de vista de justificar aquesta falta d'aportació a l'equilibri territorial quant a les inversions. No cal dir que si vostè planteja que en aquests moments el Pla territorial general, com ha dit, no serveix com a instrument de planificació del territori, que els plans territorials no acaben de desenvolupar-se –ha parlat evidentment del Pla territorial metropolità, no ha parlat del Pla territorial de les Terres de l'Ebre, que sap que està a punt d'enllestir-se–, bé, aquí podríem entrar en la discussió de quin és el paper que cada un dels grups polítics, avui aquí a la cambra i a les diferents institucions, estan jugant, per exemple, amb la discussió i l'elaboració d'aquest Pla territorial metropolità.

I podríem parlar dels plans comarcals de muntanya. També s'ha criticat que no han arribat a complir-se, el compromís, i s'ha dit –jo ho puc dir en nom del Govern, però el Govern ja ho ha explicat i no fa molts dies– que en aquests moments estem cobrint ja més del 50% d'aquests plans de muntanya, i que entre l'any que ve i l'altre –entre l'any que ve i l'altre– s'arribaran a complir el cent per cent. Sap vostè que n'hi ha que s'acaben l'any 99 i n'hi ha que s'acaben l'any 2000. El compromís del Govern és arribar a complir amb el cent per cent d'aquests plans de muntanya.

I per últim, com no podia ser d'una altra manera, abans de donar pas a la intervenció del company, el senyor Micaló, m'he de referir, encara que sigui de passada, a l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, perquè és també una discussió que tenim al final del debat de política territorial quasi sempre, però fins ara havia estat sempre la de criticar el fet que l'Institut tingués un pressupost molt minso; havíem parlat de 40, 50, 70 milions de pessetes; l'any que passem de 73 milions –com molt bé ha dit el senyor Víctor Gimeno–, s'ha multiplicat per cinc el seu pressupost i hem passat a 251 milions; ara es critica dient que en tot cas això ve derivat del Consorci de la Navegabilitat, i en tot cas no es veu clar quina serà la política que es durà a terme amb aquests 251 milions de pessetes. Bé, jo entenc que l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre avui per avui ja comença a consolidar el seu paper com a instrument de desenvolupament del territori. Saben vostès –i tots els grups formen part del seu Consell Rector– la voluntat tant del mateix organisme com del Govern per tirar endavant aquest Pla territorial parcial a què abans me referia, un pla territorial parcial que serà segurament el primer que serà aprovat en tot Catalunya. Saben vostès també que hi ha l'actuació decidida en el projecte de navegabilitat, que lògicament haurà de tenir una influència decisiva en la

promoció del turisme a les nostres comarques; és evident, i ho saben vostès també, l'actuació positiva en la gestió del Leader que s'està fent des de l'Institut; la implicació d'aquest Institut en diferents projectes i actuacions supracomarcals, i jo crec sincerament que, amb una estructura de funcionament molt reduïda –vol dir que és molt eficient–, aquest Institut l'any que ve té previst, com he dit, una actuació amb 251 milions de pessetes on la seva orientació penso que s'emmarca clarament amb els objectius de l'Institut. En tot cas, l'Institut, al seu Consell Rector, tenen vostès l'oportunitat d'anar seguint el desenvolupament d'aquest pressupost i la seva execució.

I res més. Per la meua part, senyores diputades i senyors diputats, crec que amb el debat del Departament de Política Territorial, una vegada més, s'ha posat de manifest les diferències entre el Govern i l'oposició; és a dir les diferències, en primer lloc, respecte al volum total d'actuacions i inversions, que és el que destaca d'aquest Departament; és realment fàcil demanar sempre més volum de recursos, més inversió, més actuacions des del punt de vista de l'acció global des d'un departament com és aquest de política territorial; i per l'altre costat, en tot cas, la discrepància en les prioritats. Nosaltres considerem que la proposta del Govern és correcta i és per això que anunciem el vot en contra a la seva esmena a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per completar la intervenció del torn en contra pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Josep Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Jo faré el torn en contra a les esmenes de retorn de l'Institut Català del Sòl i a la resta d'empreses públiques, i ho faré continuant amb la valoració positiva que ja ha començat el meu company, el senyor Marià Curto.

El pressupost presentat per l'Institut Català del Sòl per a l'any 1999 és de 40.260 milions de pessetes i experimenta un increment del 7,60% respecte al de l'exercici del 98. La despesa prevista per l'activitat de sòl és de 19.640 milions de pessetes i per l'habitatge, de 20.620 milions de pessetes, la qual cosa representa un increment del 2,67% i del 12,8, respectivament, respecte de l'any anterior.

Pel que fa al Programa de promoció del sòl, malgrat la forta càrrega financera que comporta l'amortització de préstecs durant l'any 1999 i que experimenta un increment del 35,47% respecte de l'any anterior, la inversió només es redueix en un 4,9%, mercès a l'increment reflectit en l'apartat d'ingressos per a alienacions de sòl, i el refinançament dels 3.000 milions de pessetes per fer front a l'adquisició i urbanització de sòl.

Pel que fa al Programa de promoció pública de l'habitatge, el volum d'inversió per a l'any 1999 s'incrementa un 19,65% respecte de l'any anterior, motivat, prin-

cipalment, per la major previsió en la inversió de «vivendes» de protecció oficial, que reflecteix un augment del 47%. Pel que fa a la programació i la remodelació de barris, l'augment és del 5,9%. Les actuacions més importants previstes en la promoció de sòl residencial són actuacions de renovació urbana, de desenvolupaments urbans i assistència al desenvolupament dels privats. En la promoció de sòl industrial i de serveis les actuacions més importants són previstes a nous sectors, com el de Sant Armengol a Abrera, o el Masvall de Reus, sectors industrials singulars. I pel que fa a remodelació de barris són barris, principalment, a Badalona, Barcelona, Sant Adrià, el Prat, Sabadell i Súria. També hi ha previstes intervencions en cascs antics de noves edificacions, construccions d'habitatges en l'àrea de la conurbació de Barcelona, actuacions en altres ciutats mitjanes, rehabilitació de nuclis antics i restauració de monuments.

Passant a les empreses públiques, començaré pels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya que, com vostès saben, és una empresa pública que té com a objectiu principal prestar un servei de transport públic competitiu, d'acord amb les directrius de la política global de transports de la Generalitat. L'import de les inversions per la xarxa principal és de 7.431 milions de pessetes, de les quals destacaria que per maquinària, instal·lacions i utilitatge, per un import de 2.348 milions; material de transport, per un import total de 2.431 milions de pessetes, corresponent bàsicament a l'adquisició de noves unitats de tren per a la línia dels Catalans. Altres actuacions diverses per un import de 1.267 milions de pessetes, corresponent bàsicament a millores en edificis i altres construccions. Per a la divisió de l'estació de muntanya de la Molina estan previstos 130 milions; a la vall de Núria, 350 milions, i a l'explotació dels funiculars de Montserrat, 80 milions.

Quant als Ferrocarrils de Muntanya de Grans Pendents, el principal objectiu és el de poder dur a terme les importants inversions i treballs necessaris per rehabilitar i remodelar el conjunt d'edificis i instal·lacions que forma el complex del santuari de la verge de la vall de Núria que, juntament amb la infraestructura de serveis turístics, esportius i de transport, posada a punt pels Ferrocarrils de la Generalitat, serveixen d'estímul i dinamització de les activitats turístiques a la comarca del Ripollès, i, molt especialment, a la vall de Ribes.

Del pressupost d'inversió destaquen diferents actuacions. Jo en destacaria, com a exemple, millorar la captació i dipòsit d'aigua sanitària i les millores en la xarxa del clavegueram. Altres inversions en mobiliari i equipaments que, tot plegat, doncs, puja uns 150 milions de pessetes.

Passem a GISA. Per al 1999 GISA preveu certificar obres i projectes per un import total de 57.761 milions de pessetes, dels quals 29.851 correspondran a obres d'infraestructures viàries; 8.361 a obres d'infraestructures de transport; 9.645 a obres d'Ensenyament; 1.020 a obres de Governació; 1.400, a obres de Benestar Social; 104, a obres d'Urbanisme; 1.065, a obres del Servei Català de la Salut, i 6.045, a obres d'infraestructures hidràuliques.

En relació amb les inversions d'obres públiques que durà a terme GISA per compte de la Generalitat, el 1999, cal destacar que un 52% correspon a obres d'infraestructures viàries; un 15%, a obres de transport; un 0,2%, a obres d'urbanisme; un 17%, a obres d'Ensenyament, i un 2%, a obres de Governació, i un altre 2%, a obres de Benestar Social; un 1,8%, a obres de Sanitat, i el restant 10% correspon a obres hidràuliques.

Quant a Regsa, el pressupost d'inversió de Regsa per 1999 registra com a ingressos patrimonials el generat pel *cash flow* del compte de resultats de l'empresa. Com a recursos a emprar el 1999 es detalla, també, el conjunt de les aportacions a la Generalitat, que totalitzen la xifra de 4.788 milions amb càrrec als crèdits per inversions reals, consignats al Departament de Política Territorial i Obres Públiques per un import de 2.000 milions; al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, per un import de 555 milions, i a la Junta d'Aigües, per un import de 400 milions. Pel que fa a la resta, correspon a les aportacions de la Generalitat rebudes mitjançant tercers.

Per al 1999 Regsa preveu certificar obres i projectes per un import total de 6.720 milions, quantitat a la qual hauran d'afegir-se'n 312 en concepte de costos financers produïts pel finançament de les obres encarregades per la Generalitat a Regsa. El capítol de dotacions es completa amb la quantitat de préstecs que GISA ha d'amortitzar el 1999 i que ateny la xifra de 667 milions. (*Remor de veus.*) En relació amb les inversions en obres públiques que durà a terme Regsa per compte...

El president

Prego a les senyores diputades i senyors diputats que guardin silenci, per respecte a l'orador.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president.

...cal destacar les actuacions a Pinyana, Algerri - Balaguer, Baix Ebre, i obres diverses d'abastament i engegada de regatge a diversos municipis.

Si passem a Aigües del Ter-Llobregat, destacar que les dotacions destinades a inversions reals corresponen bàsicament a inversions dins la xarxa bàsica com, per exemple, l'ampliació de la planta del Llobregat; la millora de la depuradora del Ter, xarxa del Llobregat; xarxa del Ter, amb un total d'inversions de 2.960 milions de pessetes.

A Equacat, el pressupost d'inversió..., cal dir que per a inversions és necessària l'adquisició de maquinària, material esportiu per adaptar-se a la demanda creixent, així com obres de millora de la instal·lació. L'import pressupostat d'aquesta inversió ascendeix a 35 milions de pessetes, que es finança mitjançant les aportacions provinents de la Direcció General de l'Esport, l'Institut Català de Sòl i Equacat.

Cal dir, també, que els ingressos principals es deriven de les activitats esportives, dels espectacles i dels cànon establerts per l'ús de la instal·lació, per la celebració de competicions dels esports propis del canal, així

6936

com altres esports de terra, tals com el golf, el ciclisme, el patinatge, la gimnàstica, etcètera.

El Centre Integral de Mercaderies i Activitats Logístiques, la CIM del Vallès, posada en marxa el 21 de març del 97, està ocupada ja enterament per vint-i-vuit empreses que hi desenvolupen normalment la seva activitat. En l'àrea de serveis hi ha en funcionament l'aparcament vigilat de camions, el bar, la benzinera, i hi ha en construcció l'hotel de setanta-nou habitacions i l'edifici per a l'assistència tècnica de vehicles, que es preveu inaugurar a principis del 99. (*Remor de veus.*) També ja s'ha acabat la benzinera de la zona sud, que ha d'iniciar el seu funcionament a final d'aquest any.

El pressupost d'explotació de CIMALSA per a l'any 99 és de 1.738 milions de pessetes i en el pressupost d'inversió el tret més característic és, d'inversió de CIMALSA, d'un endeutament per import de 1.500 per fer noves instal·lacions a l'àrea metropolitana de Barcelona, a Lleida i a Girona.

Del Túnel del Cadí només destacar que les inversions previstes per a millores del túnel i dels seus accessos és de 150 milions de pessetes.

I, finalment, l'Institut Cartogràfic de Catalunya. Cal dir que en data 6 d'octubre d'enguany el Consell Executiu va aprovar el contracte programa entre la Generalitat de Catalunya i l'Institut Cartogràfic mitjançant el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, amb l'informe previ dels departaments de Presidència i d'Economia i Finances. El contracte programa contempla una aportació de 1.425 milions de pessetes pel que fa a l'any 1999, xifra que es reparteix en 500 milions per transferències corrents i 925 milions per aportacions al fons patrimonial.

En conseqüència, l'Institut Cartogràfic de Catalunya presenta el seu pressupost com a entitat de dret públic ajustant el seu contracte programa mitjançant, pel que fa al pressupost d'explotació, un estat d'ingressos i un de despeses, i, pel que fa al pressupost de capital, les consignacions de recursos per fer front a unes dotacions.

És per tot això que no donarem suport a les esmenes de retorn.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, també, de les esmenes a la totalitat d'aquest Departament, procediríem a la votació... (*Veus de fons.*) Perdó, té tota la raó..., la possibilitat que el Grup Popular fixi la posició del seu Grup. Té la paraula per fer-ho, el diputat senyor Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, de l'escó estant. Senyores diputades, senyors diputats, ja portem quasi o més de dues hores parlant del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i m'atreveixo a dir que en la primera part d'aquest debat hem assistit al que és el joc dels disbarats. Estem o no estem davant

dels pressupostos de la Generalitat o estem davant dels pressupostos de l'Estat?

És a dir, quines són les referències que valen aquí? Aquí es reclamava, en el dia d'ahir, i es denunciava, des de la tribuna d'aquest Parlament —es criticava, en part—, el que havia fet el president de la Generalitat el dia abans de començar el que és el debat d'aquests pressupostos; és a dir que hagués anunciat, que hagués proclamat d'alguna manera un nou model de finançament.

Avui aquells grups que estaven criticant han començat a parlar d'alguns temes que, la veritat, els voldria preguntar: quina és l'explicació d'incloure'ls o de parlar-ne dins dels pressupostos de la Generalitat? El Pla director de l'aeroport és de la Generalitat o és de l'Estat? El TGV és de l'Estat o és de la Generalitat? La línia Lleida - la Pobla és de l'Estat o és de la Generalitat? La línia Lleida - Manresa és de l'Estat o és de la Generalitat? Però s'han deixat algunes obres. Què passa amb l'autovia del Baix, o amb la pota sud, o amb l'ampliació del port, etcètera? És a dir, amb aquelles obres que em sonen, com deia el noi de la Pobla, a algun discurs, m'atreviria a dir, poc sostenible, com s'ha dit avui aquí.

Estem davant del gran Departament inversor —i s'ha dit—, un departament que ha passat i que passa de 98.500 a 103.000 milions de pessetes, un creixement per sota la mitjana, però observem un increment en la inversió, sumant els capítols 6 i 7, de 4.500 milions de pessetes; que trobem un increment de la inversió a la Secretaria General de més de 2.400 milions; que s'incrementa en 300 milions la Direcció General de Política Hidràulica, i, en 500 milions la Direcció General de Ports i Transports.

I voldria, també, significar el que és una contenció, per nosaltres, als capítols 1 i 2, passant de 9.110 a encara no arriba als 9.300 milions de pessetes, la suma dels dos capítols.

Ahir, en el posicionament del Grup Popular sobre les esmenes a la totalitat reclamàvem, reclamem, continuem reclamant un major equilibri sobre el territori. No anem prou bé quan, com avui ja s'ha recordat aquí, no es compleixen els plans comarcals de muntanya. No es compliran els plans comarcals de muntanya, malgrat que l'any 1997 se n'hagi complert alguna cosa més del 80%, però l'any 96 vàrem estar al 60%.

No anem prou bé quan..., i advertim que deixin d'intentar-ho, de portar parts d'una llei, com és la Llei de l'aigua, l'anomenada Llei de l'aigua, posant temes en un projecte de llei, posant temes al Projecte de llei del que és la Llei d'acompanyament, de l'Agència Catalana de l'Aigua. Compleixin el que s'ha aprovat en aquest Parlament. És a dir, en una moció es va donar un termini de sis mesos al Govern, que el mateix Grup Parlamentari de Convergència i Unió hi va donar suport, per portar la futura Llei de l'aigua, una llei de l'aigua que tingui com a principi, també, l'Agència Catalana de l'Aigua; però no ens ho portin per la part del darrere, portin el conjunt de la mateixa llei.

No anem prou bé i cal arreglar-ho —i vostès tenen la possibilitat absoluta d'arreglar-ho—, no fa falta ni cap reivindicació, ni cap traspàs, ni cap transferència, no-

més fa falta voluntat: abaixin els peatges, abaixin els peatges de les seves concessions; igualin els peatges a la mitjana estatal; abaixin els peatges de les 19,43 pessetes que tenen els túnels i les autopistes de la Generalitat a les 10,06 pessetes de l'Estat. Tan senzill com això.

Vostès ho poden fer; no tenen cap problema per fer-ho. I en tot cas deixem les màquines escurabutxaques que són els Túnels de Vallvidrera, el Túnel del Cadí i la Pau Casals. Presentin d'una vegada –i se'ls ha reclamat també– el que és el Pla territorial metropolità, deu anys i 1.700 milions de pessetes, i donin més claredat a GISA i a Regsa.

Les inversions reals, per un costat; els plans econòmics i financers, per un altre, els encàrrecs del Govern, els encàrrecs del Departament; quant hi invertiran GISA o Regsa? No ho sabem. Aquesta és la realitat. Però la realitat que trobem als pressupostos és que hi ha un endeutament de més de 120.000 milions de pessetes a GISA i que entre GISA i Regsa baixen 12.000 milions de pessetes la inversió respecte a 1998.

El pressupost que ens han presentat? Un pressupost passable, però millorable. I cal millorar-lo, i així ho anuncio com a objectiu del Grup Popular. Nosaltres deixarem que continuïn dient, com diu algun diputat del Grup de Convergència i Unió, que diu: «Deixarem que el PP es pengi la medalla i sigui «Reina per un dia», i ho diu per exemple dels laterals de l'A-19 al seu pas per Badalona. O deixarem que ens diguin que ara ja han trobat 1.000 milions de pessetes per a la variant sud de Lleida. O que ja era prevista la rotonda de Sant Jaume Sesoliveres. O que ja hi ha diners per al canal Segarra-Garrigues. O també deixarem que ens diguin que hi ha voluntat per a la variant de Cardedeu i per a l'inici del que és el metro lleuger.

Però, en tot cas, per no ser reines per un dia i per no penjar-nos medalles, val més que presentem esmenes, val més que presentem esmenes que començarem a debatre els propers dies, i val més, senyors del Govern, que intentem millorar aquest pressupost del Departament de Política Territorial i Obres Públiques i continuem negociant per a un millor equilibri del territori.

És per això que nosaltres rebutgem les esmenes a la totalitat presentades, desitjant que l'obra pública i la política territorial i l'equilibri del territori siguin millors.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, procedirem a la votació, primer, del Departament de Sanitat i Seguretat Social, les esmenes a la totalitat d'aquest Departament, i, després, del Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació de les esmenes a la totalitat al Departament de Sanitat i Seguretat Social.

Comença la votació.

Aquestes esmenes a la totalitat al Departament de Sanitat i Seguretat Social han sigut refusades per 41 vots a favor, 68 en contra i 2 abstencions.

Procedirem, seguidament, a votar les esmenes a la totalitat al Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

Iniciem la votació.

Les esmenes a la totalitat al Departament de Política Territorial i Obres Públiques han sigut refusades per 44 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Declaració institucional sobre la decisió de la Cambra dels Lords britànica de revocar la immunitat sobirana del dictador Augusto Pinochet

Abans de continuar el debat, procedirem a la lectura d'una declaració de la Junta de Portaveus. El secretari segon de la Mesa procedirà a la lectura d'aquesta.

Prego que es guardi silenci.

El secretari segon

Gràcies, senyor president.

«Declaració institucional del Parlament de Catalunya sobre la decisió de la Cambra dels Lords britànica de revocar la immunitat sobirana del dictador Augusto Pinochet.

»En conèixer la sentència del Comitè d'Apel·lació de la Cambra dels Lords britànica que revoca la immunitat sobirana del dictador xilè Augusto Pinochet, el Parlament de Catalunya valora l'avenç que aquesta decisió significa per a la defensa i la protecció dels drets humans a escala mundial.

»A pocs dies de la celebració del cinquantè aniversari de la proclamació de la Declaració universal dels drets humans, aquesta resolució judicial reforça aquesta commemoració d'una manera singular i ben efectiva, especialment pel que pot significar per a l'acabament de la impunitat dels crims contra la humanitat arreu del món, com els comesos a Xile després de l'11 de setembre de 1973.

»En aquests moments, el Parlament de Catalunya vol tenir un record per a totes les víctimes de la dictadura xilena i per als seus familiars, i, de manera especial, per a aquelles famílies catalanes que van patir les conseqüències del règim militar xilè.

Palau del Parlament, 25 de novembre de 1998.»

(Aplaudiments forts i perllongats.)

6938

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1999 (Continuació.)

El president

Continuem els nostres debats. Corresponen ara les esmenes a la totalitat del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. (*Remor de veus.*)

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci.

Correspon en primer lloc intervenir al Grup Socialista. Ho farà, en nom d'aquest, el diputat senyor Ramon Vilalta.

(*Remor de veus.*)

El Sr. Vilalta i Oliva

Molt honorable, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, pujo a la tribuna per a defensar, en nom del Grup Socialista, l'esmena a la totalitat del pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i dels instituts i de les empreses connexes, i ho faig malgrat que puguin recordar-me després que els pressupostos reals del Departament d'Agricultura, un cop liquidats, són considerablement superiors als que es preveien inicialment.

El pressupost liquidat de l'any 87 és un 300% del pressupost que inicialment s'havia aprovat. Però també és cert que aquests recursos, aquest increment de recursos són bàsicament recursos procedents del FEOGA respecte dels quals el Departament d'Agricultura no fa més que d'entitat pagadora; per tant, no fa més que de tràmit o de gestoria, i que no configuren, de cap de les maneres, polítiques pròpies del Departament.

I presento aquesta esmena a la totalitat, malgrat, també –i vull assenyalar-ho d'entrada– que el pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca s'incrementi en un 17% en comparació amb el mateix pressupost de l'any passat.

El que passa, però, és que aquest increment s'absorbeix gairebé pràcticament per les obligacions derivades de les catàstrofes que gairebé ens han deixat sense agricultura i sense ramaderia a Catalunya. Són les catàstrofes que hem analitzat aquí en el passat –els aiguats, els incendis, la pesta porquina–, i la imputació de les obligacions que han derivat d'aquestes catàstrofes, obligacions reconegudes i establertes per aquest mateix Parlament, fa que aquest increment sigui realment un increment que es consumeix en aquestes obligacions.

I aquesta seria la nostra primera objecció. Imputar al Departament d'Agricultura, que és, per definició, el departament d'una àrea vinculada a l'economia productiva, el resultat de les catàstrofes que ben bé podrien qualificar-se de catàstrofes de caràcter nacional, que han afectat greument el medi natural o les produccions agràries de Catalunya, és una decisió, d'entrada, molt discutible i que, per suposat, nosaltres no compartim.

La segona objecció, naturalment, és que, com a conseqüència d'això, en el pressupost restant, tot i que en algunes partides importants hi hagin increments signifi-

ficatius que jo després reconeixeré, no hi ha la possibilitat d'implementar polítiques noves en matèria agrària. No hi han noves línies de política agrària. Hi ha un pressupost de final d'etapa –gestioni qui vulgui l'etapa que ve a continuació– per esgotar les obligacions, els serrells, per dir-ho d'alguna manera, que es venien arrossegant i que, d'alguna manera, en el pressupost que es preveu per a l'any 99, s'intenten tancar. Però no contenen, de cap de les maneres, línies noves de política agrària –i aquesta, naturalment, és la segona objecció que jo posaria.

No hi han línies noves ni en benefici dels sectors productius més estratègicament importants –per al sector agrari català, la producció de fruita o el sector porcí–, ni hi han actuacions decidides en aquelles zones on no hi ha tanta capacitat productiva, però al país, per raons nacionals, li interessa assentar i consolidar la població sobre el territori. Hi ha, si de cas, la continuació d'actuacions anteriors que hem constatat prou vegades en aquest mateix Parlament que no s'han mostrat prou eficaces o que no s'han mostrat suficients.

Respecte als sectors productius, recordar que la crisi gravíssima que està passant en aquest moment el sector porcí, i que afecta d'una manera important, doncs, les comarques de Lleida i la Catalunya central molt principalment, però, en qualsevol cas, recordar també que el sector porcí és un sector estratègicament important per a les produccions ramaderes de Catalunya pel que significa respecte a la producció final agrària i ramadera, doncs, està sotmès en aquest moment a una crisi dramàtica. I és cert que aquesta crisi és una crisi d'un abast molt més ampli que l'estrictament català, i és cert també que la solució no pot implementar-se a Catalunya sinó que hauria de prendre's a una escala molt més àmplia, probablement a escala europea. Però el cert és que quan ahir els ministres d'Agricultura de la Unió Europea van decidir no emprendre accions determinants per a fer front a la situació de crisi, no fer res aquí significa deixar que les coses vagin de mal en pitjor, i en aquest pressupost no hi ha res, absolutament ni un duro, per a fer res en auxili del sector porcí.

Però és que tampoc hi ha res, com deia abans, per a marcar una voluntat expressa per part del Departament d'Agricultura i per part del Govern en benefici d'aquelles zones on la capacitat productiva és més baixa.

No sé si cal recordar que Catalunya és una de les poques regions espanyoles que no fa res, o pràcticament res, en matèria d'indemnitzacions compensatòries de muntanya i, en general, més enllà dels programes Leader, que no sempre corresponen necessàriament a les zones més desfavorides del país, no hi han línies d'actuació clares en aquest sentit.

En matèria de política d'estructures, no acabem de veure –potser després el portaveu de Convergència, doncs, ens il·lustraran, més del que nosaltres hem estat capaços– una actuació específica en benefici de les explotacions que des de Catalunya es considerin prioritàries en el que hauria de ser el camp català.

Nosaltres vam assenyalar en el debat de política agrària el desig que Catalunya recorregués el camí que s'estava posant en marxa en aquells moments a França i

Punt 1

que en aquest moment està ja molt avançat, que és una llei d'orientació agrària –no un codi rural, sinó una llei d'orientació agrària– que permeti, partint de la figura d'un contracte entre el país i el pagès, establir el conjunt d'ajudes que el país, a través de l'Administració nacional, es disposa a concedir a un pagès en funció del territori, en funció de la producció, marcant, naturalment, allò que el país considera que és prioritari en el seu país i que, lògicament, no pot ser igual a la zona del Pla de Lleida o en el Pla d'Urgell que a les zones de muntanya.

Però, en qualsevol cas, al país l'interessa que les explotacions productives del Pla de Lleida i del Pla d'Urgell continuïn, i per a això cal, necessàriament, que tinguin un sistema determinat d'ajuts, i al país també l'interessa que continuïn les explotacions agràries que hi ha en la zona de muntanya, malgrat que no siguin tan productives. I, naturalment, el sistema d'ajudes no podrà ser el mateix en un cas que en un altre; no podrà ser el mateix perquè no es parteix de realitats similars ni es tendeix als mateixos objectius. No hi ha res en aquest pressupost, ni en la Memòria d'aquest pressupost, que faci pensar que el Departament d'Agricultura del Govern de la Generalitat vol treballar en aquest camí, si vostès volen, de discriminació, segons els territoris i segons les produccions –discriminació en el sentit de diferenciar realitats diferents en funció de diversos objectius. No hi ha res, tampoc, que faciliti el redimensionament de les explotacions. I hem dit moltes vegades que un dels problemes bàsics que pateix l'agricultura de Catalunya és la manca de grandària, de dimensió suficient, de les nostres explotacions –no cal dir que poquíssim– per ajudar la incorporació de joves o per continuar fent plans de millora, naturalment vinculats al concepte que cadascú tingui d'explotació prioritària; i nosaltres..., pel Grup Socialista, explotació prioritària necessàriament considerada d'acord amb aquell plantejament que els feia anteriorment.

En matèria de sanitat vegetal i animal, algunes partides es reforcen i algunes, fins i tot, apareixen. Per exemple, per al sanejament de l'oví apareix una partida dotada de 250 milions de pessetes que ens sembla molt positiva. El sector ens diu que no és suficient. Probablement no és suficient, si hem de fer cas al sector, quan ha comparegut davant de la Comissió d'Agricultura, però en el seu conjunt unes partides es creen, unes altres disminueixen, unes altres augmenten. El volum de recursos totals dedicats a la preservació de la sanitat agrícola, i de la sanitat animal i vegetal de Catalunya, ens sembla, francament, molt limitat. Vam veure i vam discutir el que va passar amb motiu de la pesta porcina clàssica –no és qüestió de tornar-hi–, en aquell moment ja vam constatar que ens va agafar amb la guàrdia baixa. Persisteix un problema de tuberculosi i brucel·losi en el sector del vacum, de l'oví i del cabrum; persisteix una situació de malaltia en el camp, de la flavescència daurada per la vinya, la mosca de l'olivera, la tristesa dels cítrics –per a aquestes sis consignes específicament una partida pressupostària–, pel foc bacterià, etcètera. Prescindint dels noms i que puguin resultar poètics, cada un d'ells amaga plagues molt perniciosos per al futur de l'agricultura i la ramaderia de Catalunya. Ens sembla que no s'hi fa prou.

En tres partides sí que s'ha fet un esforç de suplementar-les. I vull assenyalar-ho aquí amb tota sinceritat, perquè ens sembla positiu –ens sembla insuficient–, però ens sembla positiu el gest. És en matèria de cooperativisme agrari..., el Pla de reestructuració del cooperativisme agrari passa de 200 a 400 milions i es contempla una actuació específica per a salvar la Cambra Arrossera d'Amposta, amb una subvenció específica –ho repeteixo– de 990 milions que en cap cas hauria de significar un detriment per a cap expectativa que pugui haver-hi en la resta del món cooperatiu i, especialment, en la resta de cooperatives de la zona.

El conseller sap que els socialistes li vam oferir des d'un bon començament la nostra col·laboració i el nostre suport lleial si l'elaborava un pla de salvació –un pla de sanejament i de salvació– de la Cambra Arrossera, i que, per tant, tindria el nostre suport en la mesura que el poguéssim necessitar o que el reclamés.

Es va produir una determinada actuació de liquidar uns actius de la Cambra Arrossera, que més aviat tenen càrregues que elements positius, i es va establir un pla d'aportacions de particulars i de l'Administració, a raó de 1.000 milions cada una de les parts. Ens sembla bé que el pressupost de la Generalitat contempli aquests 1.000 milions –10 ja van sortir del pressupost de l'any passat; 990, per tant, en aquest moment– i, al mateix temps, esperar i desitjar que els socis, doncs, s'animin suficientment com per considerar que aquesta és una decisió seriosa i aportin la seva part, naturalment, que seria equivalent a aquesta.

En matèria d'industrialització agrària. Després de demanar-ho en cada pressupost anterior es produeix un salt de 100 a 500 milions de pessetes. Ens sembla bé. Segons les nostres xifres s'havia d'haver arribat a 650 per arrossegar els recursos disponibles en la fitxa europea, però, en qualsevol cas, s'ha produït un salt important de 100 a 500 milions. I s'ha produït també un salt important en matèria d'assegurances agràries en passar de 300 a 600 milions de pessetes. Ens sembla bé.

Són, aquestes, bones decisions. En matèria de reestructuració del cooperativisme agrari, malgrat els 400 milions –hem passat de 200 a 400–, encara no podem acabar de resoldre tots els compromisos establerts anteriorment. És a dir, aquesta partida encara no ens permet marcar el punt final en els compromisos contrets anteriorment; fem un pas endavant important, però no ens permet dir que hem arribat allà on havíem d'haver arribat ja en aquest moment. En el cas de la indústria agrària ja li he dit que ens semblava que ens quedàvem curts, i en el pla d'assegurances, sincerament, ens sembla que de 300 a 600 milions de pessetes és una bona decisió.

En matèria de regadius. Jo no vull insistir gaire més en el que han assenyalat els companys que han parlat de Regsa. Repetir a aquesta cambra, i particularment al conseller, com ja he tingut ocasió de fer, aquests dies passats, en àmbits o en escenaris menys solemnes que aquest, que ens sembla que es queden molt curts, i que ens deceben profundament –i vull dir-ho així– els compromisos del president de la Generalitat, repetits una vegada més, a tort i a dret, ara que s'acosten eleccions,

6940

com ha fet el president de la Generalitat i els seus respectius consellers, des de fa bastants anys, cada cop que s'acosten eleccions. Cada cop que s'acosten eleccions es promet i es compromet i es repromet el Segarra-Garrigues i tots els regs pendents, imaginables i no imaginables. I és cert que en vint anys n'hem fet alguns, i alguns que haurien d'estar fets s'estan fent –això és cert–, però vostès també convindran que una operació com la del Segarra-Garrigues, que costa 120.000 milions de pessetes, serà molt difícil escometre-la en les condicions degudes, si no fem més esforç que el que fem. I en les partides de l'actual pressupost, de la proposta de pressupost que se'ns presenta, no hi ha ni un duro de consignació per al Segarra-Garrigues. Sí que s'ha fet consignar en el pressupost general de l'Estat. Però, naturalment, la Generalitat de Catalunya també hauria d'aportar-n'hi perquè a raó de 1.000 milions de pessetes l'any, 125.000 milions de pessetes significa el temps que significa. Naturalment, hauríem de començar a consignar si realment ens creiem que és necessari i si realment el volem fer.

Exactament el mateix podria repetir-li dels regs del Segrià sud, promesos i compromesos pel mateix president de la Generalitat, no fa gaire dies a la seu del Consell Comarcal del Segrià, en una reunió de tots els alcaldes de la zona, i que tampoc tenen partida pressupostària, ni tan sols per engegar les operacions.

No cal dir que ens sembla molt penosa la consignació per al revestiment del canal d'Urgell –24 milions de pessetes consignats en el pressupost de la Generalitat, per a continuar les obres de revestiment del canal d'Urgell, doncs, és més que patètic–, i dir-los que tan important com continuar fomentant la implantació de nous regadius a Catalunya, des del nostre punt de vista, ho és incentivar els canvis en el sistema de regadiu, de tal manera que es permeti un estalvi i una major eficiència de l'aigua en els regs tradicionals i consolidats. I no hi ha res en els pressupostos ni en la Memòria dels pressupostos que permeti contemplar que vostès fan, o volen fer, alguna cosa en aquesta matèria. No n'hi ha prou de fomentar regadius, sinó que hem d'incorporar tècniques que permetin l'estalvi d'aigua i una major eficiència en els usos de l'aigua en els sistemes de regadiu consolidats, d'una manera molt clara, en aquest mateix que li estava comentant ara del canal d'Urgell.

En matèria de medi natural i prevenció d'incendis, dir-los que, certament, en els pressupostos s'incorporen un conjunt de partides més destinades a escometre les obligacions derivades dels incendis que es van produir i que d'alguna manera van ser exigits pel Grup Popular, en benefici i en honor del Grup Popular i que aquest Parlament va votar en el seu moment. Això s'ha traduït en algunes mesures concretes en el pressupost que se'ns proposa. Però vostès també em reconeixen que al mateix temps que es consignen partides per a fer front a les conseqüències dels incendis, no es consignen les partides necessàries per a prevenir els incendis que podrien presentar-se l'estiu que ve si les circumstàncies ho propicien.

En el fons, jo crec que continuen estant amb la guàrdia baixa en matèria de prevenció d'incendis –parlem ara de prevenció i no d'extinció–; jo crec que continuen

estant amb la guàrdia baixa. Els boscos estan en una situació molt difícil. I jo els reconeixeré totes les vegades que vulguin que la realitat forestal de Catalunya és una realitat complexa: conviuen boscos privats i boscos públics, conviuen boscos productius i boscos no productius, i no serveix massa de res ser eficient en la gestió del bosc, en àmplies extensions, si en algunes altres extensions, dintre d'aquesta mateixa massa forestal, no es fa el que s'hauria de fer. I, per tant, una molt bona gestió de molta gent pot quedar compromesa per una negligència o una molt mala gestió d'una poca gent. I això aboca a contemplar la realitat complexa dels boscos de Catalunya i tot allò que hi gira al voltant, des de com s'afronta aquesta diversa productivitat dels boscos, a quins mecanismes incorpora l'Administració pública, el poder públic, per a coaccionar –i si es vol expresso directament aquesta paraula– la propietat privada forestal quan és negligent en el compliment de les seves funcions. Perquè aquesta negligència incorpora factors de risc en detriment de tot el conjunt, encara que tot el conjunt sigui àmpliament majoritari i gestioni bé els seus boscos.

Jo crec que aquí hauria de jugar un paper bàsic l'agència forestal que un mandat d'aquest Parlament manava que es creés, i que vam rebutjar, nosaltres també vam contribuir a rebutjar, una proposició de llei del Grup Popular perquè teníem damunt de la taula el compromís del conseller i del Govern que el Govern portaria un projecte de llei. Bé, aquest projecte de llei no s'ha portat. I ens sembla fatal aquest incompliment, perquè el cert és que l'òrgan de gestió dels boscos, el Centre de la Propietat Forestal, travessa un procés de crisi que, naturalment, hauria de tenir sortida a través d'una agència forestal que pogués contemplar en el seu conjunt totes aquestes qüestions, discutir si aplega la totalitat de la realitat forestal de Catalunya o no, només una part, i dels mecanismes que es dota per fer-ho.

En medi natural, assenyalar-los també, una vegada més, un any més, que ens sembla molt insuficient el tractament que fan del tema dels parcs i de les zones protegides en general. I en el pressupost d'enguany no solament hi consignen poc, des del nostre punt de vista, per a les zones protegides, sinó que fins i tot retiren les partides destinades a compensar, a establir indemnitzacions, pels danys o per les limitacions produïdes a les zones perifèriques, és a dir, a les zones de protecció. Si vostès limiten el sistema d'ajudes tendents a indemnitzar els perjudicis o les limitacions de la població que viu o que té explotacions a l'entorn de les zones protegides, vostès perden un aliat que, naturalment, haurien de tenir. Jo vaig estar l'altre dia en una reunió al Pallars i el clam dels pagesos era molt gran respecte als perjudicis que se'ls produïen des de les zones protegides –perjudicis i limitacions–, que no trobaven fórmula d'indemnització com caldria.

Respecte a les mesures agroambientals, ja vam dir-ho en un ple anterior, o en diversos plens anteriors: fan poc per a captar la disponibilitat de recursos disponibles en la fitxa financera de la Comunitat Europea. Tot el que facin en aquesta línia, doncs, comptarà amb el nostre recolzament. I, per tant, animar-los que, quan vulguin destinar-hi recursos, ho facin, perquè en realitat s'esca-

pen uns recursos, com el mateix conseller ha reconegut en més d'una ocasió.

No entro en el tema de recerca, tot i que m'agradaria fer-ho. La companya Montserrat Duch ho ha fet aquest matí. És una discussió que vam iniciar en aquella part de recerca més directament vinculada a Agricultura, a través de l'IRTA, en una comissió d'Agricultura. Caldrà fer-ho en el futur. Perquè és evident, des del nostre punt de vista, que l'IRTA es troba en aquest moment en la necessitat de definir més clarament el seu futur.

I naturalment, presentem amb molt de grat esmena a la totalitat dels departaments de Prodeca i Forestal Catalana. Vostès en els pressupostos fan una ampliació de capital d'aquestes empreses; a nosaltres ens sembla que aquestes empreses haurien de desaparèixer. Estàvem convençuts que, almenys, Forestal Catalana desapareixeria ja; ens havia semblat entendre en el passat diverses vegades que havia complert la seves funcions i que, per esgotament d'objectius, Forestal Catalana desapareixeria. No solament no desapareix, sinó que li amplien capital; i Prodeca, vostè sap que compta damunt de la taula amb un informe absolutament negatiu respecte a la gestió de Prodeca emès per la Sindicatura de Comptes. Bé, ens sembla que s'ho haurien de plantejar. No anem pel bon camí, en el cas d'aquestes empreses i, per tant, amb molt de gust els deixem presentada l'esmena a la totalitat també d'aquestes dues empreses.

Finalment, dir-los que, des del nostre punt de vista, no ens sembla que aquest pressupost contribueixi, malgrat aquestes millores puntuals que ha tingut en alguns camps i que no em dol, en absolut, de reconèixer, no contribueix a generar línies noves de política agrària ni contribueix tampoc a consolidar la població que viu sobre el territori a les zones més desfavorides del país. I a nosaltres, en canvi, ens sembla vital, bàsic, necessari produir una acció discriminada en aquest sentit, perquè en realitat assentar la població sobre el territori ajuda a fer realitat allò que tantes vegades diem que és l'objectiu de tots, que és contribuir a l'equilibri territorial de Catalunya. No fer-ho incrementa el risc d'incendis, incrementa l'abandó dels boscos, de les masses forestals, i quan després es produeix el fet aquell que sempre es produeix, tard o d'hora, que cala foc, el foc és molt difícil aturar-lo perquè, en realitat, el país no estava en les condicions que devia estar. I per tant, a nosaltres ens sembla que, com que no satisfan els objectius mínims del que nosaltres creiem –naturalment, nosaltres creiem– que hauria de ser, doncs, l'exigència mínima, elemental, pel que fa a l'agricultura i a la ramaderia més potencialment productiva, però tampoc, tampoc fa res en benefici del major equilibri territorial del país, deixem damunt de la taula presentades aquesta esmena a la totalitat del pressupost del Departament i de les seves empreses.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna per defensar en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana l'esmena de retorn al Govern del projecte de pressupostos del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per a l'any 99. I ho faig, senyores diputades i senyors diputats, creguin-me, desmotivats i amb una mandra enorme, segurament endut per aquella sensació de picar en ferro fred, tip de dir des d'aquesta tribuna les mateixes coses, fer les mateixes valoracions, constatar els mateixos dèficits any rere any i fer els mateixos retrets a un executiu que situa l'agricultura, la ramaderia, la pesca i el món rural en general en una posició marginal, residual en el conjunt de la seva acció de Govern, sense que el titular del Departament planti cara, doni el cop de puny, el cop damunt la taula del Consell Executiu per tal d'aconseguir les dotacions econòmiques que el seu Departament necessita com l'aire que respira.

Uns pressupostos que se'ns podria dir que creixen un 17,5% respecte a l'exercici anterior, però que respecte al 1993, en pessetes constants, disminueixen un 6,9%. Ara bé, aquest increment pressupostari, esbombat i repetit fins a la fatiga, queda absolutament anulat si se'n descompta, d'una banda, el pagament de part de deutes que el Departament d'Agricultura arrossega pesadament, encara, any rere any, en concepte d'incendis i aiguats del 1994 i en concepte, també, de la pesta porcina clàssica, si se'n descompta l'eixugament de pèrdues de les empreses públiques, si se'n descompten els deutes de les eleccions a cambres agràries i l'increment del capítol 1 del cost general de l'Administració. Per tant, si descomptem totes aquestes consideracions, ens trobem amb un pressupost per al 1999 que situa en una posició encara més precària que anys enrere els recursos del Departament. I en conseqüència, resten hipotecades les actuacions en política agrària en la mateixa línia que l'exercici anterior.

A aquesta situació pressupostària tan dèbil per fer front a la política agrària que el sector necessita, cal afegir-hi el deute no consignat en aquests pressupostos, però que necessàriament s'haurà de cobrir en concepte dels 300 milions i dels interessos que se'n derivin, d'indemnització pendent de la finca del delta del Llobregat adquirida pel Departament l'exercici anterior. Si aquesta quantitat pendent es cobreix en base al pressupost que avui estem debatent, queda clar que el marge per a realitzar política agrària queda encara força més reduït.

Un pressupost d'agricultura de 24.214 milions que tot just pot fer front a les cada vegada més importants despeses de funcionament de l'Administració i que, lluny de fer possible la realització de la política agrària que necessitem, el que fa és agreujar i qüestionar, cada cop més, els recursos del Departament. Un cost de l'Administració que també és relatiu dins del pressupost del 99, situat prop del 64%, si es descompten la part dels deutes que s'han de pagar i si es tenen en compte les aportacions a l'Incavi i a l'IRTA. 24.000 milions amb els quals el Govern no podrà complir i ja ho sabem ara; abans d'encetar l'any 99, ja sabem que el Govern no podrà complir, i no podrà complir amb els diferents programes estructurals europeus dependents directa-

6942

ment del Departament; i no podrà complir, tampoc, amb el programa Leader 2, que és una més que important eina de desenvolupament rural; i no ho podrà fer, tal com estava previst en el programa Leader i en els terminis esperats, i li caldrà anar més enllà del 99 per poder fer front a les seves despeses. No podrà complir amb les mesures d'acompanyament, ja sigui cessament de l'activitat agrària, reforestació de terres agràries o bé mesures agroambientals, i en conseqüència, continuaran sense aplicar-se bona part d'aquestes mesures o bé fent-ho de manera erràtica.

Uns pressupostos amb els quals el Govern de Catalunya no podrà complir tampoc amb el document únic de programació de l'objectiu 5.b de Catalunya, i que no podrà complir amb la política de regadius compromesa des de fa tants anys i tan utilitzada i substituïda cada cop que s'apropen eleccions i els consellers del Govern i el president de la Generalitat comencen a moure's pel territori. I dir tot això no és pas parlar per parlar, senyores diputades i senyors diputats, o potser creuen possible que sense partida pressupostària –i aquest ja és el quart any consecutiu, que en el projecte de pressupostos ha desaparegut la partida que hi havia fins al 95– es poden paliar els danys a l'agricultura en els espais protegits? No és gens estrany que els pagesos de les zones limítrofes amb espais protegits facin sentir la seva veu quan els seus sembrats són malmesos.

Esmentàvem en el darrer debat de pressupostos a tall d'exemple, el cas que es vivia a la zona dels prats d'Hortoneda, a la falda del Boumort. Però el cert és que això es pot fer extensiu a cada vegada més nombroses situacions molt similars. Anys enrere, aquests danys eren peritats pels tècnics del Departament i convenientment abonats; ara no, aquests danys no són abonats. I què aconseguirem, amb això? Aconseguirem un efecte pervers, que és que els pagesos, els ramaders d'aquestes zones limítrofes s'oposin a l'existència de zones protegides a les reserves i, lluny de ser-ne uns aliats, en siguin uns acèrrims fiscalitzadors. I no hi ha res més lluny de la nostra intenció que això sigui així.

Sense partida pressupostària, senyores diputades i senyors diputats, tampoc es pot complir amb la política de foment dels productes de qualitat. Amb zero pessetes, les pretensions del Govern, que estan expressades en l'articulat d'aquesta Llei, d'aquest Projecte de Llei de pressupostos, difícilment es podran complir; i per tant, com diu l'articulat, no es podrà impulsar i promocionar la denominació de qualitat, les marques de qualitat alimentària, les denominacions comarcals de productes de qualitat com a distintius d'uns productes tradicionals i de garantia de la seva qualitat. Això ho diu l'articulat, però, és clar, més enllà de les bones paraules, amb zero pessetes a la partida pressupostària, com es podran dur a terme aquestes pretensions que el mateix Projecte de Llei inclou? El cert és que el Departament ja ha liquidat definitivament aquesta política de foment del producte de qualitat, ja que l'ha anat reduint, des de 1993, fins al darrer pressupost, que ja no hi va figurar.

Amb els recursos econòmics que ens proposa aquest projecte de pressupostos, tot i l'augment que registra d'un 82% respecte a l'exercici anterior, no es podrà complir convenientment amb la política de sanitat ani-

mal i vegetal que necessita el sector. Les diverses iniciatives parlamentàries, les resolucions d'aquesta cambra, la compareixença a la Comissió d'Agricultura de representants de la Federació Catalana d'Oví i Cabrum, ben segur que ha motivat aquest increment pressupostari, encara, però, insuficient. Els 522 milions de pessetes d'enguany queden lluny encara de la dotació inclosa dins dels pressupostos de 1995. Amb aquesta dotació insuficient, difícilment es podrà aturar l'increment espectacular, per exemple, de processionària que pateixen, de manera específica, els boscos de les comarques del Pirineu i del Prepirineu. Queda clar que amb 522 milions de pessetes per abordar el foment i la millora de la sanitat animal, a les campanyes de la sanitat ramadera, a la prevenció i a la lluita contra els agents nocius, al foment de les ADV, als nuclis de control ramader, a les indemnitzacions per l'eradicació de focus, per les noves plagues, etcètera, no s'hi podrà actuar amb la contundència que la situació actual reclama. Entenem, sense deixar de banda els aspectes de sanitat animal, que caldria preveure, segurament, una partida de caràcter ampliable per tal de poder fer front a possibles costos econòmics que malauradament es podrien produir en el futur. L'exemple viscut de la pesta porcina clàssica ens posa de manifest que seria bo disposar d'una partida ampliable per atendre els costos derivats del sacrifici de bestiar, si això fos necessari, sense la necessitat que s'hagin de ressentir d'aquesta càrrega altres conceptes i partides prou mancades de disponibilitat pressupostària.

El Pla de reestructuració del cooperativisme agrari català compta amb una dotació de 400 milions de pessetes que no podran fer front a l'acord del Parlament de Catalunya de novembre del 96, és a dir, a donar continuïtat al Pla de reestructuració, i únicament podran donar resposta als projectes del 95 encara pendents de resoldre. Per tant, no es podran complir les expectatives que s'havien originat al voltant del Pla de reestructuració de cooperatives i al voltant d'aquella Moció que va ser aprovada per la unanimitat d'aquest Parlament, a proposta, precisament, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Fa pocs dies estàvem visitant la cooperativa de Falset - Marçà, que, precisament, és una de les cooperatives afectades per aquesta reestructuració, amb la particularitat, en aquest cas, que a la cooperativa aquesta estaven com bastants allucïnats –permetin-me l'expressió– en el sentit que ells havien fet l'esforç de fer la unificació de dues cooperatives de dues poblacions tradicionalment rivals, però que no hi havia diners per acollir-se al pla de reestructuració del cooperativisme agrari que, d'alguna manera, se'ls havia venut.

El mateix president Pujol reconeixia en el darrer debat de política general un dèficit en l'acció del Govern en tants i tants compromisos adquirits i necessitats bàsiques en el camp de camins rurals. Ja pot el text articulat explicar excel·lències sobre el desenvolupament rural i el foment del desenvolupament dels equipaments i serveis per a les comunitats situades en les anomenades «zones d'ordenació d'explotacions», perquè resulta que a l'hora de traduir aquestes voluntats expressades en l'articulat, traduir-les, dic, en acció de Govern, és a dir en dotacions pressupostàries, l'annex inversions reals per a obres en zones d'ordenacions d'explotacions

Punt 1

és de 14 milions de pessetes. Una quantitat que, com a molt i a tot estirar, deu arribar justet per acabar algun projecte que ja s'havia iniciat, però que en cap cas, pot endegar projectes ja aprovats per les ZOE i fins i tot publicats al *Diari Oficial de la Generalitat* i encara pendents d'execució. No volem ser catastrofistes, però en molts casos algunes d'aquestes obres no caldrà realitzar-les perquè ja no hi viurà ningú en aquestes zones, és a dir, ja no caldrà gastar-hi ni una sola pesseta. En aquests moments, encara hi ha pendents a Catalunya moltes actuacions en camins rurals de ZOE que, tot i que han estat aprovades solemnement pel Govern i publicades al DOGC, fa en alguns casos més de vuit anys, encara resten oblidades en els calaixos de la Direcció General d'Estructures Agràries.

Malgrat la voluntat expressada pel president Pujol en el sentit d'invertir aquesta dinàmica dels camins rurals, la trista realitat pressupostària és la que és, perquè no hi ha hagut voluntat política i perquè el model de país que defensa el Govern de Catalunya no passa, precisament, per primar el desenvolupament del món rural. I no passa el món rural per ser una prioritat del Govern de la Generalitat, com ho demostra la insuficient dotació pressupostària destinada al programa Leader 2 de desenvolupament rural. Aquest programa compta amb un pressupost de 230 milions. De fet, Catalunya hauria d'aportar 900 milions entre el 94 i el 99. Fins ara, s'han aportat 366 milions i mig. I per tant, resten pendents 533 milions i mig. Per tant, els grups Leader de Catalunya necessitaran esperar el 2.000 per pagar els ajuts que hagin compromès.

Com insuficient és la dotació pressupostària corresponent a les ICM, les indemnitzacions compensatòries de muntanya, aquelles que serveixen per incentivar i compensar econòmicament l'agricultura que es realitza en unes condicions més adverses, més complicades, amb l'objectiu de mantenir l'activitat agrària, la població rural i el necessari equilibri territorial. Doncs, bé, Catalunya es troba a la cua d'Europa pel que fa a l'aplicació del mòdul per hectàrea o per unitat de bestiar major, i l'ajut per explotació també és un dels més baixos de la Unió Europea, fins al punt que la mitjana de l'ajut per explotació a Catalunya és només del 29% de la mitjana de la Unió Europea. Ni tan sols el compliment d'una resolució del Parlament de Catalunya relativa a l'arranjament del camí d'Ossera a Sorribes, a l'Alt Urgell, s'ha volgut incloure dins d'aquests pressupostos d'Agricultura per al 99, tot i el manament de la cambra legislativa al Govern. Però això no ens ha d'estranyar: l'incompliment de resolucions parlamentàries és una constant en el Govern de Convergència i Unió. Citar també l'incompliment de la Resolució 508/V, segons la qual el Parlament instava el Govern a dotar el Consell Català de Producció Agrària Ecològica d'un règim d'autonomia financera. Doncs bé, la Direcció General de Producció i Indústries Agroalimentàries no disposa en aquest pressupost de cap partida que concreti els recursos que han de donar compliment a aquella Resolució.

El president Pujol es justifica sovint quan se li retreu a ell i al seu Govern de governar d'esquena a la pagesia amb respostes com aquesta: «Vostès creuen que un

govern que no cregués en la pagesia de Catalunya, duria a terme una política de regadius com la que està duent en el terme el Govern de la Generalitat?»

Doncs, bé, senyores diputades i senyors diputats, uns pressupostos clarament insuficients també pel que fa a la política de regs. Una política de regadius que cau en percentatges pressupostaris un 48,8% respecte al 1998; una política de regadius que, per posar en regadiu en un termini de vint anys les 125.230 hectàrees planificades, amb un cost econòmic de 195.550 milions de pessetes, hauria de disposar, dins el pressupost del 1999, de 13.785 milions de pessetes. La realitat és una altra ben diferent: el pressupost per al 99 per a inversions en regadius compta amb una dotació de 323 milions de pessetes d'inversió directa, 850 milions d'altres actuacions en infraestructura, de 206 milions per a obres en zones de concentració parcel·laria i 555 milions d'aportació a Regsa. Cap partida pressupostària pròpia i específica per al canal Segarra-Garrigues, malgrat tantes promeses incomplertes i tantes pàgines de diari i tantes bones intencions expressades per membres del Govern català davant alcaldes, ciutadans i pagesos en el decurs de diverses visites pel territori.

Cal destacar que, amb aquest ritme inversor pel que fa a l'execució de la política de regadius planificada per la Generalitat i anunciada l'any passat, necessitaríem cinquanta anys per veure-la realitzada. Cal preguntar-se, doncs, quants pagesos s'hauran quedat pel camí, quants joves pagesos hauran abandonat l'activitat agrària desencisats pel tracte de l'Administració. Cal citar un any més que les inversions reals de Regsa contemplen obres com abastament d'aigua, dipòsits, potabilitzacions, murs de defensa, etcètera, més pròpies de la Direcció General d'Obres Hidràuliques, de la Junta d'Aigües de Catalunya, que no del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de la política agrària en general.

Pel que fa a mesures agroambientals, el pressupost preveu tres partides: una de 150 milions de la mesura zonal de l'avellana, l'altra de 200 milions de les zones humides previstes en el conveni Ramsar relatiu a l'ar-ròs, i una altra de 10 milions per a l'agricultura i la ramaderia ecològica. Celebrem aquesta darrera consignació relativa a l'agricultura ecològica, després que l'any passat s'aprovés una esmena transaccionada amb Convergència i Unió, Iniciativa per Catalunya i el nostre Grup, Esquerra Republicana de Catalunya. El més greu, però, és que Catalunya deixa de percebre una bona part de subvencions europees en matèria de mesures agroambientals, precisament perquè el Departament d'Agricultura no aporta la part de cofinançament que li correspondria per poder rebre aquests ingressos.

Aquests deixadesa del Govern català comportarà que, pel que fa a mesures agroambientals, el sector deixarà de percebre més de 1.200 milions, dels quals 700 corresponen a cofinançaments de la Unió Europea i del MAPA. Catalunya no es pot permetre el luxe de no aprofitar tots els fons provinents de la Unió Europea. Un estudi del sindicat Unió de Pagesos quantifica en 20.000 milions de pessetes –tant, gairebé, com tot el pressupost del DARP– la quantitat que el sector agrari català ha deixat de rebre, precisament per la insuficient aportació de pressupost per part del Departament.

6944

Uns ajuts europeus que són especialment generosos, a part de les ja citades mesures agroambientals, també en la modernització d'estructures, amb l'objectiu 5.b i Feoga-0 en el cessament anticipat de l'activitat agrària, en l'aforestació de terres, etcètera.

Voldria també esmentar el tema de les assegurances agràries, que en aquest pressupost té una partida de 600 milions de pessetes, i de 3 milions de pessetes, únicament, per a les entitats que en fomenten l'ús. Tot i que aquesta partida s'ha doblat, entenem que és una xifra clarament insuficient per fer front als deutes pendents d'anys anteriors. En concepte d'ajuts a la contractació hi ha pendents 320 milions d'exercicis anteriors, i de 1998 hi ha 429 milions, amb la qual cosa la partida quedarà completament absorbida per deutes anteriors.

Entenem que no es pot abaixar la guàrdia en el foment d'ús de les assegurances, i més sabent que, com a conseqüència de la minva dels ajuts al Departament, ha motivat que els pagesos s'asseguressin, però s'asseguressin amb una disminució de capital molt important. Per tant, cal incrementar el foment de l'ús de les assegurances agràries.

Parlava abans de la manca de confiança per part del Departament en programes europeus que serien molt ben rebuts a Catalunya i que caldria aprofitar al màxim. El cessament anticipat de l'activitat agrària està precisament regulat per la Unió Europea amb l'objectiu que els pagesos i els ramaders, que són titulars d'explotacions, estiguin en disposició de realitzar un major esforç. Doncs bé, els pressupostos d'Agricultura preveuen una partida de 80 milions per al cessament de l'activitat agrària, la mateixa dotació que en l'exercici anterior; una partida clarament insuficient que farà que no es pugui atendre ni tan sols el mateix nombre de pagesos cessats, ja que les indemnitzacions, lògicament, es revaloritzen amb l'augment de les pensions mínimes, amb la qual cosa, a efectes reals, la partida disminueix un 3,6% respecte a l'any passat.

El pressupost del 99 preveu, per a ajudes a la modernització de les explotacions i per a les incorporacions de joves a l'agricultura, una dotació de 42,8 milions per fer front a les línies pròpies de modernització que el Departament va derogar l'any 1996. Això és tant com dir que el Departament d'Agricultura seguirà en la mateixa línia iniciada el 97 i el 98 d'aquestes ajudes de modernització de les explotacions i d'incorporació de joves. Només recordar que l'any 97 hi havien 2.335 expedients acumulats d'anys anteriors i només en vam resoldre 1.224.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

En definitiva, senyores diputades, senyors diputats, uns pressupostos, dissortadament, de continuïtat que ben poc faran per recuperar l'embranchada que necessita el món de l'agricultura, de la ramaderia, de la pesca i del món rural en general; que aporten ben poc per a aquest desenvolupament del món rural; que desaprofiten les importants línies d'ajuts provinents de la Unió Europea, i que mantenen l'estructura del Departament d'Agricultura, condemnant-lo al que ja es coincideix a qualificar

per bona part dels diputats i diputades d'aquesta cambra i del sector com «una gran gestoria».

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. És ara el torn del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, per presentar la seva esmena a la totalitat. Té la paraula per fer-ho el diputat senyor Víctor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per canviar l'inici de l'esmena, jo voldria recordar que, des del debat de l'any passat, hi han hagut dos temes, dos aspectes fonamentals que haurien de fer canviar d'una manera substancial la política agrària: un va ser –no ho han esmentat els companys anteriors– el debat de política agrària del 10, 11 i 12 de març passat, i l'altre va ser el debat sobre la prevenció i extinció d'incendis, fet amb caràcter extraordinari, d'urgència, a primers d'agost.

I vull recordar algunes de les resolucions, sobretot del debat de política agrària, perquè s'ha tingut temps ja d'aplicar-les, i algunes d'aquelles s'haurien d'haver aplicat d'acord amb les resolucions fa ja alguns dies.

El Parlament va acordar solemnement –i vull dir que la importància dels grups de l'oposició, entre ells el nostre, va ser molt relativa; se'ns van aprovar tres o quatre coses, la majoria eren propostes del mateix Grup de Convergència i Unió, com és normal, com ens tenen acostumats; algunes del PP–, manifestàvem solemnement que «El Parlament de Catalunya manifesta la importància que tenen el manteniment i el desenvolupament del sector agrari per al futur de Catalunya.» Gran declaració de principis.

Segona: «El Parlament reconeix el paper fonamental de la dona en el món rural», etcètera, etcètera, i demana que es prengui en consideració el paper de la dona en el conjunt esmentat i es promoguin les activitats a les quals legítimament té dret a accedir, com són: la creació de petites empreses, l'artesanía, l'agroturisme i la producció d'aliments de qualitat.

Tercera –no els les llegiré totes, només en faig un resum–: «El Parlament insta el Govern a encomanar al DARP, de manera concertada amb les organitzacions professionals agràries, l'elaboració d'un nou pla director de política agrària i pesquera, i dels plans sectorials que se'n deriven, adequats a les noves necessitats emanades de l'Agenda 2000 i de les futures reformes de la política agrària comunitària.»

La quarta deia: «El Parlament insta el Govern a continuar impulsant la política de modernització de les explotacions agràries i la incorporació dels joves a l'agricultura; a impulsar polítiques actives per a mantenir l'activitat i la població en les zones desfavorides i de muntanya» –impulsar polítiques actives–; «a impulsar campanyes de promoció dels productes que tenen una davallada continuada en el consum, com és la fruita dolça.»

La cinquena parlava d'«Incrementar les mesures de producció compatibles amb la protecció del medi natural; redefinir els programes d'acord amb el marc de l'Agenda 2000.»

La dotzena parlava de «Promoure mesures d'impuls a la restauració de la biodiversitat agrària, foment i protecció de les espècies autòctones i a la reducció de la pèrdua constant de matèria orgànica dels sòls.»

La tretzena parlava de «Dotar de règim d'autonomia financera el Consell Català de la Producció Agrària Ecològica.»

La catorzena: «Continuar les inversions iniciades en matèria de regs», parlava de diversos regs.

La setzena, «Transformar el Centre de la Propietat Forestal en una agència de boscos» i, fins i tot, en una resolució posterior es parlava de la data del setembre per a presentar aquest Projecte de llei.

A la trenta-unena, «El Parlament insta el Govern a presentar, en el termini de tres mesos, un estudi sobre la posició de Catalunya davant l'Agenda 2000»; tres mesos, del març, s'acaben al juny.

«El Parlament de Catalunya insta el Govern» –la trenta-dosena deia– «a presentar abans de cinc mesos a la Comissió d'Agricultura l'informe sobre les previsions d'impacte de la reforma de la política agrària comuna continguda a l'Agenda 2000 i de les mesures correctores necessàries per adaptar l'agricultura catalana a aquesta reforma»; cinc mesos després del 12 de març.

La trenta-tresena també la llegiré perquè me causa una sensació de vergonya bastant grossa, no?, que deia que el Parlament instava el Govern a establir un diàleg amb l'Ajuntament de Cadaqués, i, si se'n recorden, parlaven de la dàrsena destinada a la pesca artesana i als serveis del Parc Natural del Cap de Creus.

I la catorze, una campanya informativa i formativa sobre el calendari d'entrada en vigor de l'euro en el món agrari de Catalunya i sobre les seves conseqüències.

Jo voldria –he fet un resum d'unes quantes, m'han paregut prou significatives– reflexionar sobre si fem un debat, que va ser fet de comú acord pels diversos grups parlamentaris; és que reconeixiem que hi havia la necessitat de parlar d'una situació d'un sector que està en una fase difícil. I si d'aquest debat hi han unes conclusions, unes resolucions matisades –perquè, evidentment, hi havien moltes més propostes i van ser tamentades per la voluntat del Grup de la majoria–, les resolucions haurien de comportar, com a mínim, el compliment de les resolucions, que vol dir modificar la política agrària.

I on estem? Jo crec que ja ho han dit els dos companys que m'han precedit: enguany, en principi, quan vam sentir les grans xifres, vull dir, 17,5%, ja està, la nova política agrària fruit d'aquest debat de política agrària i de les resolucions d'incendis. I què ens hem trobat? Ens hem trobat que hi ha un increment global respecte a l'any passat, en números redons, de 3.600 milions de pessetes, però que no són per a fer noves actuacions de política agrària. Suposo que tots estaran d'acord –i alguns ja ho han comentat– que hi ha 1.550 milions per

a amortitzar l'endeutament produït pels incendis de reforestacions forestals de l'any 94 i les conseqüències de la pesta porcina clàssica: 1.550 milions derivats a tapar un forat, dos forats, incendis del 94 i pesta porcina clàssica.

Hi ha un increment aproximat de 1.150 milions de pessetes respecte a l'any passat per a increment d'ajuts a boscos, bàsicament –bàsicament–, també, destinats a tapar el forat produït aquest any amb caràcter prou dramàtic dels incendis de la Catalunya central; 1.150 milions també per tapar un altre forat.

Hi ha un forat –no m'hi estendré– que és el que produïa una situació heretada per l'actual junta de la Cambra Arrossera d'Amposta, d'una mala gestió anterior, que comporta pràcticament 1.000 milions de pessetes per tapar un forat puntual d'una entitat molt important, que no hem criticat, hem dit que ens sembla bé sempre que no hipotequés la resta de les actuacions en matèria d'agricultura i sobretot en matèria de cooperatives, però que no deixa de ser un forat puntual.

Hi ha una altra actuació, 300 milions de pessetes, d'increment de les assegurances agràries, també per pagar deutes d'anys anteriors d'Agroseguro. I encara podríem posar alguns altres forats que també tapem; per exemple, els 50 milions a Forestal Catalana i els 50 milions a Prodeca, que se suposa que no són per a funcionament, sinó per eixugar alguns deutes derivats de les excel·lents gestions portades a terme pels seus responsables.

Si traiem tot això, si traiem tot això, vol dir que traiem més de 4.000 milions de pessetes; si ens havia augmentat 3.600, està clar que enguany, enguany, per a fer la mateixa o per a fer diferent política agrària, tenim menys recursos que l'any anterior; si, a més, li sumem que el capítol primer té l'increment normal o una miqueta més que el normal, del 2,4%, respecte a l'any anterior, encara anem reduint el marge de possibilitats d'actuació.

Però, bé, quines són les possibilitats d'actuació que s'haurien de derivar d'aquesta Resolució 508 del debat de política agrària? Hem trobat molt, molt poques coses. Jo diria que les úniques novetats que trobem, més que noves orientacions, també és per anar a resoldre problemes mal resolts. Un, els 250 milions de sanejament del sector oví –ja ho han dit els altres companys, no hi insistiré–; fruit d'una realitat no gens pròspera del sector oví i que el Govern de la Generalitat s'entesta a fer-ho des dels propis serveis –està inclòs dins el capítol 2– sense concertar amb el sector i, en tot cas, jo diria, que al marge o en contra d'una resolució que insta el Govern, aprovada per unanimitat a la Comissió d'Agricultura, a crear una comissió de seguiment amb les organitzacions, organitzacions professionals, la Federació Catalana de l'Oví i Cabrum, la Facultat de Veterinària i amb el Col·legi de Veterinaris, per tirar endavant aquesta campanya de sanejament. Possiblement, a part d'incrementar la partida hauríem de canviar el concepte i no fer-ho per decret interiorment.

40 milions en sanejament de cítrics pel problema de la tristesa. És una evidència. Ha aparegut aquest fenomen amb una virulència important a les comarques més

6946

meridionals; bàsicament, al Montsià, i també al Baix Ebre. I cal fer-hi front. No sé si n'hi haurà prou, però tampoc no és una gran mesura de noves polítiques sinó que és intentar corregir una situació molt preocupant d'un sector.

Els 160 milions per a la prevenció i lluita contra agents nocius vegetals: hi ha uns rebrotos de moltes malalties, vegetals i animals, que fa que recuperem una inversió en aquest concepte similar a l'any 95 –superior el 96, el 97 i el 98– però menor que el 93 i el 94; per tant, tampoc no és comparar grans alegries.

Tenim, jo crec, una recol·locació d'un capítol d'inversions en reg, que estava tot dins d'inversions, i era passar a Regsa l'any passat 1.500 milions del capítol 6; i, enguany, em sembla que són 555 que s'han deixat al capítol 6, i 850 que apareixen en una partida nova, en «Altres actuacions en infraestructures» i que, també, són de regatge. Per tant, no hi ha cap novetat; en tot cas, una reducció que després es concreta en el pressupost de Regsa.

Hi ha aquest increment, que també s'ha comentat, del Pla de reestructuració de cooperatives agràries, però –ja els ho vaig dir l'any passat, i en tot cas només em caldria insistir-hi– ni els 200 de l'any passat ni els 400 d'enguany permeten fer el que jo crec que vam acordar tots: «prorrogar» significava donar altra vegada entrada a nous projectes de reconversió i modernització de les cooperatives agràries. I amb això vostès l'únic que han fet ha sigut prorrogar el pagament, i prorrogar el pagament, evidentment, no és fer el que tots creiem que havíem de fer: els 500 milions a la industrialització agrària i poca cosa més.

La resta, com he dit, a incendis. Bàsicament, a causa de les conseqüències dels incendis del 98 hi ha tota aquesta partida d'ajuts a boscos, ajuts al tractament de forestals, etcètera, però s'incompleixen d'una manera clara moltes polítiques de prevenció, que també es deriven d'aquell debat i de les mateixes resolucions i de partides anteriors que existien. Per exemple, en prevenció hi ha una reducció del 50% del capítol d'infraestructures en prevenció d'incendis; l'any passat, cent milions; enguany, cinquanta. Hi ha zero pessetes del foment de ramaderia extensiva i li citaria quatre o cinc resolucions del debat de l'agost que parlaven de la necessitat de fomentar la ramaderia extensiva, el pasturatge, la disminució de la massa inflamable del sotabosc.

Zero en comunitats rurals o àrees naturals protegides; zero en conservacions d'hàbitats i espècies; zero en adquisició de vehicles i Foc Verd. Per tant, difícilment podem dir que la protecció i la prevenció de les masses forestals és millor o quedarà millor enguany, el 99, del que estava el 98. En tot cas, el que fem és tancar, com he dit, forats.

I, què més hi ha? Poques novetats. La veritat és que no hem trobat partides dignes de consideració. Alguns companys s'hi han estès i jo intentaré resumir-ho molt. La modernització i la incorporació de joves –resolucions pròpies del debat del mes de març– segueix sense aportació del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. En tot cas, fem de gestoria aprofitant els diners que ens vulguin donar el Ministeri d'Agricultura

i Europa, però, de la banda aquesta de modernització i incorporació de joves, difícilment es veu una partida. I, si entenem que la reconversió de cooperatives és una partida que també modifica i modernitza les estructures agràries, ja he dit abans que tampoc no s'hi veu un gran avenç.

En mesures agroambientals jo diria que, com a mínim, atesa la resposta del sector arrosser del Delta, s'hauria de no mantenir els 200 milions que hi havia l'any passat i permetre que puguin cobrar 800 milions de pesetes, sinó que poguéssim arribar als 1.300 que previsiblement podran demanar. El que faria falta seria incrementar aquesta dotació.

I és lògic que també haguem de criticar –com ja hem fet altres anys– que s'haurien, es podien i seria bo que s'haguessin obert altres mesures horitzontals o zonals de les que preveu aquest conjunt de mesures agroambientals quan està en concordança amb, com hem dit, les resolucions del debat de política agrària a què abans m'he referit.

Agricultura ecològica. Una d'aquestes de la qual no hem fet ni l'autonomia financera del Consell Català i que, lògicament, tampoc no li veiem cap avenç.

En tema de regs. Ja ho hem dit abans en Regsa i tampoc no hi insistiré. Cada dia menys diners i cada dia més alternatives al reg: abastaments, plantes potabilitzadores, canalització de rieres, etcètera. Això és la política de Regsa, cada vegada més i cada vegada menys regadius.

I zero –zero– en canvis a la tecnologia, destinada a millorar l'eficiència en l'ús de l'aigua de regadius; zero en partides que en anys anteriors existien, que és la utilització d'aigües depurades per a regs, ja siguin de nous regadius o siguin regs de suport. Una desaparició total del foment de productes de qualitat, totes aquelles partides de qualitat que contrasten amb aquella Resolució del paper de la dona, i de la creació de petites empreses, de l'artesanía, l'agroturisme, la producció d'aliments de qualitat, etcètera, no sabem a on estan, però és clar que als pressupostos no hi són.

Insuficiència per cobrir les baixes previsibles, atesa l'evolució de la població agrària amb una població bastant gran i que manté la quota dels 80 milions de pesetes per a l'any 99.

I, en tot cas, el retret que, tot i que enguany mantenen una disposició addicional, que el Govern podrà autoritzar a pagar la bestreta encara que no cobri la partida del Govern central, d'aquesta bestreta no s'ha exercit el pagament dins de l'any 98, voldríem creure que dins de l'any 99, tenint en compte l'escassa quantitat que significa, ho podrien fer.

A més, podríem parlar del sector porcí, de les insuficiències de les indemnitzacions compensatòries de muntanya, de les quotes lleteres, etcètera, però com que ja s'hi han referit alguns companys no hi insistiré; en tot cas, només el fet significatiu de la pesca.

La Direcció General de Pesca baixa un 17%. Vull recalcar que si el pressupost puja globalment un 17% i la pesca baixa un 17%, indica fins a quin punt..., la sensibilitat del Departament en la necessària reestructura-

Punt 1

ció del sector pesquer; baixar els pressupostos d'una manera tan sensible potser és la manera millor d'aconseguir aquesta reestructuració necessària del sector.

Poc podria dir de l'Incavi i de l'IRTA que, com a molt –com a molt– arriben als mateixos nivells de l'any 97. En tot cas, vull comentar d'una manera sensible, la baixada de 15 milions, una gran partida de pressupost de capital de l'INCAVI que, enguany, passa a 10 i mantenen 10,7, mantenen encara el doble de l'any 97, o l'IRTA, que manté, també, un nivell total de pressupost inferior, però lleugerament inferior al de l'any 97; però el que és el pressupost de capital –el que és el pressupost de capital– veu baixar la seva aportació en 62 milions per part del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

També afegir-me al que s'ha plantejat de Forestal Catalana i de Prodeca. Són dues empreses que haurien de deixar d'existir. L'Informe de la Sindicatura de Comptes de Prodeca era prou significatiu, prou contundent, prou demolidor quant a la mala gestió. I jo crec que està tan tocat de mort que el mateix Govern enguany ja fa un inici de la cançó de la desaparició: 169 milions l'any passat; 120, enguany, pràcticament sense exercir cap activitat notòria, però podria ser com el de Forestal Catalana. També vam parlar, fa un parell d'anys, que s'havia de dissoldre i aquí estan: mantenint-se. Forestal Catalana, una gestoria que cobra 1.200 milions a clients, que paga 600 milions de pessetes per treballs fets per tercers i paga dos-cents quaranta sous i la resta es dissol per funcionament administratiu i burocràtic. Una gran gestió la d'aquestes dues empreses i crec que haurien de desaparèixer purament i simplement.

Per tant, acabo dient que entenem que el Govern no ha fet cas a les seves pròpies resolucions. No ha fet cas a les resolucions del Parlament que reclamaven un canvi en l'actuació del Govern en matèria agrària –aquestes resolucions del mes de març. Que ha demostrat la impermeabilitat o, en tot cas, la insensibilitat del Govern davant de les reclamacions del sector, com he dit, molt matisades en aquestes resolucions; o, en tot cas, haurà demostrat la incapacitat de poder convèncer la resta de membres del Govern de la necessitat de variar l'actuació en política agrària.

I això..., entenem, el nostre Grup, que acredita una pèrdua total de credibilitat per part d'aquest Govern i per part d'aquest Departament, que ha sigut incapaç, fins i tot, de fer alguna cosa tan senzilla com presentar-nos aquest informe de la posició de Catalunya davant l'Agenda 2000 o l'informe sobre les previsions d'impacte de la reforma de la política agrària, en què això es podria contemplar, o que encara no sabem que s'hagi començat a elaborar aquest nou Pla director; perquè si havia de ser concertat amb les organitzacions professionals agràries, les organitzacions professionals agràries tampoc no en tenen massa notícia que això s'estigui elaborant i, per tant, que s'intentin complir aquestes resolucions.

Jo no sé si vostès es volen autoenganyar, però als grups de l'oposició el fet que vostès no compleixin les seves pròpies resolucions, crec que l'únic que ens produeix és la confirmació que no tenen cap voluntat de fer una

autèntica política agrària. Una política agrària que, de totes maneres, hem de dir que, amb 9.900 milions de pessetes de despeses de personal, és una política que té una part de personal administratiu suficient com per fer moltes coses. I amb 2.673 milions de despeses de manteniment del capítol 2, vull dir, 12.000 milions llargs de pessetes de capítol primer i capítol segon només per fer de gestoria de fons europeus i de gestoria per tapar forats, com he dit abans –incendis 94, incendis 98, pesta porcina clàssica, etcètera–, és un balanç molt pobre, massa pobre, el que enguany ens presenten en aquests pressupostos. Pensem que la pagesia és un luxe que no ho hauria de permetre i si els pagesos aguanten segurament serà perquè són tossuts i no perquè estiguin agraïts al Departament d'Agricultura, sinó perquè són tossuts, estan acostumats a lluitar contra les adversitats. Però una adversitat que dura divuit anys potser és una adversitat que ja hauríem de veure com l'extirpem.

Penso que la voluntat de canvi del Govern de Convergència i Unió ha estat manifestament presentada en aquesta continuïtat a la baixa i amb aquest «erra que erra» de no voler canviar la inexistente, ineficaç i insatisfactòria política agrària. I penso que estan desautoritzats a voler-la establir a partir de l'any 1999, perquè si no ho han fet fins ara tampoc no ho faran.

Per tant, millor seria que pleguessin, millor seria que retressin aquests pressupostos i que donessin pas a una política agrària real per aconseguir l'objectiu primer: mantenir i desenvolupar el sector agrari de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Gimeno. El Grup Mixt ha fet arribar a aquesta Mesa la seva voluntat de repartir el temps entre dos dels seus membres. Si no diuen res al contrari ho farem equitativament. (*Veus de fons.*) Doncs, molt bé.

Té la paraula per consumir el primer torn el senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, des de la Conselleria d'Agricultura enguany poden tenir la sensació que la tasca de govern és una tasca dura. Justament, enguany, que proposen a aquest Parlament un pressupost amb un augment percentual molt important, es troben amb les mateixes esmenes a la totalitat del Departament que l'any passat i, si fa no fa, pel que he escoltat fins ara, amb uns arguments similars.

Venim de tres, quatre anys amb descensos en termes absoluts en les quantitats assignades al Departament d'Agricultura, i, per tant, semblaria lògic que l'exercici previst per al 99, amb un augment que ronda els 3.600 milions de pessetes –un 17,5 d'augment com s'ha dit–, fos rebut pels diferents grups de l'oposició amb més entusiasme que el que es deriva de la presentació d'aquestes esmenes de retorn.

El que passa és que els números es poden presentar de moltes maneres i es poden interpretar de moltes mane-

6948

res i allò que *a priori* aparenta una bona notícia, un salt qualitatiu important a favor de la pagesia catalana, pot tenir lectures diverses que, de fet, relativitzen molt aquest primer impacte positiu i, finalment, poden qüestionar de dalt a baix el conjunt del pressupost.

I no es tracta de voluntat de fer la punyeta un any més, de si no és per una cosa, per una altra buscar sempre els cinc peus al gat amb l'únic ànim premeditat de portar la contrària, de fer oposició empesos exclusivament per les ganes de fer oposició, de criticar el pressupost quan baixa perquè baixa, de criticar-lo també quan puja, i puja tot un 17,5%, perquè puja poc o puja descompensadament o puja en allò que no ha de pujar i en allò que ha de pujar no puja.

Almenys nosaltres no ens movem per criteris apriorístics i preestablerts i, per tant, abans de manifestar la posició del nostre partit, del Partit per la Independència, sobre el conjunt dels pressupostos i sobre cadascun dels departaments, el que hem fet és analitzar-los, i és a partir d'aquesta anàlisi, i no de cap criteri fix, que hem decidit presentar aquesta esmena de retorn.

No cal dir que celebrem aquest significatiu increment de 3.600 milions i si aquest increment s'hagués produït de manera més o menys proporcional sobre el conjunt de partides destinades a millorar les estructures productives dels nostres pagesos, incentivant la incorporació de joves agricultors, garantint una bona comercialització dels nostres productes o fent les aportacions suficients per tal d'obtenir el màxim d'ajuts de la Unió Europea, posem per cas, nosaltres enguany no hauríem presentat aquesta esmena de retorn. El que passa és que l'any 98 ha estat un any especialment negre per al conjunt del camp català. Vam començar l'any amb les darreres fuetades de la pesta porcina que va provocar situacions d'autèntica precarietat a molts ramaders, especialment a les comarques de Lleida. I un cop superada la pesta, els ramaders catalans productors de porcs s'han trobat amb un descens imparable de preus de tal manera que alguns –un nombre important, de fet–, afectats directament per l'obligació de tenir tancades les seves granges, han passat de no poder guanyar res a perdre diners, de manera que actualment es troben en una espiral perversa de la qual tindran dificultats reals per sortir i per mantenir la viabilitat de les seves explotacions. Alguns n'hi ha que hi guanyaran, però seran els de sempre, els grans integradors que en aquesta nova crisi amenacen de fer-se els amos del sector a costa de l'explotació familiar, eix central del model productiu català.

A més a més, l'any 98 ha significat també, en el mateix àmbit ramader, la consolidació de la problemàtica de la brucel·losi a la qual una hora o una altra caldrà fer front. Els pagesos de les terres de secà recordaran aquest any com el d'una sequera extrema de manera que ha limitat produccions de secà, de manera especial l'olivera, sector que ha reduït considerablement la seva producció.

I perquè no hi falti de res, entre sequera i sequera, unes quantes pedregades han arrasat centenars d'hectàrees de productes –especialment de reg–, i no solament productes agraris sinó que també han causat danys quantiosos a immobles i construccions de cooperatives.

I per si amb tot això no n'hi hagués prou els incendis del mes de juliol van acabar de completar un panorama realment depriment i han reforçat la idea que el 98 ens han caigut al damunt una bona part de les plagues d'Egipte; i dic això no pas per fer tremendisme sinó per constatar que les conseqüències d'aquests mals fets han condicionat el pressupost del Departament, que ha d'anar a tapar forats –i està molt bé que es tapin– més que a prevenir-ne d'altres. És, per tant, un pressupost palliatiu, no pas un pressupost favorable a modernitzar estructures i a afavorir la competitivitat dels nostres productes, i això és el que ara voldria considerar fent una anàlisi ràpida, al menys tramposa possible, a partir dels números que el pressupost ens posa a consideració.

Un fet que havia de determinar necessàriament la pujada del pressupost era el derivat de la proposta de resolució aprovada per aquest Parlament com a conseqüència del debat d'incendis celebrat a primers d'agost. La resolució, a instàncies del PP, obligava el Govern a destinar 15.000 milions de pessetes en aplicació anual de 3.000 milions i per un termini de cinc anys per tal d'establir una política forestal d'acord amb les necessitats inversores del sector, la baixa rendibilitat i el serveis públics que donen els boscos i, a més, a afrontar les necessitats consegüents als incendis produïts. De fet, revisats els números, podem afirmar que l'última part de la resolució, la que fa referència a afrontar els danys dels incendis, és la que s'emporta la immensa part del pastís que, certament, tot i que la diversitat de partides fa difícil una precisió molt concreta, s'atansa als 3.000 milions.

No ens sembla malament que enguany es faci un esforç en aquesta direcció, que no es trigui tant a subvencionar els danys dels incendis com va passar amb els del 94, i que en anys successius –recordem que el compromís és de cinc anys– l'aplicació dels diners vagi a mesures més estructurals.

En la Direcció General del Medi Ambient observem l'aparició d'un nombre quantes noves partides, concretament per a ajuts de reforestació, 200 milions; per a ajuts de regeneració dels boscos, 30; per a ajuts a superfícies forestals, 300; per a ajuts a fusta cremada, 37; per a ajuts a treballs forestals, 565. El conjunt d'aquestes noves partides suma 1.132 milions, a més a més, hi ha alguns increments significatius en altres partides com ara la del programa de tractament cultural dels boscos, que augmenta 217 milions, o la de la lluita contra l'erosió, que puja 160 milions.

En una altra direcció general, la d'Estructures Agràries, trobem també algunes partides que fan referència als incendis. La destinada a l'Institut Català de Crèdit Agrari, partida nova, amb una dotació de 900 milions; o una altra de més genèrica, però posats a ser generosos podem incardinar també en aquest mateix àmbit, una partida d'altres actuacions en infraestructures que passa de 15 a 850 milions.

Totes aquestes partides sumades donen la xifra de 3.244 milions, la qual xifra cal compensar negativament amb la desaparició d'algunes partides relacionades amb ajuts als boscos i prevenció d'incendis per

valor de 122 milions, i altres, com una de 36, per a comunitats rurals per a àmbits naturals; o una altra d'11 milions per a mesures agroambientals. Per tant, sumat i restat, ens trobem, efectivament, amb una xifra que ronda els 3.000 milions, raó per la qual es pot afirmar que aquella resolució, que un cop aprovada va motivar algunes declaracions contradictòries pel que fa a la seva interpretació i, per tant, a la seva realització, s'ha complert com, d'altra banda, era exigible.

El que no es compleix són les previsions inversores del Pla de política forestal que suposarien, si es complissin, una inversió molt superior als 3.000 milions esmentats.

Repartits, doncs, aquest 3.000 milions per a paliar els danys dels incendis, ens trobem, a més, amb seguit de dotacions destinades a subvenir a altres desgràcies. En aquest sentit destaquem una nova partida, dotada amb 450 milions, destinada a l'Institut Català de Crèdit Agrari per a ajuts a la pesta porcina; trobem una altra partida, amb 250 milions, de la Direcció General de Producció i Indústria Agroalimentària per a campanyes de sanejament d'oví; i, encara, en el pressupost de la mateixa Direcció General, uns 140 milions destinats a la prevenció i lluita contra els agents nocius vegetals i el sanejament de cítrics afectats per la tristesa, i pràcticament 1.000 milions de més per a la Cooperativa Arrossera d'Amposta com ja s'ha comentat.

Sumades aquestes partides ens dona la xifra aproximada de 1.840 milions de pessetes. Si sumem aquest 1.840 milions als 3.000 milions que ja havíem comentat abans i els sumem, a més, amb els 250 milions que augmenten els capítols 1 i 2, en resulta una xifra superior als 5.000 milions.

Si recordem que l'augment del conjunt del pressupost és de 3.604 milions resulta que l'increment derivat del funcionament ordinari de l'Administració i, fonamentalment, de les mesures palliatives contra determinades desgràcies naturals o no tan naturals, evitables o no, es menja de sobres l'increment de pressupost i encara falten diners.

Això podran dir vostès que són ganes de tocar el botet, de donar la volta a les xifres per fer la punyeta i justificar l'esmena de retorn. I no és això, companys, no és això. Celebrem que hi hagi dotació per a fer front a les contingències que hem analitzat: celebrem l'increment en el pressupost d'aquests 3.600 milions. És clar que els celebrem. El que passa és que aquest increment no anirà dirigit a millorar, com ja s'ha dit també per altres oradors, no anirà dirigit a millorar la competitivitat dels nostres pagesos, no anirà dirigit a incentivar la introducció de joves a l'activitat agropecuària, no anirà dirigit a modernitzar les explotacions agràries. I ens trobem respecte al pressupost de l'any passat, que ja era certament raquític, amb retallades espectaculars d'algunes partides molt importants com ara la quantitat destinada als regs, i abans ja han parlat del Segarra - Garrigues i per tant jo no hi tornaré en aquests moments, la dedicada a les línies comunitàries de modernització; i amb la desaparició d'algunes partides menors i no tan menors com ara la de foment i millora de la sanitat animal o una altra sobre campanyes de sanitat ramadera.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, les polítiques de prevenció pateixen a costa de les palliatives, i posats a ser equànimes, la partida destinada a la reestructuració de cooperatives agràries, la d'industrialització agrària i la de foment de les assegurances, han fet un salt endavant qualitatiu, important, que constatem i valorem.

En definitiva, tot i que de lluny semblen uns pressupostos substancialment millors que els de l'any passat, analitzats detingudament continuen sense apostar per polítiques actives a favor de la modernització i la competitivitat del camp català, raó per la qual nosaltres, malgrat aquest augment significatiu i important que –ho repeteixo– valorem, ens hem vist obligats a presentar i ara a mantenir aquesta esmena de retorn.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. També pel Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Maria Olivares.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputades, senyor conseller, com ja vàrem esmentar ahir en la defensa de l'esmena a la totalitat, si el Departament de Medi Ambient el considerem la Ventafocs, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca tampoc pot ser qualificat precisament com la Blancaneu.

Explicaré breument les raons d'aquesta afirmació. En primer lloc, com vaig esmentar per als diferents departaments, observem un increment, com ja s'ha dit, dels 20.611 milions de pessetes de l'any passat als 24.215 milions del pressupost per a aquest 99. Però la importància relativa del Departament enfront de la resta continua essent la mateixa: al voltant d'1,2% del total del pressupost, amb una reducció important del capítol d'inversió, tot i que compensat amb l'increment del capítol de transferències de capital que fan que les operacions de capital restin i, si fa no fa, es quedin com l'any passat.

En general, un pressupost totalment insuficient per respondre a les necessitats del sector i que ni tan sols pot fer front als compromisos adquirits a través dels programes europeus. En resum, globalment i com la resta de departaments enguany, uns pressupostos, tantes vegades repetit, continuistes pel que fa a la política agrària, ramadera i pesquera que la Generalitat ve presentant any rere any.

Una anàlisi ràpida de les diferents direccions generals del Departament posen de manifest que els 5.778 milions de pessetes de la Direcció General d'Estructures Agràries són insuficients per fer front als compromisos que s'estan adquirint a través dels programes Leader, entre d'altres, alguns encara en aplicació incipient i poc engrescadora globalment pel que fa al territori, com per exemple el que es gestiona a les terres de l'Ebre.

Els 2.548 milions de pessetes de la Direcció General del Medi Natural, si bé cobreixen amb grans problemes els compromisos adquirits pels parcs naturals en funcionament consolidats –aiguamolls de l'Empordà o delta de l'Ebre–, no poden fer front a les necessitats

6950

dels que es van creant, tal com és el cap de Creus o –en cas que arribés a materialitzar-se, i ja sabem que per a aquest any vinent segurament no serà possible, però si s'arribés a constituir– el dels ports de Tortosa-Beseit. I això sense comptar amb la gestió dels espais del PEIN per al territori català.

I no ens volem estar de parlar de la Direcció General de Pesca Marítima, donada la importància que té la pesca a Catalunya, ja que si bé només implica directament 6.000 famílies, el consum de peix a Catalunya és de llarg un dels més elevats d'Europa.

Una direcció general que presenta uns pressupostos continuïstes també com la resta del Departament, una direcció general que dedica 8,7 milions de pessetes a la senyalització, la vigilància i col·locació de biòtops fent-nos creure que d'aquesta manera incorpora criteris de sostenibilitat en el sector pesquer. Si bé la col·locació d'aquests esculls afavoreix el sector dels arts menors per l'increment d'hàbitats de la pesca que exploten i per ser un impediment que les barques d'arrossegament s'acostin a la costa. El que és cert és que, ara, el que reclama el sector per a garantir la sostenibilitat de la pesca catalana és la continuïtat de les vedes biològiques.

Els Verds fa temps que defensem que cal introduir criteris de sostenibilitat a la costa catalana i ho basem en el fet que l'augment d'esforç pesquer dels darrers anys i l'augment de la tècnica no es tradueix en un augment de la pesca en tant que captures. Aquest indicador no és una il·luminació momentània de quatre ecologistes, el mateix sector es queixava i es queixa de les dures condicions d'aquesta explotació. Són molts els mariners que obtenen uns beneficis anuals que no superen el milió i mig de pessetes a l'any, i les rendes normals oscil·len entre els dos milions per any com a màxim en unes condicions de treball dures i cada cop més competitives, perquè hem de tenir en compte que no és el mateix per a l'armador que amb el sistema de l'apart obté prop del 50% de guanys mentre que la resta de mariners es reparteixen la resta.

En aquestes condicions, el sector reclama obertament i de manera unitària vedes biològiques. S'ha de fer el possible per respondre a les seves demandes, i ho diem perquè sembla que la solució al problema de la pesca passa per fomentar l'aqüicultura o, millor, la comercialització. Hi estem d'acord, amb aquestes propostes, però com a suport. També estem d'acord que ara és difícil, que establir unes vedes indefinides tampoc és la solució, però és que ara el mateix sector que entén el tema està reclamant aquesta solució, i la reclama ara. Enguany ha sigut el primer any que la veda biològica del sector de l'arrossegament a tota la demarcació de Tarragona, i quan el sector està proclamant que els resultats són positius, ara justament el primer any ens trobem, quan altres sectors volen acollir-se, com el d'enclerament o el del nord de Barcelona, un gerro d'aigua freda. No hi ha veda l'any 2000. I per al 99 la mateixa quantitat de l'any passat. Com pagarem més gent amb els mateixos diners, amb aquests 200 milions de pessetes que cobreixen justet la veda d'enguany? Fomentarem que no s'hi apunti ningú més? Per això s'ha de llençar aquesta amenaça ara justament?

En resum, i per anar acabant, pocs diners per a l'agricultura, que prou feina tindrà per seguir endavant malament amb el sector; pocs per a la ramaderia, i ridícula importància per a la pesca, ara que s'havia decidit optar per un desenvolupament sostenible de la mar.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn en contra, té la paraula la diputada senyora Glòria Pallé, en nom del Grup de Convergència i Unió.

La Sra. Pallé i Torres

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc voldria dir-los, perquè crec que és de justícia, que els diferents portaveus que han presentat les diferents esmenes a la totalitat del Departament o dels organismes, penso que el to de tots ells no ha estat igual; no només el to, sinó que m'atreveria a dir, fins i tot –i ho he comentat amb alguns d'ells, malgrat que no digui els noms, perquè a tots els tinc una estima personal–, sí que vull agrair no l'esforç que han fet, sinó el rigor, el rigor de fer una crítica constructiva i, lògicament, alternativa, perquè pensen que es poden fer les coses d'una altra manera. Però crec que és lloable en aquesta cambra sentir com hi ha gent que no veu que tot està malament, sinó que és capaç de veure des del seu punt de vista el que està malament i el que està bé. Sincerament, a alguns els ho he fet arribar personalment, però crec que és bo i que també ens ha de fer a tots plegats més receptius.

Altres crec, senzillament, que han estat catastròfics. Ho comentàvem fent una mica de broma amb el company de l'escó, que, home, si creguéssim tot el que ha fonamentat la seva esmena, difícilment els nostres pagesos, els nostres ramaders i algunes persones que han citat poc, però també els pescadors, podrien tenir o podrien sortir amb una sensació que, sincerament, des del nostre punt de vista no correspon a la realitat.

Compartim amb vostès algunes de les coses que han dit, per exemple que, certament, el pressupost d'Agricultura en els diferents organismes augmenta un 17%, passa de 24.215, però és veritat que aquest esforç o aquest suplement tan important ve destinat en gran part a allò que vostès han fet referència, a una sèrie d'indemnitzacions i d'ajudes per unes circumstàncies que tots nosaltres no hauríem pas desitjat. Però permetin que de la mateixa manera que dic això també digui amb rigor que moltes vegades –no dic només en el camp agrari, sinó en altres camps–, molt sovint en aquesta cambra sentim: «És que això vostès no ho fan i altres ho fan», i possiblement tinguin part de raó. Però també és veritat que de la mateixa manera que diríem que quan vostès fan una crítica d'aquestes l'hem d'acceptar, perquè un govern prioritza unes coses o en fa unes altres, també és veritat que en el camp dels focs s'ha de dir que l'esforç que ha fet la Generalitat de Catalunya és realment sensible, perquè és l'única comunitat autònoma de tot l'Estat espanyol que ha donat aquest tipus d'ajudes. I crec..., ningú de vostès hi ha fet referència; jo, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i

Punt 1

Unió, que donem suport, lògicament, al Govern, sí que hem de dir, home, que a les bones i a les madures. S'ha de ressaltar que aquests 7.000 milions de suport que es dóna a totes aquestes persones en indemnitzacions, en ajudes, home, de fet és una sensibilitat que mostra el Govern de la Generalitat i que em sembla que també és just de deixar-ho palès. I també és just dir que aquesta diputada que els parla, en aquest moment que puja a la tribuna, podem dir amb claredat que no es deu cap diner als afectats pels incendis del 94, excepte 300 milions pels boscos.

Dit això, voldria fer-los una referència: aquest pressupost del Departament i dels organismes té un objectiu, un objectiu molt clar. A algunes persones potser quan ho sentiran els agradarà o no els agradarà, però des del nostre punt de vista és la realitat i la que ens permetrà abordar amb garanties de futur i amb rigor aquells aspectes que es venen, com és l'Agenda 2000, que és fer que el pressupost del DARP, que els números del DARP estiguin totalment sanejats. Nosaltres, darrere aquest exercici, podem afrontar allò que tots vostès coneixen i que significa l'Agenda 2000 i que ens ha de fer lluitar perquè el nostre sector agrari català estigui en un lloc important i competint amb els nous marcs que marca aquesta Agenda, que com vostès saben a alguns sectors beneficia i a altres no. Crec que el que hem de deixar clar és que ens portarà a poder fer una política important per afrontar-la amb els països motors i no d'aquells països que es queden a la cua.

Hi ha un fet que en vam parlar molt en el debat agrari –per tant no m'hi estendré–, però que és real. Quan es parla d'agricultura o de qualsevol activitat econòmica, home, avui dia estem parlant –i el conseller Artur Mas hi feia referència en la seva exposició– que ens movem en una globalitat, que hi ha una internacionalització de l'economia, i això significa en alguns casos, agradi o no agradi, fluctuacions, puges del sector, competències, tots els acords del GATT, tot el que significa l'organització mundial del comerç, tot el que significarà l'Agenda 2000, tot el que significa la nova incorporació de països europeus. Tot això no ho podem canviar, és el món, és l'economia, i per tant, la nostra aposta, bàsicament, els diré que és una aposta decidida per l'economia productiva. Convergència i Unió, des de fa molt temps, i en concret amb la política de l'Estat espanyol, amb el Govern socialista i també amb el Govern popular, hem estat uns lleials i jo diria uns bons postuladors del que és l'economia productiva. Tothom s'hi apunta. Benvinguts. Aquest pressupost –i ho diem amb la solemnitat d'aquesta cambra– és un pressupost que aposta per l'economia productiva, i ara hi farà referència.

Avui –ho dic–, tothom s'hi apunta. Fa temps endarrer..., i no ho dic amb crítica, sinó senzillament era l'economia financera. Doncs, nosaltres pensem que en aquest pressupost el Departament en concret aposta decididament o prioritza –governar és prioritzar– l'economia productiva. Vostès ho han captat i ho han dit en les seves exposicions, però, en concret, per exemple, en el camp de les cooperatives, tot el que han dit vostès, tot el que significa el pla de reestructuració..., i –ho torno a dir– som l'única comunitat autònoma de tot l'Estat

espanyol que estem treballant en aquesta línia. Per què? Perquè el teixit de Catalunya fa que el 80% de la producció agrària estigui a les cooperatives. Per tant, l'obligació del Govern és cuidar aquest teixit cooperatiu de Catalunya, ajudar-lo, incentivar-lo, reestructurar-lo, modernitzar-lo per ser capaços d'afrontar aquests reptes de futur, perquè senzillament hi creiem, i la prova que hi creiem és aquest pressupost.

El segon camp són les indústries agroalimentàries, que després hi farà referència, però només a comentari inicial els diré que han pujat més de quatre vegades les seves exportacions arreu del món. I finalment, un concepte genèric –que al pla director surt–, que és el que podríem anomenar l'exploració familiar agrària. Començo per aquest i aprofitaré per, a algunes coses que vostès han comentat, fer-hi esment. En la incorporació de jòvens i plans de millora, crec que alguns de vostès..., moltes vegades n'hem parlat, en ple, en comissions i pels passadissos: la política nostra sempre ha estat molt clara. I no només la nostra: jo recordo que una organització professional agrària molt important, potser la més important, va dir –i es va veure reflectit en molts mitjans de comunicació– una frase que lligaria amb la política que volem portar, que és: «No a les subvencions, sí als crèdits tous.» Això ho deia el sindicat més important en aquests moments, quant a representativitat. És en la línia del que sempre hem dit.

Nosaltres, a diferència d'altres comunitats autònomes, que és veritat, que donen 2 milions, per exemple, a fons perdut, en el cas dels jòvens no ho donem. Però el que sí que donem –i no m'hi estendré, perquè se m'esgotaria el temps–, el que ha produït la baixada dels interessos i que no només repercuteix en el camp agrari, sinó en tots els sectors, però fa que en el camp agrari els jòvens avui puguin demanar fins a 30 milions a un 0% d'interès. Això és important, això és estimulador, això és el que pot fer incorporar jòvens al camp i pot fer-ho, a més, amb gent que tingui ganes i capacitat, perquè les subvencions moltes vegades no alimenten aquest desig ni aquesta capacitat d'iniciativa; alimenten d'altres coses potser no massa positives. No ha estat mai la nostra cultura i tampoc ho ha estat en aquest pressupost.

En el cas, per exemple, de plans de millora, un 1,5% genèricament, i en alguns sectors i en alguns casos baixa a un 1 i a un 0,5, i en alguns casos un 0%. Aquest és el nostre estímul en l'economia productiva. És molt diferent que una persona abordi fer una inversió, una modernització, un pla de millora que el posi en un àmbit competitiu, i hagi de pagar interessos, com ha passat anys enrere, el 8, el 10, el 12, el 14. Aquesta és la garantia, el 0%, l'1,5, el 0 en molts plans de millora. Aquesta ha estat la nostra aposta, que vostès la coneixen i que nosaltres, d'alguna manera, ens hi mantenim fidels, perquè entenem que és l'estimuladora, i especialment la que capta gent que té ganes de treballar i créixer en aquesta línia.

Del tema de la formació vostès n'han fet esment. En el debat agrari crec que el nostre Grup Parlamentari s'hi va estendre, i molt. De la mateixa manera que és important que entrin jòvens a la terra, per la continuïtat del sector, és tan i més important que entrin formats, perquè no dir-ho és enganyar, perquè avui cap professió

6952

pot fer-se si un no està format, i no n'hi ha prou amb la transmissió de coneixements de pares a fills que anys enrere en el món agrari era com se feia; avui han de ser gent que hagin d'anar a les escoles, que estudiïn enginyeria els que puguin, que facin capacitació, que facin formació permanent. Aquest és el camí de futur i això és el que hem de dir als nostres jòvens, i per tant en aquesta línia treballarem.

En el tema d'assegurances, dijous passat estàvem a la Comissió i nosaltres vàrem perdre tres o quatre iniciatives de proposicions no de llei en aquesta línia. Les meves paraules segueixen reflectides en aquest pressupost: deu anys intentant crear la mentalitat que l'assegurança és l'important, que és el camí que resol que l'explotació pugui continuar, perquè dissortadament la climatologia afecta, com vostès saben, el món agrari. Què significa això? Que hi ha hagut durant aquests deu anys més de 5.000 milions repartits en el tema d'assegurances. Vostès n'han parlat, jo no hi faré més referència. Una aposta més en aquesta línia, en el foment i que la gent s'asseguri.

De l'IRTA sí que els en vull parlar una mica, molt breument, perquè alguns de vostès hi han fet referència, i no en to positiu. Nosaltres apostem per l'IRTA, hi hem apostat sempre, i en aquest pressupost més que mai, perquè apostem per la investigació i per la recerca. Hi ha un aspecte que vostès hauran vist desenvolupat, que és el contracte programa. Què és això? Doncs, és una garantia que l'IRTA rebrà durant quatre anys ics diners per fer un programa, un estudi determinat, però hi haurà el compromís també que es farà, i això ha passat, com vostès deien i feien referència, de 500 a 700 milions. I un aspecte per a nosaltres importantíssim: la vinculació amb el Comissionat d'Universitats, que no només hi posat diners, sinó que crec que la presència del món universitari vinculada amb programes de l'IRTA em sembla que és fonamental. Des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió els dic de veritat, a tots els portaveus i als altres grups parlamentaris, que entenem que és important i que tenim, si més no, la convicció que donarà fruits importants en la investigació, en la recerca.

Del sanejament de l'oví només fer un comentari a algun diputat –crec que ha sigut el senyor Gimeno, no voldria ser injusta–, quan ha parlat del sanejament de l'oví, tots n'han parlat bé. Hi ha un canvi, que és una relació contractual; fins ara no era així. Però permeti'm que li digui que és una relació contractual que s'ha parlat a la taula de l'oví entre totes les organitzacions professionals agràries; totes hi han estat d'acord, i no seria justa si no els digués que l'única excepció d'aquest acord ha estat el president de les ovelles, però els altres –i això vostè ho pot consultar– a la taula de l'oví tots plegats han deixat constància de tirar endavant aquest tema en concret, aquesta relació contractual, que pensem que ens permetrà exigir molt més en el tema del sanejament, que em sembla que a tots plegats –i en el debat agrari en vàrem parlar– ens preocupava molt.

Del tema dels regs, no compartim algunes afirmacions que s'han dit aquí. És veritat que Regsa baixa, però pot assumir tots els compliments que té. I també és impor-

tant que pugui la concentració parcel·laria i que augmenti la lliure disposició per a regs i per a comunitats de regants. I del Segarra-Garrigues, home!, del Segarra-Garrigues només un comentari molt breu, perquè en parlem pràcticament sempre que parlem del tema agrari. No és un tema electoralista per nosaltres. El pla econòmic financer, que el tenen tots vostès a disposició, des de l'any 94 l'única –i dic «l'única»– administració que té aprovada la prorrogabilitat de tota l'obra per allò que a ella l'efecta és la Generalitat de Catalunya. Hem de dir i hem d'expressar que el senyor Benigno Blanco..., notem una gran receptivitat –i diria mentida si no fos així– perquè això tiri endavant. Hi ha un document signat pel conseller Pere Macias i pel conseller Marimon amb el Ministeri corresponent perquè tot això pugui tirar endavant, que estem segurs que amb aquest conveni que es fa ara tirarà endavant i serà una realitat.

I vostès saben que segons aquest conveni, bàsicament, el canal principal estarà fet pel Ministeri i el que en diríem el reg auxiliar estarà fet per la Generalitat de Catalunya, no? Llavors un estudi ambiental que, fins que no hem sabut quina zona seria bàsicament la que regaria, lògicament, no ho hem pogut fer.

Per tant, dir-los que, per nosaltres, no és un tema electoral, és una realitat. I en aquest sentit, vull recordar-los una cosa –i ho dic en honor del conseller Marimon–: recordo que, quan vàrem parlar de la concessió de l'aigua, alguns de vostès –i ho dic amb franquesa, i crec que molt legítimament, i crec que fins i tot amb tota la bona intenció– deien: «per què no accepten els 270 hectòmetres..., 272..., o 220 –perdó, 220– que els oferia la Confederació?». I jo recordo les paraules del conseller Marimon que deia: «no; hem de lluitar per aquests 272 que hem aconseguit» –270, deia ell. I, a més a més, ara han estat 48 hectòmetres més per a aquesta mateixa zona del riu Segre. Això què significa? Doncs significa el que va dir en aquell moment: 10.000 hectàrees més de reg normal. I si ens fem en reg de suport, aquesta superfície creixeria amb escreix.

Escolti, d'això ens n'hem de congratular tots, perquè significa reequilibri i vida per al territori. Però jo, amb això, em refereixo que de vegades mantenir-se amb duresa quan un creu que té raó i defensa l'interès d'una zona i que les possibilitats d'aigua hi són, crec que es l'obligació d'un govern. Crec que és l'obligació d'un govern perquè defensa els màxims interessos. Per tant, jo me'n congratulo –m'és igual si amb el PP, amb el PSOE, amb qui sigui–, que el Segarra-Garrigues tiri endavant. I, per tant, el que és important és que jo crec que formalment falta signar el conveni però que això, avui, serà una realitat.

Home, de regs vostè en parla..., nosaltres hem d'impulsar una política de regs. I aquí també es mostra. Algerri-Balaguer, inauguració el primer trimestre. Regs de Pinyana, Torres de Segre, vostès l'han citat, però no han dit que hi ha un contenciós amb Medi Ambient, que suposo que aviat es resoldrà i que això continuarà. La conca del Montsant, el reg de la Terra Alta, i altres i altres regs que no vull allargar-me fent-ne esment.

Un altre aspecte de què els parlava quan deia que advocàvem per l'economia productiva. Hi he fet referència

i vull insistir-hi una mica. Tema de les cooperatives: els únics. Són el 80% de la producció agrària. És importantíssim que nosaltres intentem ajudar en aquesta reestructuració i en aquesta modernització.

Hem passat, vostès ho han dit, de 200 a 400 milions, i, a part, hi ha el tema, com vostès han citat, de l'Arros-sera d'Amposta. En total 1.400 milions, però en concret, genèricament, 400 milions que estem segurs que contribuiran a aquest desenvolupament que per nosaltres és vital.

I finalment, un tema de vital importància per nosaltres, en aquesta línia de l'economia productiva: lo suport a les indústries agroalimentàries. Hem augmentat un 500%. Hem passat de 100 milions, l'any 98, a 500. En aquest cas, el cofinançament, que havia de ser d'un 5 i un 5, no podrà ser. Per part del MAPA serà d'un 1,75, però, nosaltres, perquè hi creiem i pensem que ho hem de tirar endavant, hi posarem el 8,25 restant. Això significarà 60 Mecus, és a dir, aproximadament 10.000 milions de pessetes per a les nostres indústries agroalimentàries. Per tant, una inversió del voltant de 50.000 milions.

Permetin-me que, de forma breu, els citi aquest document, on hi ha moltes indústries, des de l'any 95 fins a aquest estiu. Entre elles, algunes de conegudes: Cadí, la Piara, Perdius Selectes, Casademont, Danone, Agropecuària de Guissona, Cooperativa de Sant Isidre, Nufri, etcètera, etcètera. De totes aquestes, fins a l'estiu va haver-hi una inversió global per part d'elles de 48.000 milions. Però entre FEOGA i les subvencions del MAPA i de la Generalitat, s'incrementava en 12.000 milions i escaig. Això és important, pel volum d'exportacions. Abans ho deia, ha pujat quatre vegades més. Això, les cooperatives, plans de millora, modernització, regs, reequilibri; sincerament, entenem que aquest és el camí per tirar endavant.

En el tema de la pesca, pocs de vostès n'han parlat, però durant tres anys hi hem posat més de 5.000 milions de pessetes. I en aquestos moments vostès saben que s'estarà elaborant per part del Govern tot el pla de la pesca, no?

I dir-los alguna cosa que han comentat, perquè des del nostre punt de vista no és justa. El tema de les dones, si vostè, senyor Gimeno, ho analitza, el 21% de les explotacions agràries estan portades per dones. Voldria dir, aproximadament, que una de cada cinc explotacions està portada per dones. Per tant el pes de la dona en el sector agrari, però no com un «florero», que moltes vegades ho som, dissortadament, sinó com un agent productiu, hi és. I jo m'estimo més no ser «florero» i ser agent productiu. (*Veus de: «Molt bé!, molt bé!»*)

I, per d'altra banda, al senyor Benach, dir-li una sèrie de coses. Amb el 5.b, que vostè hi ha fet referència, no hi estem gens d'acord. No només ho complim, sinó que li diré que es van a buscar recursos d'altres llocs; 150 municipis hi havien i n'hi ha, en l'actualitat, 453. De 3.000 milions, en un inici, a 25.000 milions que hi ha en aquestos moments.

Referència al programa Leader. Tampoc hi estem d'acord, amb l'afirmació que ha fet. Ho complim es-

crupolosament, i el Govern ha aconseguit passar de tres programes Leader a deu. Això és la realitat i les xifres vostè les pot tindre de la mateixa manera que jo.

Per tant, només dir que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió votarà que no a les esmenes que han presentat vostès, tant al DARP com als organismes. Dir i reiterar que agraeixo el to d'alguns portaveus, que penso que han estat crítics plantejant les seves alternatives, i que això és la riquesa de la democràcia, però el Grup Parlamentari de Convergència i Unió pensa que aquest pressupost... A més hi ha una cosa –com que ara hi ha el conseller Artur Mas, i a mi em toca portar Agricultura, suposo que ell m'ho permetrà sense enfadar-se massa–, dir-li que aquest avanç degut, com deien alguns, a catàstrofes, que no han estat el Mitch, sinó que han set d'altres coses, però segur que consolidarà aquestos milions per al Departament, iestic segura que el conseller podrà treballar molt més en aquesta línia d'afavorir l'economia productiva i que el nostre sector agrari català, en aquest nou marc europeu i mundial, tindrà el lloc que es mereix.

Moltes gràcies, senyors diputats i president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. El senyor Víctor Gimeno, diputat, em demana la paraula. Per què me la demana?

El Sr. Gimeno i Sanz

Per una contradicció molt puntual, senyor president.

El president

Mig minut, per una contradicció puntual.

El Sr. Gimeno i Sanz

Potser he entès malament el que ha dit la portaveu del Grup de Convergència i Unió, però no voldria que quedés la imatge als diputats que jo he parlat que les dones del camp, les dones rurals, puguin fer de «floreros». Precisament el que feia era reclamar el compliment del segon punt de la Resolució del debat de política agrària, que parla de mesures específiques per garantir la dignitat i el paper de la dona, igual que l'home pagès, al món rural català.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per posicionar-se el Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Amb molta brevetat i de l'escó estant, per a posicionar-me respecte a les esmenes a la totalitat que s'han presentat al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, departament en què cal recordar que som administració única, des de l'any 1995. 24.515 milions de pessetes, és a dir, un increment del 17,5%, però encara continuem amb un pressupost que, per posar un exemple, és 12.000 milions de pessetes menys que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió,

6954

i quatre vegades menys que el Departament de Presidència.

De totes maneres, un bon increment; un increment molt superior a la mitjana dels departaments del conjunt de la Generalitat de Catalunya. Un increment que podria ser millor, però el que ens hem de preguntar, a la vegada, és per què és aquest augment, que en les diferents intervencions també ja s'ha dit.

Dues reprovacions al conseller, 42.000 hectàrees de bosc cremades, un debat monogràfic per a la prevenció i extinció d'incendis, un debat monogràfic sobre l'orientació de la política agrària, pesta porcina, brucel·losi, etcètera, etcètera.

Un pressupost que tant de bo serveixi –com feia referència la il·lustre diputada senyora Glòria Pallé– per posar-se al dia pel que fa als pagaments pendents i que serveixi per a garantir –hi insisteixo: per a garantir– els ajuts cofinançats amb l'Estat i la Unió Europea. Un pressupost que hauria de contemplar, és a dir, intentar des del Grup Popular que contempli, i que es compleixin resolucions com la fusió de la Direcció General del Medi Natural i de Patrimoni Natural; que es compleixin resolucions –algunes s'han anunciat aquí, ja, com és la millora de dotacions en temes com, per exemple, el mosquit, que fa referència al delta de l'Ebre. Un pressupost al qual ha fet referència abans, en la intervenció sobre Política Territorial i Obres Públiques, però on ha de quedar clar quines són les aportacions sobre el canal Segarra-Garrigues, i esperem, a la vegada, sobre el canal Segarra-Garrigues, que ens lliuri ben aviat els acords i la documentació sobre aquests acords, que vàrem demanar des del Grup Popular al Govern de la Generalitat i, concretament, al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Un pressupost que, a grans trets, compleix les propostes de resolució dels debats a què abans he fet referència. Un pressupost –i agafem les paraules que ahir ens va anunciar el conseller Mas, sobre l'economia productiva– que en el futur continuï tenint aquests augments, i, si no aquests augments, que continuï tenint dotacions importants per al món agrari.

El món agrari és i ha de continuar essent, malgrat que només tingui ja un 3% dedicat a la població activa, garant de l'equilibri i de la fixació de la població sobre el territori. El futur que planeja com l'Agenda 2000 donarà més possibilitats perquè la nostra Administració, la Generalitat, pugui influir sobre una política pròpia, i avui encara tenim, segons creiem nosaltres, una política impròpia.

Acabo, senyor president, aprofitant la presència de l'honorable conseller d'Agricultura, anunciant que nosaltres rebutjarem les esmenes a la totalitat que s'han presentat al Departament; recordant que encara hi ha compromisos pendents de complir, com és l'Agència de Boscos privada a Catalunya. I desitjant que la política agrícola no tingui en el futur uns pressupostos amb unes partides de prop de 5.000 milions de pessetes per afrontar plagues, virus, focs i d'altres desgràcies.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Havent acabat el debat, procedirem a votar les esmenes a la totalitat del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes a la totalitat del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca han sigut refusades per 32 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Es suspèn la sessió, que començarem demà a les nou del matí, amb el debat sobre el Departament de Treball.

Es suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a les nou del vespre i tretze minuts.